ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΑΡΙΣΗΣ & ΤΥΡΝΑΒΟΥ

ΤΑ ΔΥΟ ΣΧΙΣΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

ΚΑΙ

ΤΟ ΣΕΛΗΝΙΑΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Χριστιανοί
Ἀνησυχήσατε διά τήν ψυχικήν σωτηρίαν

«Ἀλλά καί ἐάν ἡμεῖς ἤ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὅ εὐαγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω.»
(Γαλ. α'8)

Λάρισα 2023

ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΑΡΙΣΗΣ & ΤΥΡΝΑΒΟΥ
ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ 9 –Τ.Κ. 41334 ΛΑΡΙΣΑ
ΤΗΛ. 24950 42020 & 2410 613651
Email: mitropolilarisis@gmail.com

Ἡ παροῦσα ἔκδοσις εἶναι εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου
Λαρίσης & Τυρνάβου κ. Ἀμφιλοχίου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. ΤΑ ΔΥΟ ΣΧΙΣΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ .... σελ. 1

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ – ΠΟΙΑ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ .... σελ. 2

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ – ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΣΧΙΣΜΑ .... σελ. 10

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΕΓΑ ΣΧΙΣΜΑ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ .... σελ. 16

2. ΤΟ ΣΕΛΗΝΙΑΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΑ ΑΠ' ΑΡΧΗΣ ΕΝ ΧΡΗΣΕΙ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ .... σελ. 25

ΙΣΗΜΕΡΙΑΙ – ΜΕΤΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΣΕΛΗΝΙΑΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ .... σελ. 26

ΠΟΤΕ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟΝ ἢ ΕΒΡΑΪΚΟΝ ΠΑΣΧΑ .... σελ. 27

ΠΟΤΕ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΠΑΣΧΑ .... σελ. 28

ΠΡΩΤΟΝ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ ΛΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΟ Μ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ..... σελ. 30

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑ ΣΧΙΣΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ. ΜΗ ΙΑΘΕΝΤΑ ΚΑΙ ΕΙΣΕΤΙ ΠΑΡΑΜΕΝΟΝΤΑ .... σελ. 31

ΤΡΙΤΟΝ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑ ΣΧΙΣΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ. ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ΜΗ ΙΑΘΕΝΤΑ ΚΑΙ ΕΙΣΕΤΙ ΠΑΡΑΜΕΝΟΝΤΑ .... σελ. 33

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ. ΤΟ ΜΕΓΑ ΨΕΥΔΟΣ ΠΟΥ ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ ΔΟΚΙΜΑΖΕΙ ΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ................... σελ. 36

Η ΑΠΑΤΗ, ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ, Η ΒΛΑΣΦΗΜΙΑ ΚΑΙ Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ .... σελ. 41

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΠΟΥ ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΙΩΝΑ ΤΟΥΤΟΝ .... σελ. 45

ΑΙ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ .... σελ. 48

ΕΠΙΛΟΓΟΣ .... σελ. 52

3. ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Η ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ - ΘΕΟΘΕΝ ΒΕΒΑΙΩΣΙΣ .... σελ. 54

ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΑΠΙΚΟΝ – ΓΡΗΓΟΡΙΑΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΙ Η ΥΠΟ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΣ ΑΥΤΟΥ.................. σελ. 57

ΑΙ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ .... σελ. 59

Η ΠΑΝΑΙΡΕΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ 1920 .... σελ. 66

ΕΙΚΟΝΙΖΕΤΑΙ Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ; .... σελ. 73

*****

ΤΑ ΔΥΟ ΣΧΙΣΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

Οἱ 318 θεοφόροι Πατέρες τῆς πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀφοῦ ἐξωστράκισαν τούς δυσώδεις αἱρετικούς μᾶς παρέδωσαν τό ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ, «ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΩ ΕΙΣ ΕΝΑ ΘΕΟΝ...» ὡς πυξίδα καί ὁδηγόν νά βαδίζωμεν οἱ χριστιανοί τήν ὁδόν τῆς σωτηρίας καί νά μήν πλανώμεθα. Ἰδιαιτέρως τό ἔνατον ἄρθρον, «Εἰς Μίαν Ἁγίαν Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν», τῆς ὁποίας κεφαλή εἶναι ὁ Χριστός μέ ὅλα τά μυστήρια τά ὁποῖα σώζουν τούς ἐν αὐτῇ εὑρισκομένους καί μένοντας (ὡς θά ἴδωμεν ἐν συνεχεία μέ τήν παροῦσαν μελέτην). Διότι οὐδείς ἔξω Αὐτῆς τῆς θείας Κιβωτοῦ, ἤτοι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας σώζεται.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ – ΠΟΙΑ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Πιστεύω εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν...»
(Σύμβολον τῆς Πίστεως)

Ὁ ὅρος Ἐκκλησία κατά τήν Ἁγίαν Γραφήν καί τήν ἐν γένει Ὀρθόδοξον διδασκαλίαν ὑποδηλοῖ - σημαίνει θεῖον καί ἀνθρώπινον καθίδρυμα. Εἶναι ὁρατή καί ἀόρατος πραγματικότης. Εἶναι ἕνωσις Οὐρανοῦ καί Γῆς. Εἶναι ὁ Χριστός καί οἱ πιστοί. Εἶναι ὁ Παράκλητος ὁ ὁποῖος ἀπό τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς συνέχει καί συγκροτεῖ ὅλον τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας.

Λέγοντες Ἐκκλησίαν ἐννοοῦμεν ἕν καί μόνον πρᾶγμα: ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ – ΕΝΟΤΗΤΑ Θεοῦ καί ἀνθρώπων. Ἐννοοῦμεν τό μυστήριον, διά τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νά γίνη Θεάνθρωπος, διότι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος διά τῶν μυστηρίων συνεχῶς προσλαμβάνει μυστικῶς τόν ἄνθρωπον, τόν καθιστᾶ Σῶμα Του καί τόν σώζει.

Πρίν ἀπό τήν ἐπί γῆς Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει ἡ ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησία τοῦ ἀκαταλήπτου Θεοῦ (Πατρός, Υἱοῦ καί Ἁγίου Πνεύματος) καί τῶν Ἀγγέλων. Αὕτη ὡς κοινωνία ἐκφράζεται εἰς τήν ὑπό τῶν Ἀγγέλων δοξολογίαν τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καθώς καί εἰς τήν ὑπ' αὐτῶν ἐκτέλεσιν τοῦ θελήματος Αὐτοῦ.

Μετά τήν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀγγέλων καί πρίν ἀπό τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ εἰς τήν γῆν ἔχομεν τήν Ἐκκλησίαν τῶν πρωτοπλάστων, ἡ ὁποία δέν εἶναι ἄλλη Ἐκκλησία, ἀλλά ἡ προέκτασις τῆς ἐν οὐρανοῖς ἐκκλησίας τῶν ἀΰλων Ἀγγέλων πρός τόν ὑλικόν ἄνθρωπον εἰς τήν γῆν.

Αὔτη ἡ Ἐκκλησία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (τῶν πρωτοπλάστων) τραυματισθεῖσα διά τῆς παραβάσεως τῶν ἰδίων τῶν πρωτοπλάστων, διέκοψε τό ἔργον της. Ἔργον τό ὁποῖον ἦτο ἡ κοινωνία καί ἑνότης τοῦ πλάσματος μετά τοῦ Δημιουργοῦ καθώς καί ἡ ὑπ' αὐτῶν συνέχισις τῆς λίαν καλῆς θείας δημιουργίας.

Ἡ τετραυματισμένη καί ὡς «τάλαινα» καί ὡς «παγκληρία τῶν ἐθνῶν» Ἐκκλησία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀνέμενε τήν ἀναδημιουργίαν της, καθώς οἱ προφῆται προανήγγειλαν ὑπό τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ.

Ὅτε δέ ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἡ πεσοῦσα Ἐκκλησία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, γίνεται ὑπό τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Διά νά γίνῃ ἡ τετραυματισμένη Ἐκκλησία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης Ἐκκλησία Χριστοῦ, ἐχρειάσθη νά γίνῃ ὁ Θεός Λόγος ἄνθρωπος, νά φωτίσῃ μέ τό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου τό σκότος εἰς τό ὁποῖον ἐβυθίσθη ὁ πεπτωκώς ἄνθρωπος, νά θυσιασθῇ ἐπί τοῦ Σταυροῦ, νά ἐξαγοράσῃ μέ τό αἷμα του τόν αἰχμαλωτισθέντα ἄνθρωπον, νά σχίσῃ τό χειρόγραφον τῆς ἁμαρτίας καί διά τοῦ θανάτου του νά νικήσῃ τόν θάνατον καί νικητής τοῦ θανάτου καί ὡς πρωτότοκος νά ἀναστηθῇ ἐκ τῶν νεκρῶν.

Μέ αὐτάς τάς θείας ἐνεργείας, αἱ ὁποῖαι συνθέτουν τό ὅλον μυστήριον τῆς «ΘΕΙΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ», ὁ Χριστός ἱδρύει τήν Ἐκκλησίαν Του, ὅπερ σημαίνει: γκρεμίζει τό μεσότειχον τῆς ἁμαρτίας καί καθιστᾶ δυνατήν τήν ἑνότητα καί κοινωνίαν τοῦ ἀνθρώπου μετά τοῦ Θεοῦ.

Ἐκκλησία λοιπόν εἶναι τό μυστικόν «ἐργαστήριον», ἐντός τοῦ ὁποίου, ὁ Χριστός διά τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου

Πνεύματος συνεχῶς καταργεῖ τήν ἁμαρτίαν, συντρίβει τόν θάνατον, δίδει τήν ζωήν καί φέρει εἰς κοινωνίαν καί ἑνότητα τόν ἄνθρωπον μετά τοῦ Θεοῦ.

Ἐκ τοῦ ἀνεξαντλήτου οὐρανίου θησαυροῦ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας, ἡμεῖς θά ἀναφερθῶμεν καί δή συντόμως μόνον εἰς τήν Ἐκκλησιολογίαν τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, διά τοῦ ὁποίου ὁμολογοῦμεν τήν πίστιν μας εἰς τήν ΜΙΑΝ ΑΓΙΑΝ ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ πού εἶναι πρωτίστως ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ἐνῷ εἶναι φιλόστοργος μήτηρ, ἡ ὁποία ἀναζητεῖ καί κλείνει εἰς τούς κόλπους της μετανοοῦντας «ἁμαρτωλούς καί τελώνας» δέν δέχεται ὅμως τούς βλασφήμους κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατά τῆς ἰδίας τῆς Ἐκκλησίας. Δέν δέχεται ἐν προκειμένῳ σκανδαλοποιούς, βλασφήμους καί σχίστας, κἄν οὗτοι εἶναι Ἐπίσκοποι καί Μητροπολῖται, ἀλλά ὡς νεκρά καί σεσηπότα μέλη τούς ἀποβάλλει ἵνα μή μολυνθῇ ἤ πλανηθῇ ὅλον τό Σῶμα. Εἶναι δέ Αὕτη, περιτετειχισμένη καί ἐσφραγισμένη ἀπό τούς ἱερούς κανόνας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν ἑπτά Οἰκουμενικῶν καί πλείστων πανορθοδόξων καί τοπικῶν Συνόδων καί εἶναι ἀδύνατον νά καταλυθῇ. Καί ὡς ἐκ τούτου ὡς θεῖον καθίδρυμα δέν ἐπιδέχεται μηδεμίαν μείωσιν ἤ αὔξησιν. Οἱ ἱεροί κανόνες εἶναι αὐστηρότατοι ὅσον ἀφορᾷ εἰς τούς προσθέτοντας ἤ ἀφαιροῦντάς τι ἐξ Αὐτῆς.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι Μία καί Μοναδική. Εἰς αὐτήν τήν Μίαν Ἐκκλησίαν δέν ἐννοοῦμεν μόνον τήν ἐπί γῆς φανερωθεῖσαν διά τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τήν

στρατευομένην, ἀλλά καί τήν ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησίαν τῶν Ἀγγέλων καθώς καί τήν ἐπίσης ἐν οὐρανοῖς θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν ἕν ἀδιαίρετον καί ἀδιάσπαστον σύνολον, ἤτοι τήν Μίαν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Δέν νοεῖται ἄλλως, διότι Κεφαλή καί τῆς ἐν οὐρανοῖς καί τῆς ἐπί γῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ ἕνας Χριστός.

Μία καί ἀδιαίρετος ἡ Ἐκκλησία διότι ἕνας εἶναι ὁ Χριστός, ἕνα τό Ἅγιον Πνεῦμα, μία ἡ πίστις, ἕνα τό Βάπτισμα, ἕνα τό Ποτήριον.

Ἡ Μοναδικότης τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ ὀργανική ἑνότης αὐτῆς, κατά τήν Παύλειον διδασκαλίαν, ἐκφράζεται διά τῆς εἰκόνος τοῦ σώματος, τό ὁποῖον ἑνώνει θαυμασίως ὅλα τά μέλη του εἰς ἕν καί εἰς τήν μίαν κεφαλήν!

Αὕτη ἡ ἐσωτερική – Δογματική ἑνότης, ἐξασφαλίζει καί τήν ἐξωτερικήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας ὡς κοινωνίας μελῶν, ἐκφράζεται δέ διά τῆς κοινῆς ὁμολογίας Πίστεως, διά τῆς κοινῆς λατρείας καί τῆς κοινῆς συμμετοχῆς εἰς τό κοινόν Ποτήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας, διά τῆς ὁποίας τά πολλά μέλη, οἱ πιστοί, γίνονται «σύσσωμοι καί σύμφυτοι τῷ Χριστῷ», γίνονται Σῶμα Χριστοῦ!

Η ΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΓΙΑ

Ἡ Μία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι καί Ἁγία, διότι εἶναι Ἁγία ἡ Κεφαλή αὐτῆς καί τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό ὁποῖον εἶναι ἡ ψυχή τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι Ἁγία, ἡ Μία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, διότι καί τά μέλη αὐτῆς εἶναι ἡνωμένα καί κοινωνοῦν μετά τῆς ἁγίας κεφαλῆς.

Τό Βάπτισμα, ή Θεία Εὐχαριστία καί ὁλόκληρος ἡ μυστηριακή ζωή, εἶναι τά ἅγια μέσα τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διά τῶν ὁποίων ἁγιάζει τά μέλη της. Ἡ παρουσία τῆς ἁμαρτίας εἰς τά μέλη της δέν παραβλάπτει καί δέν καταργεῖ τήν ἁγιότητα τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ αὕτη εἶναι ἀκριβῶς τό ἐργαστήριον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό ὁποῖον συνεχῶς καταργεῖ τήν ἁμαρτίαν ἀπό τά μέλη της, σταματᾶ τόν διχασμόν Θεοῦ καί ἀνθρώπου, καί ἐπαναφέρει τήν ἑνότητα καί τόν ἁγιασμόν.

Η ΜΙΑ ΚΑΙ ΑΓΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΚΑΘΟΛΙΚΗ

Καθολική σημαίνει πρῶτον, ὅτι ἡ Μία καί Ἁγία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἔχει Καθολικήν – Οἰκουμενικήν Ἀποστολήν. Ὅπως ὁ Χριστός ἦλθεν καί ἐνηθρώπησεν δι' ὁλόκληρον τόν κόσμον, διά τήν καθόλου ἀνθρωπότητα, ἔτσι καί ἡ Ἐκκλησία Του δέν περιορίζεται οὔτε ἀπό τοπικά, οὔτε ἀπό χρονικά ὅρια, ἀλλ' ἀπευθύνεται καί ζητεῖ ὥστε ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης νά καταστῇ σῶμα Χριστοῦ.

Δεύτερον εἶναι καθολική ἡ Μία καί Ἁγία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ διότι δέν περιορίζεται μόνον εἰς τήν γῆν, ἀλλά καί εἰς τόν οὐρανόν. Περιλαμβάνει καί τήν πνευματικήν Ἐκκλησίαν τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων καί τήν ἐν οὐρανοῖς θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν τῶν Ἁγίων.

Τρίτον εἶναι καί ὀνομάζεται Καθολική, καί δι' ἄλλον πολύ σοβαρότερον λόγον! Ἡ Μία καί Ἁγία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι Καθολική διότι κατέχει ὁλόκληρον την ἀποκεκαλυμμένην θεῖαν ἀλήθειαν (τήν καθ' ὅλου ἀλήθειαν) καί δέν τῆς λείπει τίποτε. Εἶναι καθολική, δηλαδή πλήρης, διότι τοιαύτην τήν καθιστᾶ ἡ Κεφαλή της, ὁ Χριστός, τό Ἅγιον Πνεῦμα, ἡ Παναγία Τριάς.

Η ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ

Ὀνομάζεται καί εἶναι Ἀποστολική ἡ Μία Ἁγία καί Καθολική Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, διότι αὕτη ἐξεκίνησεν καί ἱδρύθη ὑπό τοῦ «Πρώτου καί Μεγίστου Ἀποστόλου», τοῦ Χριστοῦ, τόν ὁποῖον «ἀπέσταλκεν» ὁ Πατήρ. Εἶναι ὅμως Ἀποστολική καί διότι ἐπωκοδομήθη «ἐπί τῷ θεμελίῳ τῶν Ἀποστόλων καί τῶν προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. β' 20).

Πέραν τούτου εἶναι Ἀποστολική, διότι αὕτη συνεχῶς ἀποστέλλεται ἀδιακόπως εἰς τόν κόσμον καί θά ἀποστέλλεται μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος.

Εἶναι Ἀποστολική ὄχι μόνον διότι ἔχει τήν ἀρχήν της εἰς τούς Ἁγίους Ἀποστόλους, ὄχι μόνον διότι συνεχῶς ἀποστέλλεται, ἀλλά κυρίως διότι ἡ Ἐκκλησία, ἡ ἀνά τούς αἰῶνας καί μέχρι τῆς συντελείας των, ταυτίζεται, εἶναι ἀπολύτως ἡ ἰδία πρός τήν ἀρχέγονον Ἐκκλησίαν τῶν Ἁγίων

Αποστόλων, πρός τήν Ἐκκλησίαν τῆς Πεντηκοστῆς. Ὀνομάζεται καί εἶναι Ἀποστολική διότι διαφυλάττει ἀκεραίαν, ἀνόθευτον καί ἀκαινοτόμητον τήν διδασκαλίαν καί πίστιν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τήν λεγομένην ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΠΙΣΤΙΝ.

Εἶναι καί δι' ἕνα ἄλλον ἐπίσης σοβαρόν λόγον Ἀποστολική ἡ Ἐκκλησία καί τοῦτος εἶναι ἡ ὑπ' αὐτῆς συνεχιζομένη ἀδιάκοπος ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΔΟΧΗ. Ὅταν λέγωμεν Ἀποστολικήν Διαδοχήν ἐννοοῦμεν τήν διά τοῦ μυστηρίου τῆς χειροτονίας ἀδιάκοπον καί ἀλληλοδιάδοχον μετάδοσιν τοῦ Ἀποστολικοῦ ἀξιώματος εἰς τούς διαδόχους τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, δηλαδή τούς Ἐπισκόπους καί τούς Πρεσβυτέρους, ὥστε καί σήμερον κάθε κανονικός καί ὀρθόδοξος Ἐπίσκοπος ἤ Πρεσβύτερος νά ἀνάγῃ, διά τοῦ μυστηρίου τῆς χειροτονίας, τήν ἀρχήν του εἰς τούς Ἁγίους Ἀποστόλους.

Ἐκ τῶν ὅσων ἤδη ἀνεφέρθησαν προκύπτει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὡς θεανθρώπινον ἐγκαθίδρυμα ἐπί τῆς γῆς, δέν εἶναι μόνον τό σύνολον τῶν πιστευόντων εἰς τόν Χριστόν, ἀλλά εἶναι ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ μετά τοῦ συνόλου τῶν πιστῶν Χριστιανῶν, οἵτινες ἤκουσαν τήν κλῆσιν Του καί συνεχῶς ἔρχονται πρός Αὐτόν.

Πρέπει εἰς τό σημεῖον αὐτό νά τονισθῇ ὅτι δι' ὅσων συνοπτικῶς ἀνεφέρθησαν δέν ἐξηντλήθη τό θέμα, ἀλλά καί νά τονισθῇ ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὡς Μυστήριον δέν εἶναι δυνατόν νά κατανοηθῇ πλήρως, ὑπό τοῦ ἁπλοῦ καί πεπερασμένου ἀνθρώπου. Κατά τήν καθολικήν διδασκαλίαν τῆς

Ἐκκλησίας, ἡ μόνη ὁδός τῆς σχετικῆς ἐπιγνώσεως τῶν θείων μυστηρίων, δέν εἶναι ἡ ἐξωτερική καί ὀρθολογιστική παρατήρησις ἤ ἀνάλυσις καί περιγραφή, ἀλλά ἡ διά τῆς καθαρᾶς ψυχῆς καί πίστεως βίωσις καί ἐνόρασις αὐτῶν.

Τί εἶναι, λοιπόν, ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ἀπ' ἀρχῆς καί μέχρι σήμερον καί εἰς τούς αἰῶνας; Θά ἠδυνάμεθα νά εἴπωμεν ὅτι Ἐκκλησία εἶναι ὁ Χριστός καί οἱ πιστοί. Ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ, ὁ ὁποῖος συνεχῶς προσκαλεῖ τόν ἄνθρωπον εἰς πνευματικήν, ἁγίαν μετ' Αὐτοῦ κοινωνίαν καί ἑνότητα. Ὁ Χριστός ὁ ὁποῖος διά τῆς Ἐκκλησίας του συνεχῶς ἐνανθρωπίζει, κηρύσσει, Σταυροῦται καί Ἀνίσταται καί οὕτω μυστικῶς προσλαμβάνει τόν ἄνθρωπον καί καθιστᾷ αὐτόν Σῶμα Του.

Εἶναι τό μυστήριον, ἐν τῷ ὁποίῳ συντελεῖται συνεχῶς διά τῆς Θείας Χάριτος ἡ ἐκ νέου δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου καί ἐπιτυγχάνεται ἡ ἕνωσις καί κοινωνία αὐτοῦ μετά τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἡ πορεία πρός τήν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, τήν ὁποίαν οἱ πιστοί προγεύονται διά καί ἐν τῇ ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

Κατά τήν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν οἱ αἱρετικοί ἐν τῇ νοθεύσει τῆς πίστεως ἀπώλεσαν καί τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν, ἀποκόψαντες οὕτω ἑαυτούς τῆς Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. (Εἰρηναῖος, κατά αἱρέσεων. Ἐπιστολή 84).

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ·
ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΣΧΙΣΜΑ

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως σώζει τούς ἐν αὐτῇ εὑρισκομένους, διότι συμμετέχουν εἰς ὅλα τά ἐν αὐτῇ μυστήρια τά καθαρίζοντα καί ἁγιάζοντα τάς ψυχάς των. Διά τοῦτο ὁ διάβολος τήν πολεμεῖ μέ σχίσματα καί διαιρέσεις, αἱ ὁποῖαι ὀφείλονται εἰς παρερμηνείας ἁγιογραφικῶν καί ἁγιοπατερικῶν κειμένων.

Τοιοῦτοι αἱρετικοί ὑπῆρξαν ἀνέκαθεν, ὅπως ὁ Ἄρειος, ὁ Μακεδόνιος, ὁ Νεστόριος καί πλεῖστοι ἕτεροι, ἐσχάτως δέ ὁ Πάπας τῆς Ρώμης.

Οὗτος κατεδικάσθη ἀπό τήν ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν διά τό μέγα σχίσμα τό ὁποῖον προεκάλεσε τό 1054, τά αἴτια τοῦ ὁποίου ὑπῆρξαν τό Πρωτεῖον, τό ἀλάθητον, τό Filioque καί πολλά ἄλλα, ἐσχάτως δέ αναθεματίσθη ἀπό 4 Πανορθοδόξους Συνόδους, 1583, 1587, 1593, 1848 καί διά τό ψευδέστατον Γρηγοριανόν του ἡμερολόγιον.

Παρ' ὅλας τάς καταδίκας του ὑπό τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας διά τό σχίσμα τοῦ 1054, ἀλλά καί διά τό ἡμερολόγιόν του, δέν ἔπαυσε νά ἐνεργῇ, διά νά ὑποτάξῃ καί ὅλην τήν Ὀρθόδοξον Ἀνατολήν, ὅπως εἶχε καί τήν Δύσιν, μέ τήν ἐπιβολήν τοῦ ἡμερολογίου του, τό 1924, τό ὁποῖον καί ἐπέτυχεν. Διότι μέ τήν αἰχμαλωσίαν τῆς Κων/λεως ἀπό τούς Τούρκους ἐχάθη καί ἡ θερμή πίστις τῶν ὀρθοδόξων

Πατριαρχῶν καί Ἐπισκόπων, τήν ὁποίαν ψυχρότητα ἐκμεταλλευόμενος ὁ Πάπας τῆς Ρώμης ὑπεχρέωσε τήν ἤδη ψυχράν Σύνοδον τοῦ Πατριαρχείου νά ἐκδόση τό 1920 Ἐγκύκλιον, ἀπευθυνομένην πρός πάσας τάς αἱρέσεις ὡς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, ἑτοιμάζων οὕτω τήν νέαν θρησκείαν τοῦ κόσμου, τόν Οἰκουμενισμόν, τοῦ ὁποίου κεφαλή θά εἶναι ὁ μέλλων νά ἔλθη Μεσσίας τῶν Ἑβραίων, ὁ Ἀντίχριστος. (Ἴδε ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ τῆς παρούσης μελέτης).

Διά νά ἀποδεχθοῦν δέ ἅπαντες τήν οἰκουμενιστικήν Ἐγκύκλιον, τό 1922, κατέστησεν τούς κληρικούς μισθωτούς διά νά τούς παγιδεύση! Τό δέ 1923 μέ τό μασωνικόν Συνέδριον τοῦ Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη ἀπεφασίσθη ὑποχρεωτικῶς, ἡ ἐφαρμογή τῶν ἄρθρων τῆς ἐγκυκλίου ταύτης μέ ἀποτέλεσμα τό 1924, νά γίνη καί ἡ ἀποδοχή καί τοῦ ὑπό 4 Πανορθοδόξων Συνόδων ἀναθεματισμένου Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου (1ον ἄρθρον τῆς Ἐγκυκλίου) καί ἀπό τήν ὥς τότε Ὀρθόδοξον Ἀνατολήν.

Μέ τήν ἀποδοχήν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, κατεπατήθησαν αἱ 4 Πανορθόδοξοι Σύνοδοι, αἱ ὁποῖαι τό κατεδίκασαν καί τό ἀναθεμάτισαν. Κατεπατήθη ἐπίσης ἡ Παράδοσις τοῦ ἀλανθάστου καί τελείου Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, εἰς τό ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ Χριστός καί ἐξυφάνθησαν ὅλαι αἱ Δεσποτικαί καί Θεομητορικαί καί ὅλων τῶν ἁγίων ἑορταί, μέ ἀποτέλεσμα αὗται νά ἑορτάζωνται πολλάκις εἰς καθημερινάς καί ἐργασίμους ἡμέρας. π.χ. ὅταν οἱ νεοημερολογῖται ἑορτάζουν τήν

Κοίμησιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, οἱ Ὀρθόδοξοι εὑρίσκονται ἐν νηστεία καί ἐργασία, ἐπικαλούμενοι τήν χάριν καί βοήθειαν καί τάς πρεσβείας τῆς Θεοτόκου, διά τῶν Ἱερῶν παρακλήσεων.

Ὅταν κατά τήν κρατικήν «Ἐκκλησίαν» ἑορτάζεται ἡ Μητρόπολις τῶν ἑορτῶν, ἡ Χριστοῦ Γέννησις καί τό Δωδεκαήμερον, οἱ Ὀρθόδοξοι ἐξακολουθοῦν νηστεύοντες τήν τεσσαρακοστήν τῶν Χριστουγέννων, ἐπί 13 εἰσέτι ἡμέρας ἐργαζόμενοι καί μοχθοῦντες.

Μετετέθησαν ἀκόμη καί τά ὅρια τῆς αἰωνίου ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ἀπό 22 Μαρτίου ἕως 25 Ἀπριλίου πού ἦσαν ἕως τό 1924, εἰς 4 Ἀπριλίου ἕως 8 Μαΐου, καί οὐδέποτε τόν μῆνα Μάρτιον εἰς τάς 25 τοῦ ὁποίου, ἔγινε ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Κατηργήθη καί ἡ τεθεσπισμένη ὑπό τῶν ἁγίων Πατέρων νηστεία τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Ψεύδονται δυστυχῶς οἱ καινοτόμοι Ἐπίσκοποι, ὅταν λέγουν ὅτι ἔχανε τό Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον μερικά δευτερόλεπτα κάθε ἔτος καί θά συνεχίζη νά χάνη καί αὐτό ἦτο δῆθεν ἡ αἰτία νά τό ἀλλάξουν μέ τό Γρηγοριανόν τοῦ Πάπα, ἐνῶ τοῦτο εἶναι ἀκριβέστατον, αἰώνιον καί ἀλάνθαστον διότι ἔγινε καί λειτουργεῖ συμφώνως μέ τούς κύκλους τοῦ ἡλίου καί τῆς Σελήνης, τά ὁποῖα οὐδέποτε χάνουν οὔτε πρόκειται νά χάσουν. Ἐπί τούτοις ψεύδονται ἀσυστόλως, οἱ νεοημερολογῖται, ὅτι δέν ἐδέχθησαν τό ἀναθεματισμένον καί καταραμένον Γρηγοριανόν, τό ὁποῖον ἔχει διαφοράν 13 ἡμερῶν σήμερον μέ τό Ἰουλιανόν, ἀλλά δῆθεν ἐδέχθησαν τό

Ἰουλιανόν μεταρρυθμισμένον, δηλαδή μέ τήν προσθήκην 13 ἡμερῶν! (Ἴδε ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ τῆς παρούσης μελέτης).

Αἰσχύνονται νά ἀναφέρουν τόν Πάπαν τῆς Ρώμης, τόν αἴτιον καί ἐπινοήσαντα τό ψευδέστατον Γρηγοριανόν, διά νά μή φανῆ οὕτω ἡ ἐπ' αὐτῶν ἐπιρροή του! Ὅμως, ὡς λέγει ὁ Χριστός, πατήρ τοῦ ψεύδους εἶναι ὁ Σατανᾶς τόν ὁποῖον ἐμιμήθησαν καί μιμοῦνται οἱ νέοι μισθωτοί δεσποτάδες καί ὄχι ποιμένες. Δέν αἰσθάνονται τήν εὐθύνην τοῦ σχίσματος ἐνῶ ἐχώρισαν τούς ἡνωμένους τότε χριστιανούς εἰς παρατάξεις, α) τούς νεοημερολογίτας καί β) τούς ἐμμείναντας εἰς τήν πρό τοῦ 1920 θέσιν, τούς ὁποίους χλευαστικῶς ὀνομάζουν «Παλαιοημερολογίτας», ἀγραμμάτους κ.λπ.

Ἡ εἰσαγωγή τοῦ Παπικοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἐν Ἑλλάδι, ὑπῆρξεν καί τό πρῶτον βῆμα ἐν τῷ Οἰκουμενισμῷ καί ὁλοκλήρου τῆς Ἐπισήμου κρατικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἄλλωστε αὐτός ἦταν καί ὁ κύριος σκοπός τῆς «ἐφευρέσεως» τοῦ ψεύδους τοῦ παπικοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, ἵνα ἐν τῷ ψεύδει καί τῇ ἀπάτῃ τοῦ ἡμερολογίου, ἐμφανισθῆ καί ἡ νέα πανθρησκεία, ὁ λεγόμενος Οἰκουμενισμός, καί ἐπικρατήσῃ ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, πιστοῖς καί ἀπίστοις. Διά τοῦτο μέ τήν ἐμφάνισίν του τόν δέκατον ἕκτον (16ον) αἰῶνα, ἅγιοι Πατέρες μέ θερμήν τήν πίστιν εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν, ἔσπευσαν μέ 4 Πανορθοδόξους Συνόδους νά τό καταδικάσουν καί νά τό ἀναθεματίσουν καί αὐτό καί τόν ἐφευρέτην του.

Τό ἐρώτημα τό ὁποῖον ἐδῶ προκύπτει εἶναι, διατί 4 Πανορθόδοξοι Σύνοδοι κατεδίκασαν τό Γρηγοριανόν τοῦ Πάπα ἡμερολόγιον καί ὄχι μία, ὅπως συνέβαινε μέ ὅλας τάς αἱρέσεις;

Ἐπειδή ἡ ἀποδοχή ἀπό ὅλον τόν κόσμον τοῦ νέου Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου θά συνέβαλεν εἰς τήν ἀποδοχήν καί ὅλων τῶν προηγουμένων αἱρέσεων εἰς μίαν θρησκείαν ὡς ἀνωτέρω, τόν Οἰκουμενισμόν, διά τοῦτο μετά τήν πρώτην προβολήν διά τήν ἀποδοχήν, οἱ ἅγιοι Πατέρες, θερμοί ὄντες εἰς τήν πίστιν, προεῖδον τό μέγα σατανικόν σχέδιον τῆς προβολῆς τῆς νέας καί ἀθέου θρησκείας, συνῆλθον ἐν Συνόδῳ τό 1583, τό κατεδίκασαν καί τό ἀναθεμάτισαν, διά νά ἐξουδετερώσουν τά παπικά σχέδια. Μετά 4 ἔτη ὅμως ἐνεφανίσθη πάλιν ἡ πρόκλησις καί οἱ Ἅγιοι ἐκεῖνοι, μέ νέαν Πανορθόδοξον Σύνοδον τό κατεδίκασαν καί τό ἀναθεμάτισαν ἐκ νέου τό 1587, διότι ἐπανελαμβάνετο ἡ πίεσις καί προβολή ἀπό τόν ἴδιον Πάπαν. Μετά ἀπό 6 ἔτη ἐκ νέου ἠσκοῦντο πιέσεις διά τήν ἀποδοχήν, καί πάλιν τό 1593 ἐν ἑτέρα Συνόδῳ, ἐπανέλαβον τήν καταδίκην ἐλπίζοντες νά ἡσυχάσουν ἀπό ἑτέραν ἐνόχλησιν. Ὁ Σατανᾶς ὅμως δέν ἡσυχάζει ἕως νά ἐπιτύχη τόν σκοπόν του.

Ὅθεν, ἐπειδή ἐπείγετο ἡ ἕνωσις ὅλων τῶν θρησκειῶν διά τήν ὑποδοχήν τοῦ ἐρχομένου Μεσσίου τῶν Ἑβραίων, μετά 315 ἔτη, τό 1848, διά τό ἐπεῖγον τοῦ θέματος, ἐπανελήφθη ἡ πρόκλησις καί πίεσις διά τήν ἀποδοχήν τοῦ Γρηγοριανοῦ

ἡμερολογίου, καί διά τήν ἕνωσιν πασῶν τῶν αἱρέσεων εἰς μίαν, διό ἐπαναλήφθη καί ἡ καταδίκη.

Οὕτως ἐν ἔτεσιν 1920 – 1924, ὅτε ἐψυχράνθη ἡ Πίστις τῶν Χριστιανῶν, ὡς ἤδη προεγράφη, ἔγινε ἀποδεκτόν τό καταδεδικασμένον Γρηγοριανόν τοῦ Πάπα ἡμερολόγιον ἀπό ὅλους σχεδόν τούς κληρικούς τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας καί ἀπό ὅλον τόν κόσμον.

Οὐδείς μάλιστα τῶν ὑπευθύνων κληρικῶν ἔφερεν ἀντίρρησιν εἰς τήν ἀλλαγήν τοῦ ἡμερολογίου, παρά μόνος ὁ πιστός λαός μέ ἐπικεφαλῆς τούς ἁγιορείτας Ἱερομονάχους καί μοναχούς. Οὗτοι ἀντέδρασαν σθεναρῶς εἰς τήν βιαίαν ἐπιβολήν τοῦ παπικοῦ κατασκευάσματος παραμένοντες εἰς τήν εὐσέβειαν, ἐν μέσω ἀπηνοῦς διωγμοῦ ἀπό τούς πουλημένους Ἐπισκόπους τῆς Πολιτείας, διό ἐκραύγαζαν «μᾶς ἐφράγγειψαν οἱ δεσποτάδες»! Ἡ ὑφ' ὅλων τῶν κληρικῶν τῆς Ἀνατολῆς ἀποδοχή τοῦ καταδεδικασμένου Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης εἶχε ὡς συνέπειαν καί τήν ἀποδοχήν τῆς καταδίκης καί τῆς κατάρας τοῦ Πάπα, ὄχι μόνον ἀπό τούς κληρικούς, ἀλλά καί ἀπό τούς ἀποδεχομένους αὐτό χριστιανούς.

Ὅλη ἡ Ἁγία Γραφή, ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι καί ὅλοι οἱ ἅγιοι Πατέρες τῶν Οἰκουμενικῶν καί Πανορθοδόξων Συνόδων, ἠγωνίζοντο διά τήν ἐξωστράκισιν ὅλων τῶν αἱρέσεων καί βλασφημιῶν κατά τῶν θείων δογμάτων διά νά ἀπαλλάξουν τούς χριστιανούς ἀπό τάς πλάνας διά νά μήν κολασθοῦν. Ὁ Παπισμός καί ὁ Οἰκουμενισμός ὅμως, ὡς ἤδη προεγράφη,

συγκεντρώνουν ὅλας τάς αἱρέσεις εἰς μίαν ἀντίχριστον ἑνότητα, ἵνα διά τῆς προσκυνήσεως τοῦ Ἀντιχρίστου κολασθῇ ὅλος ὁ κόσμος! Ἰδού λοιπόν τό ἔργον τῶν ἁγίων Πατέρων, ἰδού καί τό ἔργον τῶν σημερινῶν μισθωτῶν καί οὐχί ποιμένων, οἱ ὁποῖοι «κατεσθίουσι» οἱ ἴδιοι τά πρόβατα χωρίς νά φυλάσσουν καί περιποιοῦνται αὐτά!

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΕΓΑ ΣΧΙΣΜΑ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἐκτός τοῦ μεγάλου σχίσματος τοῦ 1924 μέ τήν παραδοχήν καί εἰσαγωγήν ἐν Ἑλλάδι τοῦ νέου Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, ἔλαβε χώραν συνεργεία τῶν νεοημερολογιτῶν, καί ἕτερον σχίσμα ἐντός τῶν μή ἀκολουθούντων τό νέον ἡμερολόγιον, ἀλλά παραμεινάντων, καθώς ἀνωτέρω, ἐντός τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Οὕτω τό ἔτος 1935, 11 περίπου ἔτη ἀπό τό σχίσμα τοῦ 1924, 3 Ἐπίσκοποι ἐπέστρεψαν ἀπό τήν κατάραν τοῦ νέου ἡμερολογίου εἰς τήν Γνησίαν Ὀρθοδοξίαν, ὅπως ἦσαν πρό τοῦ 1924. Οὗτοι ἦσαν οἱ Ἐπίσκοποι Δημητριάδος Γερμανός, πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος καί Ζακύνθου Χρυσόστομος, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ δύο πρῶτοι εἶχον τήν χειροτονίαν πρό τοῦ 1920–1924. Οὗτοι, μετά 11 ἔτη, ἐγκαταλείψαντες τόν Νεοημερολογιτισμόν, ἀπεκήρυξαν διά δημοσίου λιβέλλου καί ἐνώπιον τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ τήν καινοτομίαν, καί οὕτω ἀποκατασταθέντες, ἐπανῆλθον εἰς

τήν Ὀρθοδοξίαν ὅπως ἦσαν πρό τοῦ 1924. Οἱ δύο πρῶτοι ἐχειροθέτησαν τόν Ζακύνθου Χρυσόστομον, ὁ ὁποῖος ἦτο χειροτονημένος μετά τό 1924 καί οἱ τρεῖς των ἐχειροτόνησαν 4 νέους Ἐπισκόπους, τούς, α) Γερμανόν Βαρυκόπουλον εἰς Κυκλάδων β) Χριστόφορον Χατζῆν εἰς Μεγαρίδος γ) Πολύκαρπον Λιώσην εἰς Διαυλείας καί δ) Ματθαῖον Καρμπαθάκην εἰς Βρεσθένης. Οἱ «Νεοημερολογῖται» ἐφρύαξαν, διά τάς χειροτονίας αὐτάς καί ἀμέσως μέ Συνοδικόν Δικαστήριον καί διά τῆς Πολιτείας, ἐξορίζουν τούς 3 ἐπιστρέψαντας ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ Ἐπισκόπους καί θέτουν εἰς κατ' οἶκον περιορισμόν τούς 4 νεοχειροτηθέντας. Ὅμως αἱ κακουχίαι τῆς ἐξορίας πού τούς ὑπέβαλεν ἡ νοεημερολογιτική Σύνοδος, ἡ ἀπώλεια τῶν ἀποδοχῶν των καί συναφεῖς δυσκολίαι, ἐβάρυναν τούς ἐξορισθέντας μέ ἀποτέλεσμα, ὁ εἷς μετά τόν ἄλλον, ἠρνήθησαν πάλιν τήν Ὁμολογίαν των καί ἐπέστρεψαν εἰς τό νέον ἡμερολόγιον καί ἐκεῖ ἀπέθανον.

Ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος δέν ἐπέστρεψεν ὅπως οἱ ἄλλοι δύο εἰς τό νέον ἡμερολόγιον, ἀλλά διά νά ἀφεθῇ ἐλεύθερος ἐκ τῆς ἐξορίας ὑπέγραψε ὑπευθύνους δηλώσεις α) ὅτι τό νέον ἡμερολόγιον εἶναι «ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ» καί β) ὅτι δέν θά ξαναχειροτονήσῃ Ἐπισκόπους εἰς τούς Ὀρθοδόξους ὅπως ἔπραξεν τό 1935. Αὐτάς τάς ὑποσχέσεις τάς ἐτήρησεν ἕως τέλους τῆς ζωῆς του, ὡς θά ἴδωμεν ἐν συνεχείᾳ.

Οὕτος, μετά τήν ὑπογραφήν τῶν ὑπευθύνων δηλώσεών του ἀφέθη ἐλεύθερος ἐκ τῆς ἐξορίας, δέν ἐχειροτόνησεν νέους Ἐπισκόπους καί τό 1937, ὅταν οἱ πιστοί τοῦ ἐζήτησαν νά ἐπαναβεβαιώση τήν καθαράν ὁμολογίαν τοῦ 1935 (κατά τοῦ νέου ἡμερολογίου), διά νά προβῇ καί εἰς νέας χειροτονίας, ἐκήρυξεν ὅτι οἱ ἀποδεχθέντες τό 1924, τό ὑπό 4 Πανορθοδόξων Συνόδων καταδικασθέν νέον παπικόν Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον ἀποτελοῦν τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καί ὅτι Αὕτη εἶναι ἡ μήτηρ του Ἐκκλησία ἔχουσα μυστήρια μέ ἁγιαστικήν χάριν(;) ἐνῶ ὁ ἴδιος, καθώς ἔλεγε, μέ τούς ὀπαδούς του (παλαιοημερολογίτας) ἀπετέλουν ἁπλῶς μίαν φρουράν(;) (πρός παραπλάνησιν τῶν ἀνησυχούντων). Χρησιμοποιήσας δέ καί τούς ὅρους «δυνάμει καί ἐνεργείᾳ» ἐδήλωσεν ὅτι ὁ νεοημερολογιτισμός εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἕως πότε; Ἕως ὅτου καταδικασθῇ ἀπό μίαν μεγάλην Σύνοδον! Πότε καί ὑπό ποίων θά ἐγίνετο τοῦτο; Οὐδέποτε! Ἄρα ὁ νεοημερολογιτισμός διά τόν πρώην Φλωρίνης καί τούς ὀπαδούς του παραμένει ἕως τῆς σήμερον ὡς «ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ». Ἐρωτῶμεν: Αἱ 4 Πανορθόδοξοι Σύνοδοι πού κατεδίκασαν τό νέον Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον, τί γίνονται; Καταργοῦνται; Καί ἁγιάζονται καί εὑρίσκονται ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ οἱ καταργήσαντες αὐτάς;

Οὕτω προεκλήθη τό Φλωρινικόν σχίσμα τοῦ 1937, τοῦ ὁποίου ἡ αἰτία ὑπῆρξε σαφέστατα δογματική, ἐν ταὐτῷ δέ ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος ὑπεσχέθη ἐγγράφως εἰς τόν

Νεοημερολογιτισμόν, νά μήν προβῆ ἐφ' ἑξῆς εἰς χειροτονίας Ἐπισκόπων, ὑπόσχεσιν τήν ὁποίαν ἐτήρησεν ἕως τέλους τῆς ζωῆς του, παρ' ὅλον ὅτι ἐν τέλει ἐπλαισιώθη καί ὑπό τῶν λοιπῶν χειροτονηθέντων τό 1935, πλήν τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου. Τό 1949 μάλιστα συνεκρότησεν «Σύνοδον» 5 Ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον δέν προέβησαν εἰς χειροτονίας νέων Ἐπισκόπων διά Ἀποστολικήν Διαδοχήν, ἀλλά κατεφέροντο, συνοδικῶς πλέον, κατά τῶν κανονικῶν καί ἐγκύρων χειροτονιῶν τοῦ 1948, ὑπό μόνου τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου, ἐνῶ, ἕως τό 1955 ὅλοι τους ἀπέθανον καί ἄφησαν τούς ὀπαδούς των ἄνευ Ἐπισκόπων. Ὅθεν μείναντες οἱ ὀπαδοί των ἄνευ Ἐπισκόπων, ἀπέστειλαν πρός τήν Σύνοδον τῶν Ρώσων Ἐπισκόπων τῆς Διασπορᾶς ἐν Ἀμερικῇ ἕναν ἐκ τῶν Ἱερομονάχων των διά νά τόν χειροτονήσουν, ἐκεῖνοι ὅμως ἠρνήθησαν. Τίς οἶδεν ὅμως τίνι τρόπῳ ἔπεισαν ἕναν Ἐπίσκοπον ἐκ τῶν Ρώσων Ἐπισκόπων τῆς Διασπορᾶς καί ἕναν νεοημερολογίτην(!) διά «τό σύμψηφον» καί ἡ χειροτονία ἐγένετο. Οὕτω ἡ «Ἀποστολική Διαδοχή» τῶν ὀπαδῶν τοῦ πρ. Φλωρίνης προέρχεται ἀπό ἕναν Παλαιοημερολογίτην Ἐπίσκοπον καί ἕναν Νεοημερολογίτην, καί τό σχίσμα των ἕως σήμερον παραμένει ἄλυτον.

Μετά τά ἀνωτέρω καί μύρια ὅσα ἠκολούθησαν ὑπό τῶν καινοτόμων νεοημερολογιτῶν, συμπροσευχαί, συλλείτουργα μέ τούς ἐκτός τῆς Ὀρθοδοξίας αἱρετικούς, παπικούς, προτεστάντας κ.λπ., καταδεικνύεται ὅτι ὁ

νεοημερολογιτισμός εἶναι ἀποκύημα τῆς πανθρησκείας τοῦ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ. Οἰκουμενισμός δέ σημαίνει ἕνωσιν πασῶν τῶν αἱρέσεων καί κακοδοξιῶν τῶν διαφόρων θρησκειῶν καί δῆθεν «Ἐκκλησιῶν», εἰς ἕνα συνονθύλευμα ἰδεολογιῶν, δηλαδή ἕνωσιν πολλῶν «βαρέων λύκων» εἰς ἕνα κοπάδι, μέ σκοπόν ὅλοι ὁμοῦ νά εἰπηδήσουν εἰς τήν μάνδραν - Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καί κατασπαράξουν τό ποίμνιον, «τά λογικά πρόβατα». Διό ἀπητήθησαν τέσσερις Πανορθόδοξοι Σύνοδοι, δηλαδή χιλιάδες Ἅγιοι πραγματικοί Ποιμένες, ἵνα καταδικάσουν καί αὐτούς καί τάς ἀποφάσεις των. Ἐσχάτως ὅμως δυστυχῶς προέκυψαν «μισθωτοί ποιμένες» (κατά τό ἱερόν Εὐαγγέλιον), τούς ὁποίους ὡς μισθωτούς, «οὐ μέλει περί τῶν προβάτων». Οὕτως, τό 1924 «οἱ βαρεῖς» οὗτοι «λῦκοι» εἰσεπήδησαν εἰς τήν μάνδραν, κατεσπάραξαν καί κατασπαράσσουν τά πρόβατα. Μέ τήν ἀποδοχήν τοῦ καταδεδικασμένου νεοημερολογιτισμοῦ εἰσήχθη ὁ ἐπάρατος Οἰκουμενισμός, ὁ γεννήτωρ ὅλων τῶν αἱρέσεων. Καί ἐνῶ ὁ Οἰκουμενισμός προέρχεται ἀπό τήν ἄθεον Δύσιν, ἐνῶ εἶναι καταδεδικασμένος καί ἀναθεματισμένος ἀπό τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐγένετο ἀποδεκτός ὑφ' ὅλων τῶν συγχρόνων Ἐπισκόπων καί τοῦ λοιποῦ κλήρου τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Φοβερόν σημεῖον!!

Εὐλόγως δέ καί δεδομένου ὅτι Νεοημερολογιτισμός καί Οἰκουμενισμός εἶναι ταυτόσημοι ἔννοιαι, δέν ἀποροῦμεν δι' ὅσα παναιρετικά «κατορθώματά» των καταγγέλλονται

μέσω διαφόρων έντύπων (ΘΕΟΔΡΟΜΙΑ, ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ κ.λπ.) καί δυστυχῶς θά ἀκούσωμεν καί χείρονα τούτων!

Ὅθεν, ἐρωτῶμεν μέ ἀγάπην τούς ἀκολουθοῦντας τό καταδεδικασμένον Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον, ἐάν δέχωνται ὅλα αὐτά πού ἐφόρτωσαν οἱ μισθωτοί δεσποτάδες εἰς βάρος τῶν ἀθανάτων ψυχῶν των, αἱ ὁποῖαι κινδυνεύουν νά μήν ἴδουν πρόσωπον Θεοῦ μέ ὅλας τάς ἀνωτέρω παραβάσεις! Διότι μίαν ἁμαρτίαν καί μίαν παράβασιν τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ ἔκαμε ὁ Ἀδάμ καί ἡ Εὔα καί ἐκολάσθη ὅλον τό ἀνθρώπινον γένος. Ποῦ θά φανοῦμεν σήμερον μέ τόσας αἱρέσεις καί παραβάσεις ὡς ἀνωτέρω; Ἄς τό καταλάβη ἕκαστος ὅτι ὁ Πάπας εἶναι καταδεδικασμένος, καθώς εἴπομεν, ἀπό ὅλην τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν διά τό μέγα σχίσμα τοῦ 1054 καί διά τό Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον καί ὡς ἐκ τούτου εὑρίσκεται ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Μολύνει δέ καί τούς ἀκολουθοῦντας τό ἰδικόν του ἡμερολόγιον καί τόν ἴδιον τόν Πάπαν, καθώς φαίνεται σήμερον μέ συμπροσευχάς, συλλείτουργα κ.λπ.

Ἐρωτῶμεν πάλιν μέ ἀγάπην καί τούς μή ἀκολουθοῦντας τό νέον ἡμερολόγιον, τούς ἀποκαλουμένους χλευαστικῶς «Παλαιοημερολογίτας» ἤ ὅτι ἀκολουθοῦν «Τό Πάτριον» ἡμερολόγιον, συμφωνοῦντας ὅμως μέ τόν πρώην Φλωρίνης: Τί λέγουν ἤ τί γνώμην ἔχουν διά τάς ἀνωτέρω βλασφημίας τῶν ἀκολουθούντων τό νέον ἡμερολόγιον;

Πιστεύω ὅτι αὐτοί οἱ καλοί χριστιανοί «Παλαιοημερολογίται» θά ἀπαντήσουν ὀρθοδόξως εἰς τήν ἐρώτησιν μας καί αὐτό θά εἶναι εὐχάριστον δι' ὅλους τούς χριστιανούς καί οὕτως θά πλησιάσωμεν εἰς τήν πάταξιν ὅλων τῶν σχισμάτων. Ἄς τό εὐχηθῶμεν! Πλήν ὅμως ἄς προσέχωμεν!

Ἐάν κατά τάς ἀνωτέρω δηλώσεις καί πιστεύω τοῦ πρώην Φλωρίνης, ὅτι ὁ νεοημερολογιτισμός μέ τήν ἀποδοχήν τῆς Οἰκουμενιστικῆς Πατριαρχικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, μέ τήν ἀποδοχήν τοῦ ἀντιεκκλησιαστικοῦ μισθολογίου, μέ τήν ΑΠΟΦΑΣΙΝ τοῦ Μασώνου Μεταξάκη τό 1923 καί τήν ἀποδοχήν τοῦ καταδεδικασμένου Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, εἶναι ἡ «Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ», τότε αὐτός μέ τούς ἄλλους δύο Ἐπισκόπους, διατί ἐγκατέλειψε τόν νεοημερολογιτισμόν, ἤτοι «τήν Ἐκκλησίαν του» τό 1935; Ποῖος ὁ σκοπός; Ὡς πεντακάθαρα φαίνεται ὁ σκοπός ἦτο πονηρός. Ἦτο νά διαλύσουν τήν διωκομένην Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ὅμως, ἡ κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Χριστός ᾠκονόμησε νά ἐγκαταλείψουν οὗτοι τόν παπικόν νεοημερολογιτισμόν τό 1935, νά τόν ἀποκηρύξουν καί καταδικάσουν ἐνώπιον πλήθους Χριστιανῶν, νά γίνουν ἀποδεκτοί ὑφ' ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων Γ.Ο.Χ. καί ἐν συνεχεία νά χειροτονήσουν ὡς Ὀρθόδοξοι πλέον, Ἐπισκόπους, διά νά ἀφήσουν ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΔΙΑΔΟΧΗΝ εἰς τήν διωκομένην καί χειμαζομένην Ἐκκλησίαν του. Ἄσχετον ἐάν κατόπιν

ἠρνήθησαν τήν ὁμολογίαν τοῦ 1935 καί δέν ἐχειροτόνησαν νέους Ἐπισκόπους.

Μετά τά ὅσα ἕως ἐδῶ ἐγράφησαν, τά ὁποῖα εἶναι νόμος τῆς Μητρός ἡμῶν Ἐκκλησίας, τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί ἁγίων Πατέρων, οἱ σεβόμενοι καί τηροῦντες ἐν εὐλαβείᾳ τήν ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ, τήν ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΠΙΣΤΙΝ καθώς καί τήν ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ εὑρίσκονται ἐντός τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἤδη προεγράφη ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς παρούσης, οἱ δέ προσθέτοντες καί ἀφαιροῦντες τι ἐξ αὐτῶν εἶναι ἐκτός τῆς Ὀρθοδοξίας καί ὡς ἐκ τούτου δέν σώζονται.

Ὀφείλομεν ἐπίσης νά ἀναφέρωμεν ὅτι οἱ παραμείναντες ἐν τῇ εὐσεβείᾳ καί μή δεχθέντες τόν Νεοημερολογιτισμόν, καταγγέλλονται ὑπό τῶν νεοημερολογιτῶν ὅτι δέν ὑπήκουσαν εἰς τήν ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία δύναται νά ἀποφασίζῃ καί νά νομοθετῇ! Ἐρωτῶμεν: Εἰς ποίαν Ἐκκλησίαν ἀναφέρονται;

Προφανέστατα, ὄχι εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, τήν ἄσπιλον νύμφην Του, ἡ ὁποία νομοθετεῖ, ἀλλ' ΟΥΔΕΠΟΤΕ παρανομεῖ! Συμπληρώνει τά ἐλλίποντα, ἀλλ' ΟΥΔΕΠΟΤΕ καταπατεῖ τήν ἀλήθειαν! Ἀναφέρονται ἀσφαλῶς εἰς τήν «Ἐκκλησίαν» τῶν πονηρευομένων, εἰς τό Συνέδριον τῶν Παρανόμων τοῦ 1923, οἱ ὁποῖοι ὑπέκυψαν εἰς τά κελεύσματα τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920! Μάλιστα, οἱ ἕξι ἐκ τῶν ἐννέα λαβόντων μέρος εἰς τό ὡς ἄνω Συνέδριον, ὑπῆρξαν ἀναγνωρισμένοι Μασῶνοι!

Ὅθεν, οἱ ἀποφασίσαντες τήν εἰσαγωγήν τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου καί οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτό, ἐμπίπτουν εἰς τόν ἀφορισμόν καί τό ἀνάθεμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, εἰς τήν πρός Γαλάτας ἐπιστολήν του: «... ὡς προειρήκαμε καί ἄρτι πάλιν λέγω, εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὅ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω». (Γαλ. α', 8).

Εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος φωτίση καί ὁδηγήση πάντας ἐν τῇ ἀληθεία, δυναμώση δέ καί στερεώση τούς εὐσεβεῖς, οἵτινες βάλλονται πανταχόθεν ὑπό τῶν γνωστῶν δυνάμεων τοῦ σκότους!

*****

ΤΟ ΣΕΛΗΝΙΑΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ

ΤΑ ΑΠ' ΑΡΧΗΣ ΕΝ ΧΡΗΣΕΙ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ

Δύο ἡμερολόγια χρησιμοποιοῦνται διά τήν μέτρησιν τοῦ χρόνου, μηνῶν καί ἡμερῶν: Τό σεληνιακόν καί τό ἡλιακόν. Καί τό μέν σεληνιακόν ὑπῆρχεν ἀπ' ἀρχῆς εἰς χρῆσιν, ἀνεγνωρίζοντο δέ αἱ ἡμέραι ἑκάστου μηνός ἕνεκα τῆς σμικρύνσεως καί μεγεθύνσεως, ἀλλά καί τῶν φάσεων τῆς σελήνης. Τοῦτο φαίνεται καί εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην διά τόν καθορισμόν τῶν ἑορτῶν, ἰδιαιτέρως δέ τήν τοῦ Πάσχα. Τό δέ ἡλιακόν ἔγινε ἀργότερον, ὀλίγον πρό τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἀπό τόν Αὐτοκράτορα τῆς Ρώμης Ἰούλιον Καίσαρα, ἐξ οὗ καί τό ὄνομά του, Ἰουλιανόν ἡλιακόν ἡμερολόγιον. Τοῦτο εἶναι σταθερόν, ἔχον ἡμέρας 365 καί ὥρας 6 ἀκριβῶς, τά δέ δίσεκτα, ἡμέρας 366 ἀκριβῶς. Ἔχει δέ τήν ἀρχήν τοῦ ἔτους καί μηνῶν τήν 1ην Ἰανουαρίου, καί εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστόν καί δέν χρειάζονται περί αὐτοῦ περισσότερα. Θά εἴπωμεν δέ περισσότερα διά τό σεληνιακόν, τό ὁποῖον εἰς τούς πολλούς εἶναι ἄγνωστον καίτοι βλέπομεν συνεχῶς τήν σελήνην νά κινῆται εἰς τόν

οὐρανόν. Τοῦτο χρησιμοποιεῖται μόνον διά τήν εὕρεσιν τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα. Μέ τόν συνδυασμόν δέ ἡλιακοῦ καί σεληνιακοῦ ἡμερολογίου, γνωρίζομεν τάς κινητάς καί σταθεράς ἑορτάς ἑκάστου ἔτους.

ΙΣΗΜΕΡΙΑΙ – ΜΕΤΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΣΕΛΗΝΙΑΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ὡς γνωστόν, δύο ἰσημερίαι λαμβάνουν χώραν κατ' ἔτος (12 ὥρας ἡ ἡμέρα καί δώδεκα ὥρας ἡ νύκτα): Ἡ τῆς Ἀνοίξεως, κατά τήν 7-8 Μαρτίου Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου καί ἡ ἀντίστοιχος τοῦ Φθινοπώρου, κατά τήν 9 Σεπτεμβρίου.

Κατά τό σεληνιακόν ἡμερολόγιον, ἡ μέτρησις τοῦ ἔτους ἀρχίζει κατά ἤ μετά τήν ἰσημερίαν τῆς Ἀνοίξεως. Ὅθεν, ἐάν κατά τήν 7ην Μαρτίου, κατά τήν ὁποίαν γίνεται ἡ ἰσημερία τῆς Ἀνοίξεως, γεννηθῇ <u>νέα σελήνη</u>, τότε ἀκριβῶς λαμβάνει χώραν ἡ ἀρχή τοῦ νέου σεληνιακοῦ ἔτους, βεβαίως καί τοῦ πρώτου αὐτοῦ μηνός. Ἡ ἀρχή ἑκάστου σεληνιακοῦ ἔτους, λόγω αὐξομειώσεως τῆς σελήνης, κυμαίνεται μεταξύ 7ης Μαρτίου καί 4ης Ἀπριλίου Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου. Ἡ σελήνη, ἡ ὁποία θά γεννηθῇ ἀπό 7 Μαρτίου ἕως καί 4 Ἀπριλίου, εἶναι καί λέγεται ΕΑΡΙΝΗ (Ἀνοιξιάτικη). Εἰς αὐτήν γίνεται ἡ 1η τοῦ σεληνιακοῦ ἔτους καί μηνός καί εἰς τάς 14 τοῦ αὐτοῦ ἔτους καί μηνός γίνεται <u>ἡ πρώτη ἐαρινή πανσέληνος</u> ἡ ὀνομαζομένη κατά τήν Παλαιάν Διαθήκην

«τεσσαρεσκαιδεκάτη» (14η), κατά τήν όποίαν έορτάζεται τό Νομικόν Πάσχα (Έβραϊκόν). Έάν πρό τῆς 7ης Μαρτίου Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου γεννηθῆ νέα σελήνη, αὕτη εἶναι χειμερινή, ἀλλά καί αἱ Πανσέληνοι, αἱ ὁποῖαι δυνατόν νά συμπέσουν μέχρι τῆς 20ης Μαρτίου, εἶναι χειμεριναί καί δέν γίνεται μέ αὐτάς οὔτε ἀρχή τοῦ νέου ἔτους οὔτε ἡ 1η ἐαρινή Πανσέληνος οὔτε ἡ «τεσσαρεσκαιδεκάτη» οὔτε τό Πάσχα.

Ὅθεν ἡ ἰσημερία τῆς Ἀνοίξεως γίνεται τήν 7ην Μαρτίου, κατά τό ἡλιακόν Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον, καί ἡ ἀρχή τοῦ νέου σεληνιακοῦ ἔτους καί μηνός κυμαίνεται ἀπό τήν ἰσημερίαν τῆς 7ης Μαρτίου ἕως τήν 4ην Ἀπριλίου.

ΠΟΤΕ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟΝ ἤ ΕΒΡΑΪΚΟΝ ΠΑΣΧΑ

Τό Νομικόν - Ἑβραϊκόν Πάσχα ἑορτάζεται πάντοτε καί σταθερά, εἰς τάς 14 τοῦ νέου σεληνιακοῦ ἔτους καί μηνός. Αἱ 14 ἡμέραι, αἱ ἐντός τοῦ νέου σεληνιακοῦ ἔτους καί μηνός, ὀνομάζονται ἀπό τήν Παλαιάν Διαθήκην «τεσσαρεσκαιδεκάτη», ἤ 1η ἐαρινή πανσέληνος, δηλ. 14 ἡμέραι ἀπό τῆς γεννήσεως τῆς 1ης ἐαρινῆς σελήνης. Αὕτη ἡ «τεσσαρεσκαιδεκάτη» τοῦ Πάσχα ἤ πρώτη ἐαρινή πανσέληνος τοῦ σεληνιακοῦ ἡμερολογίου, συμπίπτει (κατά τό ἡλιακόν Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον), ἀπό τήν 21ην Μαρτίου καί φθάνει μέχρι καί τήν 18ην Ἀπριλίου. Οὔτε κάτω ἀπό τήν 21ην Μαρτίου οὔτε ἄνω τῆς 18ης Ἀπριλίου Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου.

Ὅθεν ἡ 21η Μαρτίου Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου δεικνύει τό κατώτατον ὅριον τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἑβραϊκοῦ Πάσχα (Νομικοῦ) καί ἡ 18η Ἀπριλίου δεικνύει τό ἀνώτατον ὅριον αὐτοῦ. Οὗτοι οἱ ὅροι, ἐφ' ὅσον ἐξαρτῶνται ἀπό τήν ἰσημερίαν καί τό νέον σεληνιακόν ἔτος καί μῆνα, εἶναι ἀπαράβατοι, διότι ἡ σελήνη καί ὁ ἥλιος τηροῦν ἀκριβῶς τούς ὅρους, τούς ὁποίους προσετάχθησαν ἀπό τόν Ποιητήν των νά ἐκτελοῦν, ὅπως ἄλλωστε καί ἅπασα ἡ κτίσις.

Π.χ. Ἐάν εἰς τήν 7ην Μαρτίου Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, εἰς τήν ὁποίαν γίνεται ἡ Ἰσημερία, συμπέσῃ νά γεννηθῇ καί <u>νέα σελήνη</u>, τότε αὐτή (ἡ 7η Μαρτίου) εἶναι <u>καί ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ νέου σεληνιακοῦ ἔτους</u> καί εἰς τάς 14 τοῦ νέου σεληνιακοῦ ἔτους καί μηνός, ἤτοι εἰς τήν 21ην Μαρτίου, θά γίνῃ ἡ ἑορτή τοῦ Νομικοῦ - Ἑβραϊκοῦ Πάσχα εἰς τό κατώτατον ὅριον.

Καί ἐάν, <u>μετά</u> τήν 7ην Μαρτίου καί <u>ἕως</u> τήν 4ην Ἀπριλίου, συμπέσῃ γέννησις νέας σελήνης, μέ αὐτήν θά ἀρχίσῃ ἡ μέτρησις τοῦ σεληνιακοῦ νέου ἔτους καί μηνός, καί εἰς τάς 18 Ἀπριλίου θά ἑορτασθῇ εἰς τό ἀνώτατον ὅριον τό Νομικόν ἢ Ἑβραϊκόν Πάσχα.

ΠΟΤΕ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΠΑΣΧΑ

Ἡ Ἑβραϊκή λέξις Πάσχα σημαίνει διάβασις, ἀπελευθέρωσις ἀπό τήν αἰχμαλωσίαν τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ ἀπό τόν Φαραώ, ἐνῶ διά τό Χριστιανικόν, σημαίνει

ἀπελευθέρωσις τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀπό τάς φυλακάς τοῦ Ἅδου καί τοῦ θανάτου ὑπό τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν διά τῆς Ἀναστάσεώς Του.

Τό ἅγιον Χριστιανικόν Πάσχα ἕπεται τοῦ Νομικοῦ. **Πρῶτα** γίνεται τό Νομικόν, τό ὁποῖον ἑορτάζεται εἰς οἱανδήποτε ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος συμπέσῃ ἡ «τεσσαρεσκαιδεκάτη» ἤ 14η ἡμέρα τοῦ νέου σεληνιακοῦ ἔτους καί μηνός, καί τήν πρώτην Κυριακήν μετά τό Νομικόν ἤ Ἑβραϊκόν Πάσχα, γίνεται τό ἅγιον Πάσχα. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἀνέστη ἡμέραν Κυριακήν μετά τό Νομικόν καί διά τοῦτο ἑορτάζομεν τό Πάσχα ἡμέραν Κυριακην καί μετά τό Νομικόν. Οὕτω λοιπόν καί τά ὅρια τῆς μεγάλης ἑορτῆς τοῦ σωτηρίου Χριστιανικοῦ Πάσχα, κυμαίνονται ἀπό 22 Μαρτίου, καί φθάνουν μέχρι τήν 25ην Ἀπριλίου. π.χ. Ἐάν ἡ 21 Μαρτίου, εἰς τήν ὁποίαν γίνεται τό Νομικόν Πάσχα, εἰς τό κατώτατον ὅριον, συμπέσῃ ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος Σάββατον, τήν ἀμέσως ἑπομένην ἡμέραν, Κυριακήν 22 τοῦ Μηνός Μαρτίου, θά γίνῃ τό Χριστιανικόν Πάσχα. Ὅπως πάλιν, ἐάν εἰς τάς 18 Ἀπριλίου γίνῃ τό Νομικόν Πάσχα καί τοῦτο συμπέσῃ Κυριακήν, τήν ἑπομένην Κυριακήν, ἤτοι τήν 25ην Ἀπριλίου θά γίνῃ εἰς τό ἀνώτατον ὅριον τό ἅγιον καί Χριστιανικόν Πάσχα. Οὔτε ἄνω τῶν ὁρίων τούτων γίνεται οὔτε κάτω τούτων.

Μέ τά ἀνωτέρω περί ἰσημερίας, περί τοῦ πότε γίνεται ἡ ἀρχή τοῦ σεληνιακοῦ ἔτους, περί τῆς «τεσσαρεσκαιδεκάτης» κ.λπ., ὁ ὅρος, ἤ κανών περί τοῦ πότε

γίνεται τό ἅγιον Πάσχα, κατηρτίσθη ὡς ἑξῆς: «Τό Πάσχα δέον νά ἑορτάζεται τήν πρώτην Κυριακήν μετά τήν πρώτην ἐαρινήν πανσέληνον καί ὡς ἐκ τούτου, μετά τήν ἰσημερίαν». Δηλαδή μέ ἄλλα λόγια, «Τό Νομικόν - Ἑβραϊκόν Πάσχα, βάσει τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, ἑορτάζεται πάντοτε καί αἰωνίως τήν πρώτην ἐαρινήν πανσέληνον, καί τό Ἅγιον Χριστιανικόν Πάσχα, τήν πρώτην Κυριακήν μετά τό Νομικόν. Ὁ ὅρος εἶναι σαφέστατος καί οὐδεμία ἀνωμαλία ὑπῆρξε οὔτε θά ὑπάρξη ποτέ εἰς τούς αἰῶνας.

ΠΡΩΤΟΝ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ
ΛΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΟΥ Μ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ὁ ἐχθρός τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὁ ὁποῖος τρέφεται μέ τήν δημιουργίαν σκανδάλων καί ἐχθροτήτων μεταξύ τῶν ἀγωνιζομένων Χριστιανῶν προεκάλει διαφωνίας εἰς τούς εἰσερχομένους εἰς τόν Χριστιανισμόν Ἑβραίους περί τοῦ πότε νά ἑορτάζεται τό Πάσχα, δηλ., ὅπως ὑπεστήριζον οἱ προσερχόμενοι εἰς τόν Χριστιανισμόν Ἰουδαῖοι, ἤ ὅπως ἐγνωρίσθη ἀπό τούς ἁγίους Ἀποστόλους, μέ ἀποτέλεσμα νά προκύψει τό πρῶτον σκάνδαλον εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί νά μήν ὑπάρχη ἑορτολογική ἑνότης καί συμφωνία. Οὕτω προεκαλοῦντο διαφωνίαι, ταραχαί καί σκάνδαλα, τά ὁποῖα ἐξηνάγκασαν τόν Μέγαν Κωνσταντῖνον, νά ἀναθέση τό θέμα εἰς τήν Α' Οἰκουμενικήν Σύνοδον (325 μ.Χ.), ἡ ὁποία τό ἔλυσεν ὁριστικῶς. Μετά ταῦτα ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος,

ἐνημέρωσε μέ χαρμοσύνους ἐπιστολάς ὅλην τήν ἐπικράτειαν περί τῆς λύσεως τοῦ μεγίστου τούτου προβλήματος περί τοῦ ἁγίου Πάσχα καί οὕτω ἐξησφαλίσθη ἡ ἑορτολογική ἑνότης ὅλων τῶν ἁπανταχοῦ τῆς Οἰκουμένης Χριστιανῶν.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑ ΣΧΙΣΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

ΜΗ ΙΑΘΕΝΤΑ ΚΑΙ ΕΙΣΕΤΙ ΠΑΡΑΜΕΝΟΝΤΑ

Ὡς γνωστόν ὁ Πάπας Ρώμης τό 1054 προεκάλεσε τό δεύτερον σκάνδαλον εἰς τήν Μίαν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καί τό πρῶτον σχίσμα Ἀνατολῆς - Δύσεως,μέ μοναδικήν αἰτίαν τό ὅτι οἱ τότε Ἅγιοι Πατέρες δέν τοῦ παρεχώρησαν τό <u>ἑωσφορικόν πρωτεῖον,</u> τό ὁποῖον αὐθαιρέτως ἐζήτει Λέγομεν δέ αὐθαιρέτως, καθ' ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις, διά τοῦ «Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καί ἐπί γῆς... ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος, ἀμήν» (Ματθ. κη' 18-20), καθιστᾶ σαφές, ὅτι ἐκεῖνο τό ὁποῖον φυσικῶς ὡς Θεός κατεῖχε, ἐδόθη καί εἰς τήν ἀνθρωπίνην φύσιν του, δηλ. κάθε ἐξουσία εἰς τόν οὐρανόν καί ἐπί τῆς γῆς. Ἡ ἐξουσία ἐδόθη εἰς Αὐτόν τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ ὁποῖος ὡς Θεάνθρωπος, ἔχων φυσικῶς καί τό Πρωτεῖον καί τήν Μοναδικότητα, δίδει ἐντολήν εἰς τούς Ἁγίους Ἀποστόλους νά κηρύξουν τό Εὐαγγέλιον εἰς πάντα τά ἔθνη κ.λπ. μή

διακρίνων καί μή ἀναγνωρίζων ἰδιαίτερα πρωτεῖα εἰς οὐδένα ἐξ' αὐτῶν.

Ὅθεν, ὁ Πάπας ἔκτοτε, ἀφοῦ δέν ἐπέτυχε τόν στόχον του, ἐμίσει τήν Ὀρθόδοξον Ἀνατολήν καί ἔκαμε τό πᾶν νά τήν διαλύση καί ἐπιτύχη ἔστω καί μελλοντικῶς τά πρωτεῖα. Ἐνίσχυσε πρός τοῦτο τούς Τούρκους πρός ἅλωσιν τῆς Κων/λεως καί κατ' ἐπέκτασιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς.

Ἡ Δύσις μέ τά πρωτεῖα καί τά ἀλάθητα, ἔφθασεν εἰς μεγάλην πτῶσιν, ἔγινε «ὁμοία τῷ Διαβόλῳ καί τοῖς αγγέλοις αὐτοῦ». Καί οὕτω ἀκολουθεῖ ὁ πόλεμος ἐναντίον ὅλων τῶν δογμάτων τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων, τά ὁποῖα παραποιεῖ καί παρερμηνεύει καί οὕτω νοθευμένα τά διοχετεύει ὡς ἀληθῆ, εἰς ὅλην τήν Ἀνατολήν καί εἰς ὅλον τόν κόσμον.

Παρ' ὅλην δέ τήν σθεναράν ἀντίστασιν τῶν Ἁγίων Πατέρων εἰς τό «Πρωτεῖον» καί «Ἀλάθητον», τά ὁποῖα ὁ Πάπας ἐπιμόνως διεξεδίκει καί προέβαλλεν, ἐπ' οὐδενί εἰρήνευσεν οὔτε ὑπήκουσεν εἰς τήν φωνήν τῆς Ἐκκλησίας καί οὔτε ἔπαυσεν τάς ἐνεργείας ἐπιτεύξεως τοῦ ἰσχυροῦ του πόθου, ὅπως ἐξισωθῆ μέ τούς αὐτοκράτορας τῆς ἀρχαίας Ρώμης καί ὡς πολιτικός καί ὡς θρησκευτικός ἄρχων. Ἐπειδή δέ ὁ Μέγας Κωνσταντίνος μετέφερεν τήν πρωτεύουσαν καί τήν διοίκησιν τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας εἰς τήν Νέαν Ρώμην, τήν Κωνσταντινούπολιν, ὁ Πάπας μή ἐπιτυχῶν δι' ἄλλου τρόπου τόν πόθον του, προεκάλεσεν τό σχῖσμα τοῦ 1054 καί

οὕτω κατέστη αὐτός κυρίαρχος τῆς Δύσεως, ἤτοι τοῦ ἡμίσεος τῆς Αὐτοκρατορίας.

ΤΡΙΤΟΝ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑ ΣΧΙΣΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ΜΗ ΙΑΘΕΝΤΑ ΚΑΙ ΕΙΣΕΤΙ ΠΑΡΑΜΕΝΟΝΤΑ

Πρῶτον σόφισμά του πρός προσηλυτισμόν καί κυριαρχίαν καί ἐπί τοῦ ἑτέρου ἡμίσεος τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, ἤτοι τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς, ὑπῆρξεν ἡ ἐκ μέρους του κατασκευή νέου ἡμερολογίου. Ἐκάλεσε πρός τοῦτο τούς ἀθέους ἀστρονόμους του καί μέ πολλά ψεύδη, παραχαράξεις καί παρερμηνείας ἁγιογραφικῶν κειμένων κατώρθωσε νά τό ὁλοκληρώση καί νά τό ἐφαρμόση ὁ ἴδιος εἰς τήν Δύσιν ὀνομάζων αὐτό εἰς τό ὄνομά του Γρηγοριανόν. Ἡ ἐπινόησις αὕτη καίτοι ἐν πρώτοις ἠχεῖ καί φαίνεται ὡς κάτι τό ἀσήμαντον, τῇ οὐσίᾳ ἀπετέλεσεν τό πρῶτον βῆμα πρός ἐφαρμογήν καί ἑδραίωσιν τῆς μελλούσης τότε νά ἱδρυθῇ Πανθρησκείας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅπως τήν βλέπομεν ἐξελισσομένην σήμερον.

Τοῦτο ἐπεχείρησε νά τό ἐπιβάλῃ καί εἰς τήν Ἀνατολήν, ἀλλ' οἱ τότε Πατέρες ἦσαν ἰσχυροί εἰς τήν Πίστιν καί μέ 4 Πανορθοδόξους Συνόδους τό κατεδίκασαν καί τό ἀναθεμάτισαν. Τό Γρηγοριανόν Παπικόν ἡμερολόγιον ἀποτελεῖ τήν μητέρα τῆς πανθρησκείας τοῦ ἐπαράτου Οἰκουμενισμοῦ καί τό σίγουρον ἐργαλεῖον, διά τοῦ ὁποίου

οὗτος ἐξηπλώθη καί ἐπεκράτησεν, ἑδραιῶν κατ' αὐτόν τόν τρόπον καί τήν θρησκευτικήν καί πολιτικήν κυριαρχίαν τοῦ Πάπα, ὁ ὁποῖος, κατά τόν 20ον αἰῶνα ἐπεδίωξε καί κατώρθωσε νά ἐλέγχη μέσω τοῦ Π.Σ.Ε. ὅλας τάς ἀνά τόν κόσμον θρησκευτικάς ὁμάδας καί δόγματα. Διά νά ἔχη δέ καλύτερα ἀποτελέσματα ἐξαπλώσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐζήτησε νά ἔχη καί τήν «εὐλογίαν» τῆς Ἐκκλησίας. Πρός τοῦτο, ἐν ἔτει 1920, ὑπεχρέωσε τήν σύνοδον τοῦ Πατριαρχείου Κων/λεως, ἡ ὁποία εἶχε ἤδη ἐμπλακεῖ εἰς τά δίκτυα τῆς Μασωνίας, νά ἐκδόση ἐγκύκλιον ἀπευθυνομένην «ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ». Εἰς τήν ἐγκύκλιον ταύτην συμπεριέλαβε καί τήν ἀλλαγήν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, οὕτως ὥστε, μέ τήν ἀποδοχήν τοῦ ἰδικοῦ του Γρηγοριανοῦ, νά ἐνισχυθῆ καί αὐτό μέ τήν «εὐλογίαν» τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε νά γίνη εὐκόλως καί ἄνευ τινός ἀντιλογίας ἀποδεκτόν, ὅπερ καί ἐγένετο!

Οὕτω μετά τήν ἔκδοσιν τῆς «Ἐγκυκλίου» τοῦ 1920 ὑπό τῆς συνόδου τοῦ Πατριαρχείου, συνῆλθε ἀμέσως, τό ὑπό τοῦ ἰδίου κατευθυνόμενον μασωνικόν συνέδριον τό 1923, τό ὁποῖον ἐνέκρινε τήν «πρότασιν» τῆς ἐγκυκλίου τοῦ 1920, νά γίνη δηλ. δεκτή ἡ ἀντικατάστασις τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ὑπό τοῦ Παπικοῦ Γρηγοριανοῦ. Τό ἑπόμενον ἔτος 1924, ἐπεβλήθη ὁριστικῶς τό Γρηγοριανόν παπικόν νέον ἡμερολόγιον, ἄνευ οὐδεμίας ἀντιστάσεως ὡς τό «νόμιμον» καί δῆθεν «τελειότερον» τοῦ Ἰουλιανοῦ! Δέον

ὅπως σημειωθῆ ἐνταῦθα ὅτι, κατά το 1922, ἐθεσπίσθη Μισθολόγιον Κληρικῶν, κατ' ἀπόλυτον παράβασιν τῆς εὐαγγελικῆς ἀναφορᾶς: «Ὁ μισθωτός δέ καί οὐκ ὤν ποιμήν... μισθωτός ἐστίν καί οὐ μέλει αὐτῷ περί τῶν προβάτων». (Ἰω. ι' 12-13). Οὕτω τῶν ποιμένων καταστάντων μισθωτῶν οὐδείς ἀντέδρασεν εἰς τήν καινοτομίαν, πλήν ἐλαχίστων ἐκ τοῦ κατωτέρου κλήρου κυρίως Ἁγιορειτῶν.

Ὅπως δέ μεταδίδεται σήμερον καί ἐπαινεῖται καί βραβεύεται κάθε κακόν, οὕτω καί τήν ἀποδοχήν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου τό 1924, παρ' ὅλα τά ψεύδη, παραχαράξεις καί παρερμηνείας, τήν ἔκαμεν δεκτήν ὅλος ὁ κόσμος, πιστός καί ἄπιστος, ἐκτός ὀλίγων ἐξαιρέσεων, ὅπως τά πάλαι ποτέ Ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα Ἱεροσολύμων, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, τό Ἅγιον Ὄρος, Ρωσία, κ.λπ., τά ὁποῖα ὅμως σύν τῷ χρόνῳ ἠλλοιώθησαν ὡς πρός τήν Πίστιν καί ἐπικοινωνοῦν, συμπροσεύχονται, συλλειτουργοῦν κα μυστηριακῶς ἀναμιγνύονται μέ τούς ἐξ ἀρχῆς ἀποδεχθέντας τό Γρηγοριανόν, μέ ἀποτέλεσμα τά πολλά σχίσματα καί τήν ἐπικράτησιν τοῦ παπικοῦ «πρωτείου» παντοῦ, ἀλλά καί τήν παπικήν κυριαρχίαν καί ἐπί τῆς Ἀνατολῆς.

Τό Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον ὡς ἔργον τοῦ αἱρετικοῦ Πάπα τῆς Δύσεως, εἶναι ἔργον τοῦ ψεύδους καί τῆς ἀπάτης, καί βλάσφημον κατά τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τό ὁποῖον «ἐβάπτισαν» ὄχι Γρηγοριανόν τοῦ Πάπα, ὅπως καί εἶναι, ἀλλά «διορθωμένον

Ἰουλιανόν», πρός ἐξαπάτησιν καί ἀποπροσανατολισμόν τῶν ἁπλῶν Χριστιανῶν. Τό ἐπένδυσαν δέ μέ ψεύδη, ὅτι δῆθεν εἶναι ἀκριβέστερον καί τελειώτερον τοῦ Ἰουλιανοῦ καί ὅτι ἐάν δέν προέβαινον εἰς τήν μεταρρύθμισιν, θά ἑωρτάζετο τό Πάσχα τόν χειμῶνα καί λοιπά, (ὡς θά ἀποδειχθῆ κατωτέρω) τῆς ἀνοίας ρητά.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΨΕΥΔΟΣ ΠΟΥ ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ ΔΟΚΙΜΑΖΕΙ ΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

Ὁ ἴδιος ὁ ἐχθρός μέ τά καινοφανῆ ὄργανα τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης παρερμήνευσαν μεταξύ ἄλλων καί τόν ὅρον περί τοῦ πότε νά ἑορτάζεται τό ἅγιον Πάσχα. Ἀφήρεσαν ἀπό τόν ὅρον τήν λέξιν ΕΑΡΙΝΗ ἤ παρερμήνευσαν τό νόημα ὁλοκλήρου τοῦ ὅρου, μέ σκοπό νά στηρίξουν τό ψεῦδος τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου των, ὅτι δῆθεν εἶναι ἀκριβέστερον τοῦ δισχιλιετοῦς Ἰουλιανοῦ, διότι δῆθεν τοῦτο ἔχει ἐλάττωμα, χάνει κάποια δευτερόλεπτα κατ' ἔτος!!

Ἐδῶ εὑρίσκεται τό σημεῖον «ἀνακαλύψεως» τοῦ δῆθεν λάθους τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, τό ὁποῖον «ἠνάγκασε» τούς ἀθέους τῆς Δύσεως «νά προβοῦν εἰς διόρθωσιν» τοῦ ... λάθους!!

Ἐάν ὅμως ἀναγνωσθῆ καί ἀναγνωρισθῆ ὁ ὅρος περί τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Πάσχα ὅπως εἶναι διατυπωμένος: «Τό Πάσχα δέον νά ἑορτάζεται τήν πρώτην Κυριακήν μετά τήν

πρώτην ἐαρινήν πανσέληνον», (καί ὡς ἐκ τούτου μετά τήν ἰσημερίαν), τότε τό Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον, δέν χρειάζεται οὐδεμίαν προσθήκην ἤ ἀφαίρεσιν, εἶναι κανονικώτατον, εἶναι τελειώτατον, καί κακῶς, κάκιστα, προέβησαν εἰς μεταρρύθμισιν οἱ τῆς Δύσεως ὑπερφίαλοι. Ἡ ἀκρίβεια καί ἡ τελειότης τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἔχει ἱστορίαν ἀπό τό 44 π.Χ. ἕως σήμερον καί εἰς τούς αἰῶνας.

Μέ τήν ἀναφοράν τοῦ ὅρου, ΕΑΡΙΝΗ ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ, ἐννοοῦνται δέκα καί τέσσαρες (14) ὁλόκληροι ἡμέραι, ἀπό τήν ἰσημερίαν τῆς Ἀνοίξεως 7ης Μαρτίου Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ὅταν βεβαίως πρόκειται διά τό κατώτατον ὅριον τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, καί ἐν ταυτῷ 14 ἡμέραι, ἀπό τήν ἀρχήν τοῦ νέου σεληνιακοῦ ἔτους καί μηνός.

Φυσικά, ἐάν ἀναγνωσθῇ ὁ ὅρος περί τοῦ ἁγίου Πάσχα ἄνευ τῆς λέξεως ΕΑΡΙΝΗ, τότε προκύπτει ὡς λανθασμένον τό Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον, καί δῆθεν δι' αὐτό προέβησαν εἰς τήν μεταρρύθμισιν. Ἐάν ἀναγνωσθῇ ὁ ὅρος, ἄνευ τῆς λέξεως ΕΑΡΙΝΗ, «Τό Πάσχα δέον νά ἑορτάζεται τήν πρώτην Πανσέληνον μετά τήν ἰσημερίαν τῆς 7ης Μαρτίου» Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, τότε τοιαύτας πανσελήνους (14 ἡμερῶν) ἔχομεν πολλάς ἀπό τήν ἰσημερίαν τῆς 7 Μαρτίου ἕως τῆς 20 Μαρτίου. Ἀλλ' αὗται αἱ πανσέληνοι εἶναι χειμεριναί διότι αἱ ἀντίστοιχοι σελῆναι ἐγεννήθησαν πρό τῆς Ἀνοίξεως. Ἡ Ἄνοιξις ἀρχίζει ἀπό τήν ἰσημερίαν καί ὕστερα. Τελειώνει δηλαδή ὁ χειμών τήν 6ην Μαρτίου καί τήν 7ην ἀρχίζει ἡ Ἄνοιξις. Ὅταν γεννηθῇ νέα σελήνη ἀπό τήν ἰσημερίαν καί

ὕστερα, τότε ἡ πανσέληνος αὐτῆς (14 ἡμερῶν) εἶναι ἡ πρώτη ἐαρινή, εἶναι ἡ «τεσσαρεσκαιδεκάτη», μέ τήν ὁποίαν ἑορτάζεται τό Νομικόν Πάσχα.

Καί ἐπειδή τό Νομικόν - Ἑβραϊκόν Πάσχα ἀπό τῆς νομοθετήσεως καί προσδιορισμοῦ του ὑπό τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην (Ἔξοδος ιβ' 1-11) γίνεται καί θά γίνεται πάντοτε τήν «τεσσαρεσκαιδεκάτην» τοῦ πρώτου τῶν μηνῶν, Νισάν (Μαρτίου - Ἀπριλίου), ἤτοι τήν 21 Μαρτίου, εἰς τό κατώτατον ὅριον, δηλαδή 14 ἡμέρας μετά τήν ἰσημερίαν, καί 14 ἡμέρας ἐντός τοῦ νέου ἔτους καί μηνός, καί 14 ἐντός τῆς Ἀνοίξεως, οἱ Δυτικοί παρεξήγησαν καί τήν φυσικήν ἰσημερίαν τῆς 7ης Μαρτίου καί ἀντί νά κατανοήσουν καί ἑρμηνεύσουν ὀρθῶς τήν λέξιν ἐαρινή, μετέφεραν τήν ἰσημερίαν εἰς τήν 21ην Μαρτίου, διά νά συμφωνῆ δῆθεν ὁ ὅρος περί τοῦ ἁγίου Πάσχα, ἄνευ τῆς λέξεως ΕΑΡΙΝΗ. Οὕτω εἰσήγαγον καί τό χονδροειδέστατον ψεῦδος, ὅτι δῆθεν «ἔπεσε πολύ ἡ ἰσημερία», μέ ἀποτέλεσμα τήν δῆθεν ἀναγκαιότητα «τῆς διορθώσεως τῆς ἀνωμαλίας» τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, καί τήν ἀντικατάστασίν του μέ τό ἰδικόν των, διά λόγους προσηλυτιστικούς καί ἁλώσεως τῆς Ὀρθοδοξίας. Περιπίπτουν δηλ. οἱ μεταρρυθμισταί τοῦ ἡμερολογίου ἀπό ἐγκλήματος εἰς ἔγκλημα, καί ἀπό ψεύδους εἰς ψεῦδος, πρός χαράν καί ἱκανοποίησιν τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ψεύδους, διαβόλου. Ὅθεν, τίθεται ἐδῶ τό ἐρώτημα καί ἐν ταυτῷ καί ὁ προβληματισμός: Οἱ Χριστιανοί τῆς πάλαι ποτέ Ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς, οἱ ἀποδεχθέντες καί υἱοθετήσαντες

τά παπικά ψεύδη, εὑρίσκονται ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ; «ΜΗ ΜΕΤΑΙΡΕ ΟΡΙΑ ΑΙΩΝΙΑ Α ΕΘΕΝΤΟ ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΣΟΥ», κραυγάζει ἡ Ἁγία Γραφή!

Ἡ 21η Μαρτίου ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Η ΙΣΗΜΕΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ, ἀλλ' ἡ «τεσσαρεσκαιδεκάτη» τοῦ Πάσχα, δηλαδή 14 ἡμέραι μετά τήν ἰσημερίαν καί 14 ἡμέραι ἐντός τῆς Ἀνοίξεως. Εἶναι ἡ «ἐαρινή πανσέληνος», 14 ὁλόκληροι ἡμέραι μετά τήν ἰσημερίαν. Μέ ἰσημερίαν 21ης Μαρτίου Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ΟΥΔΕΠΟΤΕ γίνεται Πάσχα τόν μῆνα Μάρτιον, εἰς τάς 25 τοῦ ὁποίου ἀνεστήθη ὁ Χριστός, καί συμπίπτει πολλάκις Ἀνάστασις καί Εὐαγγελισμός τήν ἰδίαν ἡμέραν, δηλαδή δύο Πασχαλιές μαζί. Οὕτω οἱ ἄθεοι παπικοί καί ὅσοι τούς ἀκολουθοῦν παρέβησαν τούς ὅρους τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία ἐδογμάτισεν τό Πάσχα νά ἑορτάζεται ἐντός τῶν ὁρίων ἀπό 22 Μαρτίου ἕως 25 Ἀπριλίου, καί τό μετεκίνησαν ἄνευ οὐδεμίας αἰτίας, ἀπό 4 Ἀπριλίου ἕως 8 Μαΐου, κατά παράβασιν τοῦ ὅρου τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί Ἁγιοπατερικῶν ἐπιταγῶν, ὅπερ μεγίστη βλασφημία κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐπισωρρεύουσα τά ἀναθέματα τῶν Ἁγίων Πατέρων.

Μέ τήν ἀφαίρεσιν ἤ παρερμηνείαν τῆς λέξεως ΕΑΡΙΝΗ ἀπό τόν ὅρον περί τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, προκύπτει, καθώς εἴπομεν, λάθος εἰς τό Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον. Προκύπτει ἄλλη ἰσημερία ἀπό τήν φυσικήν τῆς 7ης Μαρτίου. Ἀπομακρύνονται τά ὅρια τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα, ἀπό τά πραγματικά 22 Μαρτίου καί 25 Ἀπριλίου καί γίνονται ἀπό 4

Απριλίου ἕως 8 Μαΐου. Τό δέ 2028 θά προσθέσουν ἀκόμη 1 ἡμέραν καί ἕπεται συνέχεια.

Ἐάν τό 2028, προστεθῇ καί ἑτέρα ἡμέρα εἰς τό ἡμερολόγιον, δέν βγαίνει σωστός ὁ λογαριασμός, διότι θά ἔλθη ἀνωμαλία εἰς τάς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος, ἀντί π.χ. Κυριακή θά εἶναι Δευτέρα, ὅπως ἔγινεν τό 1924, ὅτε «ἐξηφάνισαν» μίαν ἡμέραν, διά νά συμπίπτουν αἱ ἄλλαι. Μέ τήν προσθήκην μιᾶς ἀκόμη ἡμέρας εἰς τό ἡμερολόγιον τό 2028, θά γίνῃ ἐμφανέστατον τό λάθος καί ἡ διαβολική τόλμη τοῦ ψεύδους των νά ἀλλάξουν τό ἐπιστημονικώτατον Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον. Διά τοῦτο ἐπείγονται, πρό τοῦ 2028 νά ἐφαρμόσουν τό νεώτερον κατασκευασθέν ἡμερολόγιόν των, τό ὁποῖον ἀριθμεῖ 13 μήνας τό ἔτος, τήν δέ ἕως τώρα κινητήν ἑορτήν τοῦ Πάσχα, οἱ παπικοί τήν μετέτρεψαν εἰς «ἀκίνητον» καί τήν ἐτοποθέτησαν σταθεράν, τήν Β΄ Κυριακήν τοῦ Ἀπριλίου. Ὅθεν παρατηροῦμεν ὅτι ὁ Ἀντίχριστος ἤδη κυριαρχεῖ πλήρως καί ἐν πᾶσιν. Διό, «ΜΗ ΜΕΤΑΙΡΕ ΟΡΙΑ ΑΙΩΝΙΑ Α ΕΘΕΝΤΟ ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΣΟΥ»!

Πρός βεβαίωσιν τῶν περί τοῦ Πάσχα νενομοθετημένων, μᾶς πληροφοροῦν καί τά ἅγια Εὐαγγέλια τά εὑρισκόμενα εἰς τάς ἁγίας Τραπέζας τῶν ἱερῶν ναῶν, εἰς τό δεύτερον μέρος τούτων, ὅπου ὁρίζονται τά 35 Πασχάλια, ὅλαι οἱ Κυριακαί τοῦ ἔτους, οἱ ἦχοι, τά ἑωθινά κ.λπ. Ταῦτα εἶναι «ΟΡΙΑ ΑΙΩΝΙΑ», οὐδόλως μετακινούμενα.

Η ΑΠΑΤΗ, ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ, Η ΒΛΑΣΦΗΜΙΑ ΚΑΙ Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἡ 21 Μαρτίου ὡς ἰσημερία, εἶναι κατά τό Παπικόν Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον. Ὅλα τά Μέσα Μαζικῆς Ἐνημερώσεως, ραδιόφωνα, τηλεοράσεις, ἐφημερίδες, τήν 21ην Μαρτίου κατά τό νέον παπικόν ἡμερολόγιον, μεταδίδουν «ὅτι σήμερον 21 Μαρτίου εἶναι ἰσημερία, 12 ὥρας ἡ ἡμέρα καί 12 ἡ νύκτα». Ἰδού λοιπόν τό ψεῦδος καί ἡ ἀπάτη τῶν παπικῶν ἐπινοήσεων! Ἐνῶ ἡ ἰσημερία ἀπό κτίσεως κόσμου ἕως τῆς σήμερον, παραμένει σταθερά, κατά τήν 7-8 Μαρτίου Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, οἱ νεωτερισταί τήν μετεκίνησαν εἰς τήν 21ην Μαρτίου χάριν τῆς επιτεύξεως τῶν ἀνόμων σχεδίων των.

Δεδομένου δέ ὅτι ἡ ἰσημερία ἦτο κατά τό Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον τό 325 μ. Χ. τήν 7ην Μαρτίου καί παραμένει σταθερά μέχρι σήμερα ἐνῶ μέ τό Γρηγοριανόν, (τό ὁποῖον τότε ΔΕΝ ὑπῆρχε), τήν 21ην Μαρτίου, καί οὕτω ἔχει καί μέχρι σήμερον 2020, διατί ψεύδονται τόσον ἀσυστόλως καί λέγουν, α) ὅτι δῆθεν ἔχανε τό ἔτος κάποια δευτερόλεπτα, τά ὁποῖα μέ τήν πάροδον τῶν ἐτῶν ἔγιναν ἡμέραι, καί ὅτι δῆθεν ἕνεκα τούτου σταδιακῶς ἔπιπτεν ἡ ἰσημερία, καί ὅτι ἦτο τόσον μεγάλην ἡ πτῶσις της(!) ὥστε, ἐάν αἱ ἡμέραι αὗται δέν εἶχον προστεθεῖ εἰς τό Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον, ἀπό τόν Πάπαν, θά κατελήγομεν κάποτε τό Πάσχα νά ἑορτάζεται τόν Ἰανουάριον κ.λπ.; β) Ποῦ τό ηὗραν αὐτοί ὅτι ἔχανε τό

ἡμερολόγιον, ὅταν τά στοιχεῖα τῆς φύσεως τά ἔκαμε ὁ πάνσοφος Θεός «καλά λίαν»; Τά ἔργα τοῦ Θεοῦ οὐδέποτε χάνουν, μόνον τά μυαλά τῶν ἀνθρώπων εὑρίσκονται εἰς λάθη, ὑπό τήν ἐπήρειαν τοῦ Διαβόλου.

Οἱ Δυτικοί δέν ἐδίστασαν νά νοθεύσουν καί τό ἱερόν Πηδάλιον νά λέγη δῆθεν ὁμοῦ μέ τόν Ἅγιον Νικόδημον ὅσα λέγουν καί αὐτοί εἰς τήν ἑρμηνείαν τοῦ Ζ' Ἀποστολικοῦ Κανόνος, ὁ ὁποῖος κατ' αὐτούς ἀναφέρει: «... Ἡ ἐαρινή λοιπόν αὕτη ἰσημερία, διά τήν ἀνωμαλίαν τῆς ἀπό δυσμῶν εἰς Ἀνατολάς ἰδίας κινήσεως τοῦ ἡλίου, δέν γίνεται πάντοτε εἰς μίαν καί τήν αὐτήν ἡμέραν, ἀλλ' εἰς μέν τόν καιρόν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἦτο εἰς τήν κβ' τοῦ Δύστρου, ἤτοι τοῦ Μαρτίου, κατά τάς διαταγάς τῶν αὐτῶν Ἀποστόλων (Βλ. ε' κεφ. 17 σελ. 10) κατ' ἄλλους εἰς τήν κγ', εἰς δέ τόν καιρόν τῆς Οἰκουμενικῆς Α' Συνόδου ἦτο εἰς τήν κα' Μαρτίου κατά τόν Σεβαστόν καί ἄλλους. Καί τώρα εἰς τούς δικούς μας καιρούς, γίνεται εἰς τάς ια' ἤ καί ι' σχεδόν Μαρτίου...» (Πηδάλιον κανών Ζ' Ἀποστόλων σελ. 10). Ἰδού λοιπόν, παρεμβάσεις καί εἰς τό Πηδάλιον πρός προώθησιν τῶν διαβολικῶν ψευδῶν των! Ἀντιθέτως ὁ ἅγιος διαμαρτύρεται ἐντόνως διά τήν νόθευσιν τῆς βίβλου του!!

Ἀναφέρεται εἰς τό Πηδάλιον ὅτι ἡ ἰσημερία εἰς τόν καιρόν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ἦτο τήν 23ην Μαρτίου, εἰς δέ τόν καιρόν τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τήν κα', ἐνῶ κατά τόν καιρόν πού ἐγράφη τό Πηδάλιον, τήν ια' καί ι' Μαρτίου, σήμερον δέ κατά τό 2020, καθώς λέγουν τά ραδιόφωνα,

ἐφημερίδες κ.λπ. τήν κα'(21) Μαρτίου! Τελικῶς πότε γίνεται ἡ ἰσημερία τῆς Ἀνοίξεως; Τόσον ἄστατος εἶναι; Ἐρωτῶμεν ὑπάρχει μεγαλυτέρα βλασφημία κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπό τό νά παραποιοῦνται οἱ Ἱεροί Κανόνες; «ΜΗ ΜΕΤΑΙΡΕ ΟΡΙΑ ΑΙΩΝΙΑ Α ΕΘΕΝΤΟ ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΣΟΥ», βοᾶ ἡ Ἐκκλησία!

Α') Ἐάν ἡ ἰσημερία ἦτο εἰς τόν καιρόν τῆς Α Οἰκουμενικῆς Συνόδου τό 325 μ.Χ., τήν 21ην Μαρτίου, τότε πῶς ἐθεσπίσθη ἡ ἑορτή τοῦ Πάσχα ἀπό τήν Α' Οἰκουμενικήν Σύνοδον, ἀπό 22 Μαρτίου ἕως τήν 25 Ἀπριλίου; Οὔτε ἄνωθεν τῶν ὁρίων τούτων οὔτε κάτωθεν; Καί πῶς μέχρι σήμερον διατηροῦνται ἀκριβῶς οἱ ὅροι οὗτοι κατά τό Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον;

Σημειωτέον, δέ ὅτι καί τό Νομικόν - Ἑβραϊκόν Πάσχα, ἀπό τήν ἐποχήν τοῦ προφήτου Μωϋσέως ἕως σήμερον, ὡς ἤδη προεγράφη, ἀπό 21 Μαρτίου ἕως 18 Ἀπριλίου Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἑορτάζεται, καθ' ὅτι αὐτά εἶναι τά ὅρια τῆς ἐαρινῆς Πανσελήνου ἤ «Τεσσαρεσκαιδεκάτης». Τά ἐπιπλέον εἶναι τοῦ ψεύστου διαβόλου!

Β') Ὅταν λέγουν ὅτι ἡ ἰσημερία ἦτο τό 325 μ.Χ. εἰς τήν 21ην Μαρτίου, εἰς ποῖον ἡμερολόγιον ἀναφέρονται; Τό Ἰουλιανόν; Ἡ τούτου ἰσημερία ἦτο, ἀπό τήν ἀρχήν καί ἕως σήμερον, τήν 7ην Μαρτίου. Τό Γρηγοριανόν; Ναί, εἶναι τήν 21ην Μαρτίου. Ἀλλά τοῦτο τότε ΔΕΝ ὑπῆρχε οὔτε καί εἰς τόν νοῦν τοῦ σατανᾶ ἀκόμη. Οὔτε τό σχῖσμα Ἀνατολῆς – Δύσεως ὑπῆρχε. Τότε ὑπῆρχε ΜΙΑ Ἐκκλησία Ἀνατολῆς –

Δύσεως, καί οἱ χριστιανοί ἦσαν ὅλοι ἡνωμένοι μέχρι τό 1054 μ.Χ. Διατί ψεύδονται οἱ ἑρμηνεῖς τοῦ Ζ' Ἀποστολικοῦ Κανόνος;

Ἡ 21η Μαρτίου ὡς ἰσημερία τῆς Ἀνοίξεως εἶναι κατά τό Παπικόν Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον καί ὄχι κατά τό Ἰουλιανόν, τό ὁποῖον εὑρίσκετο τότε ἐν χρήσει. Τό ψεῦδος τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου τό μετέφεραν τόσα ἔτη πίσω καί ὠνόμασαν ἄνευ τινός δισταγμοῦ ἤ ἐντροπῆς τούς ἁγιωτάτους Πατέρας, καί τά «πάγχρυσα στόματα τοῦ λόγου» νεοημερολογίτας καί οἰκουμενιστάς. Εἰς τοῦτο καυχῶνται μετά τήν ἀποδοχήν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, εἰς ἐκδοθείσας ἐγκυκλίους, οἱ χρυσοπληρωμένοι δεσποτάδες, ὅτι μέ τήν προσθήκην τῶν 13 ἡμερῶν ἔφεραν, λέγουν τήν ἰσημερίαν εἰς τήν 21 Μαρτίου, ὅπως δῆθεν ἦτο τό 325 μ.Χ. καί ὅτι οὕτως εἶναι σύμφωνοι μέ τήν Α' Οἰκουμενικήν Σύνοδον!! Γράφουν δέ ταῦτα, διά νά ησυχάσουν καί τάς συνειδήσεις των, ἀλλά καί τόν κόσμον, ὁ ὁποῖος ἀντιδροῦσε καί ἐδίσταζε νά δεχθῆ τήν ἀντίχριστον μεταρρύθμισιν. Ἰδού τί περίπου ἔλεγον: «Μήν ἀνησυχεῖτε! Ἡ Ἐκκλησία ἀπεφάσισε τήν ἀλλαγήν τοῦ ἡμερολογίου καί οὕτω ἦλθεν ἡ πεσμένη ἰσημερία εἰς τά κανονικά της ὅρια, ὅπως ἦσαν τό 325 μ.Χ. εἰς τήν Α' Οἰκουμενικήν Σύνοδον. Ἑπομένως ἡμεῖς δέν ἠλλάξαμεν τό ἡμερολόγιον, ἀλλ' ἁπλῶς ἐρρυθμίσαμεν τό Ἰουλιανόν κατά 13 ἡμέρας, εἴμεθα σύμφωνοι μέ τήν Α' Οἰκουμενικήν Σύνοδον, ἐνῶ οἱ Παλαιοημερολογῖται εἶναι ἐκτός Ἐκκλησίας»!! Ταῦτα τά τῶν

ἐγκυκλίων ἐκείνων, ἀπό τό 1924 καί ἐντεῦθεν διακηρύσσονται καί μέχρις σήμερον μέσω τῶν ραδιοφωνικῶν καί ἤδη καί τηλεοπτικῶν καί διαδικτυακῶν «ὁμιλιῶν», πρός παραπλάνησιν τοῦ κόσμου!!

Γ') Ὅταν ὁ πάπας Γρηγόριος αὐθαιρέτως ἐπενόησε τό ἰδικόν του ἡμερολόγιον, ἀνεβίβασαν ἀμέσως τήν ἰσημερίαν, ἀπό τήν 7ην εἰς τήν 21ην Μαρτίου, μέ ἀποτέλεσμα νά μήν γίνεται ποτέ, καθώς εἴπομεν, Πάσχα τόν μῆνα Μάρτιον, οὔτε «δύο Πασχαλιές μαζί», Εὐαγγελισμός καί Πάσχα μαζί, καθώς ὁ Χριστός ἀνέστη τήν 25 Μαρτίου. Καί ταῦτα πρός ἐξαπάτησιν τοῦ κόσμου ὅτι εἶναι τάχα σύμφωνοι μέ τήν Α' Οἰκουμενικήν Σύνοδον, καί ἐντός τῆς Ἐκκλησίας!! Ποίας Ἐκκλησίας ὅμως; Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ΜΙΑ, ἡ δέ τῶν νεωτεριστῶν εἶναι «Ἐκκλησία τῶν πονηρευομένων», τήν ὁποίαν μισεῖ ὁ Θεός. Ὑπάρχει μεγαλυτέρα βλασφημία ἀπ' αὐτήν κατά τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καί κατά τῶν ἁγίων Πατέρων καί καθ' ἡμῶν τῶν σημερινῶν Ὀρθοδόξων, ὅσων δέν ἐδέχθημεν τό Γρηγοριανόν τοῦ Πάπα τῆς Δύσεως ἡμερολόγιον;

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΠΟΥ ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΙΩΝΑ ΤΟΥΤΟΝ

Ἡ ἀποδοχή καί εἰσαγωγή τοῦ νέου παπικοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου προεκάλεσεν πλείστας ὅσας ἀνωμαλίας,

ἐπέφερε δέ ἀράς καί βλασφημίας εἰς τούς ἀποδεχθέντας αὐτό χριστιανούς τῆς πάλαι ποτέ Ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς.

Καθώς δέ συνέβη μέ τό μέγα σχίσμα Ἀνατολῆς – Δύσεως, τό 1054 μ.Χ. ὑπό τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης, τό ὁποῖον ἔφερεν ἀναστάτωσιν εἰς ὅλους τούς ἡνωμένους ἕως τότε Χριστιανούς καί ἄλλοι μέν ἐδέχοντο τάς γνώμας τοῦ Πάπα καί ἄλλοι ὄχι, ἄλλοι διεφώνουν, ὅπως κληρικοί μεταξύ των, Μοναχοί καί Μοναχαί, ἀνδρόγυνα ἐχώριζον διά λόγους πίστεως, ἄλλοι ἔθαπτον τούς νεκρούς των ἄνευ Ἱερέως λόγω ἐλλείψεως Ὀρθοδόξων Ἱερέων κ.λπ., οὕτω καί ἀπό τό 1924 καί ἐντεῦθεν παρατηρεῖται, ἀρχικῶς ἕνας ἀπηνής διωγμός κατά τῶν θελόντων νά παραμείνουν εἰς τήν εὐσέβειαν καί εἰς ὅσα παρέλαβον, κατόπιν δέ περισσότερον ὕπουλος, διά τῶν ὑπό τοῦ νεοημερολογιτισμοῦ μεθοδευθέντων σχισμάτων εἰς τάς τάξεις τῶν ἀγωνιζομένων καί θελόντων νά σωθοῦν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Καί καθώς εἴπομεν, «πατήρ τοῦ ψεύδους εἶναι ὁ Σατανᾶς» οὕτω καί ἡ εἰσαγωγή τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἐν Ἑλλάδι, Κύπρω καί Οἰκουμενικῶ Πατριαρχείω, ἔγινε μέ τόσα ψεύδη καί παρερμηνείας ἁγιογραφικῶν κειμένων, τά ὁποῖα αὐτά καθ' ἑαυτά μαρτυροῦν τόν ἐπινοητήν των, τόν διάβολον, διότι οὐδείς εὑρισκόμενος εἰς τό ψεῦδος δύναται νά εἴπη τήν ἀλήθειαν πού εἶναι ὁ Χριστός.

Πρέπει νά γνωρίζωμεν ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπό τῆς ἱδρύσεώς της ἕως τό 1054 μ.Χ., ἦτο ἡνωμένη καί

ἐπικρατοῦσα εἰς ὅλον τόν κόσμον, Ἀνατολήν καί Δύσιν, παρ' ὅλους τούς Διοκλητιάνιους καί Νερωνείους, διωγμούς, ἀλλά καί τάς δεινάς αἱρέσεις καί πολέμους πού ὑπέστη. Αὕτη συνεχῶς ἐπλήθυνε καί ἐκραταιοῦτο ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, εἰς πεῖσμα τοῦ ἐχθροῦ της Διαβόλου, ὁ ὁποῖος ἐλύσσα ἐναντίον της καί συνεχῶς ἐμηχανεύετο πῶς νά τήν διαλύση.

Πρός ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του, ἐχρησιμοποίησε τό ἀρχαῖον ἐπάγγελμά του, τήν ὑπερηφάνειαν, ἡ ὁποια τόν ἐγκρέμισεν «ὡς ἀστραπήν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ». Ταύτην κατ' ἀρχάς τήν ἐφύτευσεν εἰς τό πρῶτον ζεῦγος τοῦ κατ' εἰκόνα Θεοῦ γενομένου ἀνθρώπου, Ἀδάμ καί Εὔας, ἥτις ἔτεκεν τήν παρακοήν, διά τήν ὁποίαν καί οὗτοι «ἐξεβλήθησαν ἐκ τοῦ Παραδείσου». Τήν ὑπερηφάνειαν ὁμοίως ἐφύτευσε μετά παρέλευσιν 1054 ἐτῶν, καί εἰς τόν Ἐπίσκοπον Ρώμης Πάπαν, μέ τάς πλάνας τοῦ Πρωτείου καί τοῦ Ἀλαθήτου, ὅτι δῆθεν αὐτός πρέπει νά εἶναι ὁ πρῶτος ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων τοῦ κόσμου, ἀλλά ὅτι εἶναι καί ἀλάθητος (=Θεός) καί μέ αὐτάς τάς δαιμονικάς πλάνας προεξένησαν τό πρῶτον καί μέγα σχῖσμα Ἀνατολῆς Δύσεως. Ἔκτοτε ὁ μέγας πόλεμος καί μέ πολλά τεχνάσματα ἐναντίον τῶν Ὀρθοδόξων τῆς Ἀνατολῆς διά νά τήν κυριεύση ὡς ὁ δῆθεν πρῶτος Ἐπίσκοπος καί αὐτοκράτωρ τοῦ Βατικανοῦ, τῆς Ρώμης καί ὅλου τοῦ κόσμου, μέσω τῆς ἱδρύσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν καί τοῦ πολιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

ΑΙ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

1) Ὁ Πάπας παρερμήνευσε τήν λέξιν ΕΑΡΙΝΗ διά τήν προώθησιν τῶν πλανῶν τοῦ «πρωτείου» καί «ἀλαθήτου» ὡς καί τῆς ἰδικῆς του «ἐφευρέσεως», τοῦ νέου ἡμερολογίου του, διά προσηλυτιστικούς λόγους, καθώς εἴδομεν ἀνωτέρω.

2) Μετέθεσεν τήν ἰσημερίαν τῆς Ἀνοίξεως, ἀπό τήν 7ην Μαρτίου εἰς τήν 21ην, διά νά πλανήσῃ καί ἀποπροσανατολίσῃ τούς Ὀρθοδόξους, μετελθών χονδροειδέστατον ψεῦδος.

3) Ἑορτάζει τό Πάσχα μετά τῶν Ἑβραίων μέ τήν μετάθεσιν τῆς ἰσημερίας.

4) Παρέβη τάς ἀποφάσεις τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, περί τοῦ ἁγίου Πάσχα καί τῶν ὁρίων αὐτοῦ, τά ὁποῖα εἶναι ἀπό 22 Μαρτίου ἕως 25 Ἀπριλίου, καί τά μετέφερε ἀπό τήν 4ην Ἀπριλίου ἕως 8 Μαΐου. Παραβάσεις αἱ ὁποῖαι ἐπισύρουν ἀναθέματα, τόσον εἰς τόν ἴδιον ὅσον καί τούς ἀκολουθοῦντας τό ἡμερολόγιόν του.

5) Οἱ ἀκολουθοῦντες τόν Πάπαν καί τό ἡμερολόγιόν του, ὡς ἐκ τούτου δέχονται: α) Ὅλας τάς βλασφημίας τῶν Παπῶν κατά τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. β) Ἀναγνωρίζουν τόν Πάπαν ὡς πρῶτον ὅλων τῶν Ἐπισκόπων καί Ἀλάθητον (=Θεόν). γ) Πιστεύουν ὅτι παρ' ὅλα αὐτά δῆθεν εὑρίσκονται ἐντός τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπερ μέγα λάθος καί πλάνη δαιμονική. δ) Καταργοῦν πολλάκις τελείως τήν νηστείαν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. ε) Ἀθετοῦν τήν Παλαιάν

καί Καινήν Διαθήκην, αί όποῖαι καθορίζουν τά περί τῆς ἑορτῆς καί τῶν ὁρίων τοῦ ἁγίου Πάσχα. στ) Μετέθεσαν τάς ἁγίας ἑορτάς τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰς καθημερινάς ἐργασίμους ἡμέρας καί τάς ἐργασίμους εἰς ἀργίας. Π.χ. αἱ φυσικαί καί πραγματικαί τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἑορταί, ἀφ' ἑνός μέν Δεσποτικαί, ὅπως Χριστούγεννα Θεοφάνεια κ.λπ., ἀλλά καί Θεομητορικαί ὅπως Εὐαγγελισμός, Κοίμησις τῆς Θεοτόκου κ.λπ., μέ τήν εἰσαγωγήν τοῦ νέου Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἀπό τό 1924, συμπίπτουν συχνά εἰς καθημερινάς καί ἐργασίμους ἡμέρας, μέ ἀποτέλεσμα τήν ἀσέβειαν, μέ ἀγοραπωλησίας καί ἐργασίας κατά τάς ἑορτάς τῆς Ἐκκλησίας. Οὕτω ἐφαρμόζεται τελείως σήμερον τό «Δεῦτε καί καταπαύσωμεν πάσας τάς ἑορτάς τοῦ Κυρίου ἀπό τῆς γῆς». Ἰδού πάλιν ὁ Σατανᾶς ἐπανέφερεν τήν ἀσέβειαν, τήν ὁποίαν ὁ Χριστός κατήργησεν ἀπό τόν τότε εἰδωλολατρικόν κόσμον! ζ) Κατήργησαν καί ἐξηφάνισαν μίαν ὁλόκληρον ἡμέραν μέ τήν ἀλλαγήν τοῦ ἡμερολογίου τό 1924, καί τό ἴδιον θά πράξουν τό 2028, ὅταν προσθέσουν καί μίαν ἀκόμη ἡμέραν εἰς τό ἡμερολόγιόν των, διά νά συμφωνοῦν αἱ σταθεραί ἡμέραι τῆς ἑβδομάδος μέ τά ἰδικά των ἐφευρήματα. η) Ἤρχισαν τά ἀνοίγματα καί αἱ συμπροσευχαί μέ ὅλας τάς Θρησκείας, ἀλλά καί δαιμονολατρείας τάς ὁποίας ἀναγνωρίζει ἡ Πατριαρχική ἐγκύκλιος τοῦ 1920 ὡς «Ἐκκλησίας» Χριστοῦ. θ) Μέ τήν πρόσκλησιν τοῦ Πάπα εἰς τήν Ἑλλάδα ὑπό τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου καί τοῦ νῦν Ἀρχιεπισκόπου

Ἱερωνύμου εἰς τάς νήσους ὅπου φιλοξενοῦνται οἱ μετανάσται, καί μέ τάς προσφωνήσεις, «Ἁγιώτατε» καί «εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος» ἀνεγνωρίσθη ἐπισήμως καί ἀπό τήν Ἑλλάδα, ὡς ὁ Πρῶτος τῇ τάξει καί Ἀλάθητος Ἐπίσκοπος, ἀλλά καί ὁ μόνος σήμερον πολιτικοθρησκευτικός ἄρχων τοῦ κόσμου. ι) Θεωροῦν τούς ἁγίους 318 θεοφόρους Πατέρας τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου νεοημερολογίτας!!!

Ἡ «Μεγάλη Σύνοδος» (Οἰκουμενική;), ἡ ὁποία ἐπελέγη νά συγκληθῇ ἐν Κολυμπαρίῳ Κρήτης βεβαιοῖ τήν ἅλωσιν ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ὑπό τοῦ Παπισμοῦ, τοῦ δικεράτου θηρίου τῆς Αποκαλύψεως. Αὐτά καί ἕτερα τά ἐδέχθησαν καί τά δέχονται οἱ χριστιανοί τῆς Ἀνατολῆς, κλῆρος καί λαός, καί πλανώμενοι πλάνην οἰκτράν, πιστεύουν ὅτι εὑρίσκονται εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καί ἀπολαμβάνουν τήν ... χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος καί τά ἅγια μυστήρια!!

Αὐτά ὅλα τά προεῖδε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός καί ἐκήρυττε μέ ὅλας τάς δυνάμεις τῆς ψυχῆς του, «Τόν Πάπαν νά τόν καταρᾶσθε διότι αὐτός εἶναι ἡ αἰτία ὅλων τῶν κακῶν». Καί ἐκτός τῶν χρυσῶν λογίων τοῦ «πατροκοσμᾶ», τό παπικόν Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον ἔχει καί τά ἀναθέματα τῶν 4 Πανορθοδόξων Συνόδων τῆς Ἐκκλησίας (1583, 1587, 1593, 1848), τά ὁποῖα οἱ καινοτόμοι, παρουσιάζονται τοὐλάχιστον φαινομενικῶς, ἑκουσίως νά τά ἀγνοοῦν καί οὐδείς λόγος νά γίνεται περί αὐτῶν, μήπως καί ἐξυπνήσῃ τό ποίμνιον καί ἀναζητήσῃ τήν ἀλήθειαν!!

Δεδομένου δέ ὅτι τό Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον, ὡς ἤδη προεγράφη, οὐδέποτε παρουσίασε τήν παραμικράν ἀνωμαλίαν ἀπό τῆς ἐφαρμογῆς του καί μέχρι σήμερον, καί ἕνεκα τούτου ἐπ' αὐτοῦ ᾠκοδομήθη τό Ὀρθόδοξον ἑορτολόγιον, ἤτοι, μέ αὐτό ἐγεννήθη ὁ Χριστός, ηὐξήθη, ἐκήρυξεν, ἔπαθεν, ἀνέστη καί ἀνελήφθη, προσδιωρίσθη τό μαρτύριον, τά θαύματα καί ἐν γένει, οἱ βίοι τῶν ἁγίων ἀνδρῶν καί γυναικῶν καθώς καί ἅπαντα τά μεγάλα καί ἀξιοσημείωτα γεγονότα εἰς τήν πορείαν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, θεωρεῖται ἀπορίας ἄξιον, ποίους τόσον ἠνώχλησε, ὥστε νά παρέμβουν ἱεροσύλως ἀποδεχόμενοι καί ἐπιβάλλοντες τόν Παπικόν νεωτερισμόν καί εἰσπράττοντες τάς ἀράς καί ἀναθέματα τῶν ἁγίων Πατέρων τῶν ὡς ἄνω τεσσάρων Πανορθοδόξων Συνόδων καί ἐπ' ἐσχάτων τοῦ ἁγίου καί ἰσαποστόλου πατροκοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ!

Εἶναι φανερόν ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων προκύπτει, ὅτι οἰκουμενιστικός δάκτυλος ἐπέβαλεν τό ἱερόσυλον ψεῦδος τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου, μέ σκοπόν νά πλήξη καί ἀποψιλώση τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν!

Ὅθεν εὐλόγως προκύπτει τό ἐρώτημα: Ποῦ ἀναπαύεται σήμερον ὁ Χριστός καί ποῖοι ἐκφράζουν τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν Του; Εἶναι φανερόν ὅτι ἡ ΜΙΑ καί Μοναδική ΕΚΚΛΗΣΙΑ συγκροτεῖται ἀπό τούς στοιχοῦντας εἰς τήν Ὀρθόδοξον δισχιλιετῆ Παράδοσιν, μέ Κεφαλήν τόν Χριστόν, μέ τούς Ἀποστόλους, Μάρτυρας, Ἱεράρχας, Ὁσίους καί ὅλους τούς ἀγωνιζομένους Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι

ἤλεγξαν καί κατεδίκασαν ἐν Οἰκουμενικαῖς καί Τοπικαῖς Πανορθοδόξοις Συνόδοις, ὅλας τάς αἱρέσεις καί σχίσματα, ἐσχάτως δέ (1583, 1587, 1593 καί 1848), τόν αἱρεσιάρχην Πάπαν καί τό ἡμερολόγιόν του.

Συνελόντι δέ εἰπεῖν, Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ συγκροτεῖται ἀπό τούς σεβομένους τήν θεϊκήν ἐντολήν, «ΜΗ ΜΕΤΑΙΡΕ ΟΡΙΑ ΑΙΩΝΙΑ, Α ΕΘΕΝΤΟ ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΣΟΥ», οἱ ὁποῖοι (Πατέρες) ἐδογμάτισαν μέ κριτήριον τήν ἑορτολογικήν ἑνότητα καί συνεορτασμόν, μόνον μεταξύ τῶν Ὀρθοδόξων!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὁ Πάπας μέ τά δύο σατανικά ἐφευρήματα «Πρωτεῖον» καί «ἀλάθητον», προεκάλεσε τό 1054 τό πρῶτο σχῖσμα Ἀνατολῆς Δύσεως, μέ ἀποτέλεσμα, καθώς καί ἀνωτέρω ελέχθη, νά γίνη ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ εἰς ὅλην τήν Δύσιν. Τό δέ 1924, μέ τήν ἀποδοχήν ἀπό τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον καί τάς Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας Ἑλλάδος καί Κύπρου, τοῦ ἰδικοῦ του παπικοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, ἐγένετο ἀρχιτέκτων τοῦ δευτέρου μεγάλου σχίσματος εἰς τήν χριστιανωσύνην μέ τό ἴδιον ζητούμενον, τήν κυριαρχίαν του καί ἐφ᾽ ὅλης τῆς Ἀνατολῆς.

Μέ τά δύο μεγάλα σχίσματα, καί ὅσα ἄλλα ἔκαμεν εἰς τήν Δύσιν ἐπέτυχεν τόν σκοπόν του νά κυριαρχήση εἰς Ἀνατολήν καί Δύσιν. Μεθ᾽ ὅλα ταῦτα προκύπτει τό μέγα

ἐρώτημα: Εἶναι αὐτός χριστιανός; Εἶναι ὀρθόδοξος; Ἔχει καμμίαν σχέσιν μέ τόν ἐσταυρωμένον καί ταπεινόν Ἰησοῦν Χριστόν;

Τό ἴδιον ἐρώτημα τίθεται καί εἰς ὅλους αὐτούς πού ἀκολουθοῦν τό ἰδικόν του παπικόν Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον ἀπό τό 1924, ἐάν εὑρίσκωνται εις τήν Ὀρθόδοξον καί ΜΙΑΝ ΑΓΙΑΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ, ὕστερα ἀπό ὅσα ἐγράφησαν ἀνωτέρω, βλασφημίαι, ἀναθέματα, παραχαράξεις, παρερμηνεῖαι ἁγιογραφικῶν καί ἁγιοπατερικῶν διατάξεων ἤ εἰς τήν παρά τοῦ Θεοῦ μισουμένην τοῦ λέγοντος: «Ἐμίσησα Ἐκκλησίαν πονηρευομένων καί μετά ἀσεβῶν οὐ μη καθίσω» (Ψαλμ. 25).

Ἄς μελετήσῃ καλῶς ἕκαστος περί τῆς ψυχικῆς του σωτηρίας καί ἄς ἀναλάβῃ τάς εὐθύνας του.

*****

Σημείωσις: Περί ἰσημερίας καί λεπτομερειῶν περί τοῦ ὀρθοῦ καθορισμοῦ τοῦ ἁγίου Πάσχα, πᾶς ἐνδιαφερόμενος ἄς συμβουλευθῇ τόν ἡμέτερον «ΑΙΩΝΙΟΝ ΠΑΣΧΑΛΙΟΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΗΝ».

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἡ Ἐμφάνισις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Πρόκειται διά τό ἐξαίσιον ἐκεῖνο θαῦμα μέ τό ὁποῖον ὁ Θεός ἐπεβράβευσε τόν ἀγῶνα καί ἐστήριξε τήν πίστιν τῶν ἀγωνιζομένων Γνησίων Ὀρθοδόξων. Συνέβη τήν νύκτα τῆς 13ης πρός 14ην Σεπτεμβρίου (κατά τό πάτριον ἑορτολόγιον) τοῦ ἔτους 1925, εἰς τήν περιοχήν τῆς Ἀττικῆς, εἰς τό Μονύδριον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου (εἰς τόν σημερινόν Χολαργόν), κατά τήν διάρκειαν ἀγρυπνίας 2.000 περίπου Ὀρθοδόξων, μέ λειτουργόν τόν ζηλωτήν Ἱερέα π. Ἰωάννην Φλῶρον.

"Τόν ἀπεθαύμασαν - ἐγράφη σχετικά - *χιλιάδες πιστῶν καί ἄλλων, δεκάδων ἀστυνομικῶν καί φρουρῶν, πού ἐκραύγαζον τό "Κύριε ἐλέησον". Μέ τήν ἐμφάνισιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἠσχολήθη ἐκτενῶς καί ὁ ἡμερήσιος τύπος τῆς ἐποχῆς, ὁ ὁποῖος ἐπεβεβαίωσε τό θαῦμα. Ὁ Ζωηφόρος Σταυρος κατά τάς νυκτερινάς ἐκείνας ὥρας ὑπερέλαμπεν. Αἱ διαστάσεις του ἦταν πελώριαι... Τό φῶς Του ἡμίσειαν ὥραν περιέλαμπε καί ἐφώτιζε τό ἐξωκκλήσιον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἀλλά καί τά πρόσωπα τῶν πιστῶν"* (ἐφημερίς *"Φύλακες Ὀρθοδοξίας", φ. 7/Σεπτ. 1979, σελ. 58). "Σταυρός πύρινος καί περίλαμπρος ἐξ οὐρανοῦ* - γράφει ὁ μακαριστός Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἐκκλησίας Πρωθιερεύς Εὐγένιος Τόμπρος - *κατήρχετο καί περιήρχετο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, καταλάμπων ὡς φῶς τῆς ἡμέρας. Ἡ Θεοσημεία τοῦ Τιμίου*

Σταυροῦ ἐνέπλησε τρόμου τούς μαινομένους διώκτας καί ἐκράτησεν αὐτῶν τάς χεῖρας τοῦ μη διώκειν τούς πιστούς. Ἀλλά καί ἐπλήρωσε χαρᾶς καί ἀγαλλιάσεως τά πλήθη τῶν πιστῶν, μετά δακρύων πιπτόντων εἰς τά γόνατα, ὑμνούντων, εὐχαριστούντων καί δοξολογούντων τό Θεσπέσιον τοῦ Κυρίου παράδοξον. Τό Θαῦμα κατέδειξεν περιτράνως σύμπνευσιν τοῦ Θεοῦ εἰς τό ἑδραίωμα τῆς ἀπερικλείστου Πίστεώς μας" ("Βίος καί ἔργα Ἀρχιεπισκόπου Ματθαίου", 1963, σελ. 88).

*****

«ΘΕΟΘΕΝ ΒΕΒΑΙΩΣΙΣ» ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

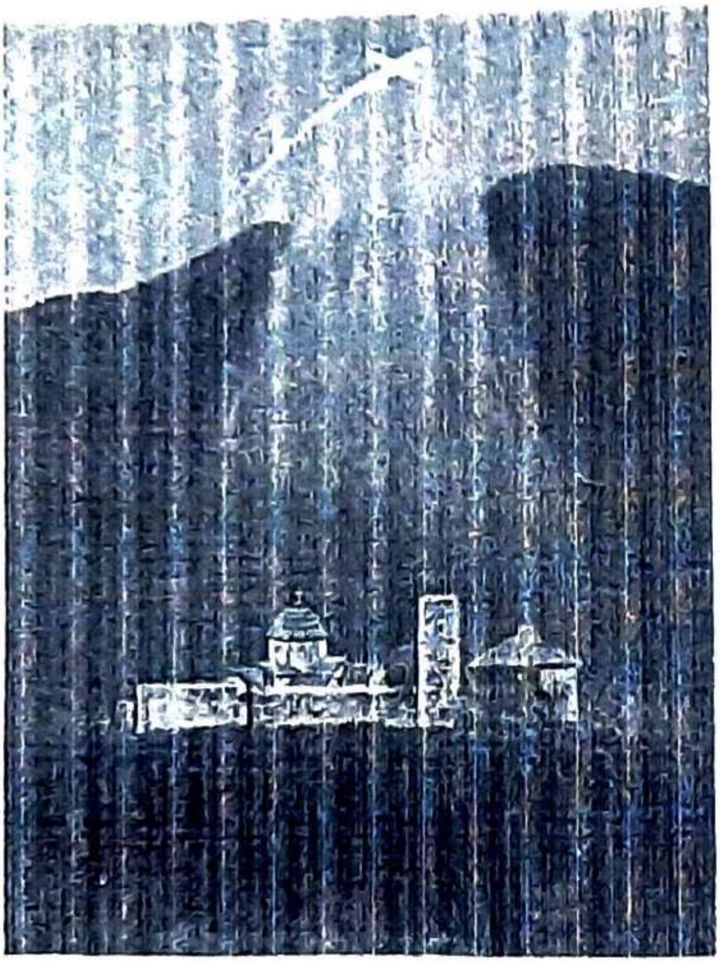

14η Σεπτεμβρίου 1925.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΑΠΙΚΟΝ – ΓΡΗΓΟΡΙΑΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΙ Η ΥΠΟ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΣ ΑΥΤΟΥ

Τό νέον Γρηγοριανόν Ἡμερολόγιον ἐμφανίζεται τόν Φεβρουάριον τοῦ 1582 εἰς τήν Παπικήν Ἐκκλησίαν. Εἶναι ἐπινόησις καί ἐφαρμογή τοῦ αἱμοσταγοῦς Πάπα Γρηγορίου τοῦ ΙΓ' («ἥρωος» τῆς νυκτός τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου). Τούς ὑπολογισμούς τοῦ Ἡμερολογίου τούτου ἔκαμεν ὁ ἐκ Καλαβρίας ἀστρονόμος Λίλιος.

Ἐνῶ μέχρις τοῦ ἔτους αὐτοῦ καί ὁ παπισμός ἠκολούθει τό Ἰουλιανόν Ἡμερολόγιον, διά τῆς Ἡμερολογιακῆς ταύτης Καινοτομίας διεφοροποιήθη πρός τήν Ὀρθοδοξίαν καί ὡς πρός τό σημεῖον αὐτό, ἤτοι τοῦ μή συνεορτασμοῦ μετά τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡ ἡμερολογιακή Καινοτομία, ὅσον ἀφορᾶ εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ἀποτελεῖ καταπάτησιν δισχιλιετοῦς καθηγιασμένης λατρευτικῆς τάξεως καί παραδόσεως, ἀλλά καί Κανονικῆς τοιαύτης, ἀφοῦ δι' αὐτῆς καταπατεῖται ὁ Πασχάλιος Κανών τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί ἕνα ἄλλο πλῆθος Ἱερῶν Κανόνων, οἱ ὁποῖοι ἀπαγορεύουν τόν συνεορτασμόν μετά τῶν αἱρετικῶν. (Ἁγ. Ἀποστόλων: ζ', με', μστ', ο', οα', τῆς ἐν Λαοδικεία: λζ', λθ', λγ', κ.λπ.).

Ἡ θέσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἔναντι τῆς ἐπιμονῆς τοῦ Παπισμοῦ νά ἐπιβάλη ἀμέσως τήν Καινοτομίαν καί εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν, διετυπώθη εἰς Πανορθοδόξους Συνόδους,

ἐν αἷς κατεκρίθη ἡ ἐνέργεια τοῦ Πάπα καί ἀπεκλείσθη ἡ εἰσαγωγή τῆς ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν.

Τάς Πανορθοδόξους ταύτας Συνόδους, μνημονεύουν ρητῶς οἱ ἱστορικοί:

α) Ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Μελέτιος (1703-1714) εἰς τόν Γ΄ τόμον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς του Ἱστορίας.

β) Ὁ Μητροπολίτης Διδυμοτείχου Φιλ. Βαφείδης, εἰς τόν Γ' τόμον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς του Ἱστορίας, σελ. 124-125.

γ) Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος εἰς τόν «Ἐκκλησιαστικόν Κήρυκα», φυλ. 146/1918 καί εἰς τό ἔργον του: «Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων», σελ. 482.

δ) Πρό πάντων δέ ὁ κλεινός Δοσίθεος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ὅστις εἰς τήν «ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΠΙΣΤΕΩΣ», σελ. 4 χαρακτηρίζει τήν πανορθόδοξον Σύνοδον τοῦ 1593, τήν καταδικάσασαν τό νέον Παπικόν Ἡμεορλόγιον, ὡς **ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΝ**.

Ἐπίσης τάς ἀποφάσεις τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων, τῶν καταδικασασῶν τό νέον Παπικόν Ἡμερολόγιον ἐδημοσίευσεν τό Ρουμανικόν παρειοδικόν «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ», ἀριθμ. 11/1880, καθώς καί τό περιοδικόν «ΡΟΥΜΑΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ἀριθμ. 12/1881, ὑπό τόν τίτλον «Ἐπίσημα ἔγγραφα περί τῆς καταδίκης τοῦ νέου Καλενδαρίου τοῦ Πάπα».

*****

ΑΙ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἡ ἀπόφασις τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου τοῦ 1593

Ἡ ὑπό τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου τοῦ 1583 ἐκδοθεῖσα καταδικαστική ἀπόφασις, ἡ ὁποία καί ἀπεστάλη ὑπό τοῦ Πατριάρχου Ἰερεμίου πρός ἁπάσας τάς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας ἔχει οὕτω:

«Σιγγίλιον Πατριαρχικῆς διατυπώσεως Ἐγκυκλίου τοῖς ἁπανταχοῦ Ὀρθοδόξοις Χριστιανοῖς εἰς τό μή παραδέχεσθαι τό νεώτερον Πασχάλιον ἤ Καλενδάριον τοῦ καινοτομηθέντος μηνολογίου, ἀλλ' ἐμμένειν τοῖς ἅπαξ καί καλῶς διατυπωθεῖσι παρά τοῖς Ἁγίοις 318 (τριακοσίοις δέκα ὀκτώ) Θεοφόροις Πατρᾶσι τῆς Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Πρώτης Συνόδου μετ' ἐπιτιμίου καί ἀναθέματος.

Πᾶσι τοῖς ἐν Τριγοβυστίῳ καί ἁπανταχοῦ Χριστιανοῖς γνησίοις τέκνοις τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς. Χάρις εἴη καί εἰρήνη καί ἔλεος παρά Θεοῦ Παντοκράτορος.

Οὐ μικρά τε ζάλη τήν παλαιάν κιβωτόν κατέλαβεν ὅτε σφοδρῶς κλυδωνιζομένη ἐφέρετο ἐπί τῶν ὑδάτων· καί εἰ μή Κύριος ὁ Θεός μνησθείς τοῦ Νῶε εὐδόκησε κοπᾶσαι τό ὕδωρ οὐδεμία ἐλπίς σωτηρίας αὐτῇ ἦν.

Οὕτω καί τήν Νέαν Κιβωτόν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, ἐπεί ἄσπονδον πόλεμον οἱ κακόδοξοι ἤγειραν καθ' ἡμῶν, κατά τοῦτον καί ἡμεῖς τόν παρόντα τόμον ἐγκαταλιπεῖν ἔγνωμεν, ὅπως τοῖς τούτω γεγραμμένοις ἔχετε κατά τῶν τοιούτων ἀσφαλεστέρως τήν ὑμετέραν Ὀρθοδοξίαν συνηγορεῖν.

Ἀλλ' ἵνα μή τοῖς ἁπλουστέροις φορτικόν εἴη τό Σύγγραμμα ἁπλῇ διαλέκτω πᾶσαν ὑμῖν τήν ὑπόθεσιν καταρτίσαι ἔγνωμεν ἥτις ἔχει οὑτωσί εἰς ἁπλῆν διάλεκτον:

Ἀπό τήν παλαιάν Ρώμην ἦλθασί τινες, ὁποῦ ἔμαθον ἐκεῖ νά λατινοφρονοῦσι, καί τό κακόν εἶναι πώς ἀπό Ρωμαῖοι τῆς Ρούμελης γεννήματα καί θρέμματα ὄντες, ὄχι μόνον ἤλλαξαν τήν πίστιν των, ἀλλά καί πολεμοῦσι τά ὀρθόδοξα δόγματα καί ἀληθινά τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὅπου μᾶς παρέδωκεν αὐτός ὁ Χριστός καί οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι καί αἱ Ἅγιαι Σύνοδοι τῶν Ἁγίων Πατέρων. Ὅθεν τούτους ὡς σεσηπότα μέλη ἀποκόπτοντες ὁρίζομεν: ....

....

Ζ. Ὅποιος δέν ἀκολουθεῖ τά ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, καθώς αἱ ἑπτά Ἅγιαι Οἰκουμενικαί Σύνοδοι, ἐθέσπισαν καί τό Ἅγιον Πάσχα καί τό Μηνολόγιον καλῶς ἐνομοθέτησαν νά ἀκολουθῶμεν καί θέλει νά ἀκολουθῆ τό νεόφερτον Πασχάλιον καί Μηνολόγιον τῶν ἀθέων ἀστρονόμων τοῦ Πάπα, καί ἐναντιώνεται εἰς αὐτά ὅλα, καί θέλει νά ἀνατρέψη καί νά χαλάση τά πατροπαράδοτα δόγματα καί ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, ἄς ἔχη τό ἀνάθεμα καί ἔξω τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καί τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως ἄς εἶναι.

Η. Ἐσεῖς δέ οἱ εὐσεβεῖς καί ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, μένετε ἐν οἷς ἐμάθετε καί ἐγεννήθητε· καί ὅταν τό καλέση ὁ καιρός καί ἡ χρεία, αὐτό τό αἷμα σας νά χύσετε διά νά φυλάξετε τήν Πατροπαράδοτον Πίστιν καί ὁμολογίαν σας καί φυλάγεσθε ἀπό τῶν τοιούτων καί προσέχετε, ἵνα ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστος σᾶς βοηθῆ ἅμα καί ἡ εὐχή τῆς ἡμῶν μετριότητος εἴη μετά πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

Ἔτους ἀπό Θεανθρώπου αφπγ (1583) Ἰνδικτιῶνος ΙΒ' Νοεμβρίου Κ'.

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΙΕΡΕΜΙΑΣ

† Ὁ Ἱεροσολύμων ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ

† Ὁ Ἀλεξανδρείας ΣΙΛΒΕΣΤΡΟΣ

Καί λοιποί Ἀρχιερεῖς τῆς Συνόδου παρόντες».

Ἐπειδή ὅμως ὁ Παπισμός μετήρχετο πᾶν μέσον διά νά ἐπιβάλη τήν Καινοτομίαν, συνεκλήθη καί ἑτέρα Σύνοδος ἐν ἔτει 1587 ἡ ὁποία ὁμοίως κατεδίκασε τήν καινοτομίαν, ἀλλά ἐπισημότερον αὕτη κατεδικάσθη ὑπό τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου τοῦ 1593, τῆς ὁποίας ὁ Η' Κανών διαγορεύει τά κάτωθι:

«Πρᾶξις συνοδική ἐν ᾗ καί ἀποβολή τοῦ νέου καλενδαρίου ἤτοι τῆς περί τό Πάσχα λατίνων καινοτομίας. *Τῆς ἁγίας καί ἱερᾶς μεγάλης Συνόδου, τῆς ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συναχθείσης ἐν τῷ ναῷ τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν*

Θεοτόκου καί παμμακαρίστου ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς ἐπωνομασθείσης Παραμυθίας, ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν ἡμέραις τοῦ εὐσεβεστάτου καί θεοστέπτου βασιλέως Μοσκόβου καί Αὐτοκράτορος πάσης Ρωσσίας Θεοδώρου Ἰωάννου, προκαθεζομένων τῶν ἁγιωτάτων ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν, τοῦ τε Παναγιωτάτου Ἱερεμίου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως νέας Ρώμης καί Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τοῦ τε Μακαριωτάτου Μελετίου, Πάπα καί Πατριάρχου τῆς μεγάλης πόλεως Ἀλεξανδρείας, καί κριτοῦ τῆς οἰκουμένης καί τόν τόπον ἐπέχοντος τοῦ Παναγιωτάτου Ἰωακείμ, Θεουπόλεως τῆς μεγάλης Ἀντιοχείας, καί πάσης Ἀνατολῆς, καί τοῦ Παναγιωτάτου Σωφρονίου, Πατριάρχου τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ, καί πάσης Παλαιστίνης, ἐκδημοῦντος τοῦ λαμπροτάτου Γρηγορίου Ἀθανασίου, πρέσβεως, τοῦ προρρηθέντος θεοσεβεστάτου βασιλέως, συνοδευόντων καί τῶν Πανιερωτάτων ἀρχιερέων ἐκ πάσης ἐπαρχίας τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τῶν Ὀρθοδόξων.

Ἐπειδή τοίνυν τό τέλειον εἴληφεν ἡ τῶν Ὀρθοδόξων ἐκκλησία, οὐ μόνον κατά τά τῆς θεογνωσίας καί εὐσεβείας δόγματα, ἀλλά καί κατά τήν ἱεράν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, κατάστασιν, δίκαιόν ἐστι καί ἡμᾶς, πάντα νεωτερισμόν τῶν τῆς ἐκκλησίας περιβόλων περιορίζειν, εἰδότες ὑπαιτίους γεγονέναι ἀεί τούς νεωτερισμούς, τῆς τῶν ἐκκλησιῶν συγχύσεώς τε καί διαστάσεως, ἀλλά τοῖς ὅροις ἕπεσθαι τῶν ἁγίων πατέρων, τά παρ' αὐτῶν δογματισθέντα ἀπαράτρωτα, δίχα προσθήκης ἠστηνοστοῦν, καί χωρίς

ἀφαιρέσεως ἐνστερνιζομένους κατά τόν πρῶτον τῆς οἰκουμενικῆς ἑβδόμης συνόδου κανόνα ....

....

Κανών ὄγδοος. Ἀσάλευτον διαμένειν βουλόμεθα τό τοῖς πατρᾶσι διορισθέν περί τοῦ ἁγίου καί σωτηρίου Πάσχα· ἔχει δέ οὕτως: Ἅπαντας τούς τολμῶντας, παραλύειν τούς ὅρους τῆς ἁγίας καί οἰκουμενικῆς μεγάλης συνόδου, τῆς ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθείσης ἐπί παρουσίᾳ τῆς εὐσεβείας τοῦ Θεοφιλεστάτου Βασιλέως Κωνσταντίνου περί τῆς ἁγίας ἑορτῆς τοῦ σωτηριώδους Πάσχα, ἀκοινωνήτους καί ἀποβλήτους εἶναι τῆς Ἐκκλησίας, εἰ ἐπιμένοιεν φιλονεικότερον ἐνιστάμενοι πρός τά καλῶς δεδιδαγμένα· καί ταῦτα εἰρήσθω περί τῶν λαϊκῶν, εἰ δέ τις τῶν προεστώτων τῆς ἐκκλησίας ἐπίσκοπος ἤ πρεσβύτερος, ἤ διάκονος, μετά τόν ὅρον τοῦτον τολμήσειεν ἐπί διαστροφῇ τῶν λαῶν καί ταραχῇ τῶν ἐκκλησιῶν ἰδιάζειν καί μετά τῶν Ἰουδαίων ἐπιτελεῖν τό Πάσχα, τοῦτον ἡ ἁγία Σύνοδος, ἐντεῦθεν ἤδη ἀλλότριον ἔκρινε τῆς Ἐκκλησίας· δεῖ γάρ στοιχεῖν τῷ τῶν πατέρων κανόνι μέχρι καί σήμερον Θεοῦ χάριτι· ὅν καθό δή καί τά λοιπά, ἡ Θεοῦ ἐκκλησία διαφυλάττει.

Ζφα΄ (1593) Φεβρουαρίου 16»

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως ΙΕΡΕΜΙΑΣ

† Ὁ Ἀλεξανδρείας ΜΕΛΕΤΙΟΣ (Πηγᾶς)

† Ὁ Ἱεροσολύμων ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ

Σχετική είναι καί ή απόφασις τῆς κατά τό ἔτος 1848 συγκληθείσης Πανορθοδόξου Συνόδου, ή όποία διά νά ἀναχαιτίση τόν ἐκ τῆς Δύσεως κίνδυνον ἐξέδωκε τήν κατωτέρω Ἐγκύκλιον:

*«Ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει **Πανορθόδοξος Σύνοδος** ἐπί Πατριάρχου Ἀνθίμου ἐν ἔτει 1848.*

Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας, ἥν παρελάβομεν ἄδολον παρά τηλικούτων ἀνδρῶν ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμόν ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ διαβόλου. Ὁ δεχόμενος νεωτερισμόν κατελέγχει ἐλλιπῆ τήν κεκηρυγμένην ὀρθόδοξον πίστιν. Ἀλλ' αὕτη πεπληρωμένη ἤδη ἐσφράγισται μή ἐπιδεχομένη μήτε μείωσιν, μήτε αὔξησιν, μήτε ἀλλοίωσιν, ἥν τινα καί ὁ τολμῶν ἤ πρᾶξαι ἤ συμβουλεῦσαι, ἤ διανοηθῆναι τοῦτο, ἤδη ἠρνήθη τήν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἤδη καθυπεβλήθη εἰς τό αἰώνιον ἀνάθεμα διά τό βλασφημεῖν εἰς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ὡς μή ἀρτίως λαλῆσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καί Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις.

Τό φρικτόν τοῦτο ἀνάθεμα, ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Χριστῷ ἀγαπητά, οὐκ ἐκφωνοῦμεν ἡμεῖς σήμερον, ἀλλ' ἐξεφώνησαν τοῦτο αἱ ἑπτά Οἰκουμενικαί Σύνοδοι, ὁ χορός τῶν Θεοφόρων Πατέρων. Ἅπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες ἤ αἱρέσει ἤ σχίσματι ἑκουσίως ἐνεδύθησαν κατά τόν ψαλμωδόν, κατάραν ὡς ἱμάτιον, κἄν τε Πάπαι, κἄν τε Πατριάρχαι, κἄν τε λαϊκοί, κἄν τε κληρικοί, κἄν Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ».

† ΑΝΘΙΜΟΣ ἐλέῳ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ρώμης καί Οὐκουμενικός Πατριάρχης

† ΙΕΡΟΘΕΟΣ ἐλέῳ Θεοῦ Πάπας καί Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καί πάσης Αἰγύπτου

† ΜΕΘΟΔΙΟΣ ἐλέῳ Θεοῦ Πατριάρχης Ἀντιοχείας

† ΚΥΡΙΛΛΟΣ ἐλέῳ Θεοῦ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

καί αἱ περί αὐτούς Ἱεραί Σύνοδοι».

Σημειωθήτω, ὅτι αἱ ἐν λόγῳ Ἅγιαι Σύνοδοι οὐδόλως ὑστεροῦν τῶν Οἰκουμενικῶν τοιούτων, διότι εἰς αὐτάς συμμετέχει ἡ Καθολική Ὀρθοδοξία καί διότι ἐν αὐταῖς ὑφίσταται ἐσωτερικός, στενός καί ἀδιάσπαστος σύνδεσμος πρός τό φρόνημα καί πνεῦμα τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί ἐν γένει τῆς Ὀρθοδοξίας, ὥστε ὁ καταπατῶν τάς ἀποφάσεις τῶν Πανορθοδόξων αὐτῶν Συνόδων καταπατεῖ συλλήβδην τάς ἁγίας Συνόδους καί βλασφημεῖ κατά τοῦ λαλοῦντος ἐν Αὐταῖς Ἁγίου Πνεύματος.

*****

Η ΠΑΝΑΙΡΕΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

(Ἰανουάριος 1920)

«ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ»

Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησία φρονοῦσα ὅτι ἡ τῶν διαφόρων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν προσέγγισις πρός ἀλλήλας καί κοινωνία οὐκ ἀποκλείεται ὑπό τῶν ὑφισταμένων μεταξύ αὐτῶν δογματικῶν διαφορῶν καί ὅτι τοιαύτη τις προσέγγισις τά μάλα ἐστίν εὐκταία καί ἀναγκαία καί πολλαχῶς χρήσιμος εἴς τε τό καλῶς ἐννοούμενον συμφέρον ἑκάστης τῶν ἐπί μέρους Ἐκκλησιῶν καί τοῦ ὅλου χριστιανικοῦ σώματος καί εἰς παρασκευήν καί διευκόλυνσιν τῆς πλήρους ποτέ, σύν Θεῷ καί εὐλογημένης ἑνώσεως, ἔκρινε τόν παρόντα καιρόν τά μάλιστα πρόσφορον πρός ἀνακίνησιν καί ἀπό κοινοῦ μελέτην τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος. Εἰ γάρ καί ἐν τούτῳ ἐνδέχεται ἵνα προκύψωσι καί παρεμβληθῶσιν αἱ ἀπό τῶν παλαιῶν προλήψεων καί ἕξεων ἤ καί ἐξ ἀξιώσεων δυσχέρειαι, αἱ τοσάκις τέως τό ἔργον τῆς ἑνώσεως ματαιώσασαι, ὅμως κατά τήν γνώμην ἡμῶν, περί ἁπλῆς τό κατ' ἀρχάς προκειμένου συναφείας καί προσεγγίσεως, αἱ δυσχέρειαι αὗται ἔσονται πάντως ἧττον σπουδαῖαι, ἀγαθῆς δέ ὑπαρχούσης θελήσεως

καί διαθέσεως οὔτε δύνανται οὔτε ὀφείλουσι κώλυμα ἀποτελέσαι ἀκαταγώνιστον καί ἀνυπέρβλητον.

Ὅθεν τό πρᾶγμα ἡμεῖς γε καί κατορθωτόν καί εἴπερ ποτε εὔκαιρον ἐπί τῇ συντελεσθείσῃ νῦν ἐπ' αἰσίοις συμπήξει τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ὑπολαμβάνοντες, προαγόμεθα θαρρούντως ἐκθεῖναι ἐνταῦθα ἐν ὀλίγοις τάς σκέψεις καί τήν γνώμην ἡμῶν περί τοῦ τρόπου, καθ' ὅν τήν προσέγγισιν ταύτην καί συνάφειαν ἐννοοῦμεν καί δυνατήν ὑπολαμβάνομεν, μετά πόθου ἐκζητοῦντες καί ἀπεκδεχόμενοι τήν κρίσιν καί τήν γνώμην καί τῶν λοιπῶν τῶν τε κατά τήν Ἀνατολήν ἀδελφῶν καί τῶν ἐν τῇ Δύσει καί ἁπανταχοῦ σεβασμίων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν.

Νομίζομεν τοίνυν ἡμεῖς, ὅτι δύο τάδε τά μέγιστα εἰς τήν ἐπίτευξιν τῆς τοιαύτης ἐφεκτῆς καί ὠφελίμου προσεγγίσεως συντελέσαι καί ταύτην κατεργάσασθαι καί ἐκδηλοῦν δύνανται.

Καί πρῶτον ἀναγκαίαν καί ἀπαραίτητον ὑπολαμβάνομεν τήν ἄρσιν καί ἀπομάκρυνσιν πάσης ἀμοιβαίας δυσπιστίας καί δυσφορίας μεταξύ τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν, προκαλουμένης ἐκ τῆς παρά τισιν ἐξ αὐτῶν παρατηρουμένης τάσεως εἰς τό σαγηνεῦσαι καί προσηλυτίσαι ἄλλων ὁμολογιῶν ὀπαδούς. Οὐδείς γάρ ἀγνοεῖ τί καί σήμερον συμβαίνει δυστυχῶς πολλαχοῦ, ἐπί διασπάσει τῆς ἐσωτερικῆς εἰρήνης τῶν Ἐκκλησιῶν, ἰδία τῶν ἐν Ἀνατολῇ, νέων οὕτω θλίψεων καί δοκιμασιῶν παρ' αὐτῶν τῶν ὁμοθρήσκων ἐπιφερομένων αὐτοῖς, καί οἵαν μεγάλην, ἀντί τοῦ μηδαμινοῦ ἀποτελέσματος.

προκαλεῖ ἀπέχθειαν καί ὀξύτητα ἀντιθέσεως ἡ τάσις αὕτη τινῶν εἰς τό προσηλυτίζειν καί σαγηνεύειν τούς ὀπαδούς τῶν ἄλλων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν.

Οὕτω δέ τῆς εἰλικρινείας καί τῆς ἐμπιστοσύνης πρό παντός ἀποκαθισταμένης μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν, νομίζομεν δεύτερον ὅτι ἐπιβάλλεται ἵνα ἀναζωπυρωθῇ καί ἐνισχυθῇ πρό παντός ἡ ἀγάπη μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν, μή λογιζομένων ἀλλήλας ὡς ξένας καί ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς συγγενεῖς καί οἰκείας ἐν Χριστῷ καί **"συγκληρονόμους καί συσσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ"**. (Ἐφεσ. 3, 6). Ὑπό τῆς ἀγάπης γάρ ἐμπνεόμεναι αἱ διάφοροι Ἐκκλησίαι καί ταύτην προτάσσουσαι ἐν ταῖς περί τῶν ἄλλων κρίσεσι καί ταῖς πρός αὐτάς σχέσεσι, τήν μέν διάστασιν ἀντί τοῦ ἐπεκτείνειν καί αὐξάνειν ὡς οἷον τε συντομεῦσαι καί σμικρῦναι δυνήσονται, διά τῆς διεγέρσεως δέ τακτικοῦ φιλαδέλφου ἐνδιαφέροντος περί τῆς καταστάσεως, τῆς εὐσταθείας καί τῆς εὐεξίας τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, διά τῆς σπουδῆς εἰς τό παρακολουθεῖν τοῖς παρ' αὐταῖς συμβαίνουσι καί ἀκριβέστερον γνωρίζειν τό κατ' αὐτάς καί διά τῆς προθυμίας εἰς τό τείνειν ἑκάστοτε ἀμοιβαίως χεῖρα βοηθείας καί ἀντιλήψεως, πολλά τά ἀγαθά εἰς δόξαν καί εἰς ὄφελος ἑαυτῶν τε καί τοῦ χριστιανικοῦ σώματος ἐπιτελέσουσι καί κατορθώσουσι.

Δύναται δέ ἡ φιλία αὕτη καί ἀγαθόφρων πρός ἀλλήλους διάθεσις ἐκφαίνεσθαι καί τεκμηριοῦσθαι εἰδικώτερον, κατά τήν γνώμην ἡμῶν, ὡς ἑξῆς:

α) διά τῆς παραδοχῆς ἑνιαίου ἡμερολογίου πρός ταυτόχρονον ἑορτασμόν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπό πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν,

β) διά τῆς ἀνταλλαγῆς ἀδελφικῶν γραμμάτων κατά τάς μεγάλας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐνιαυτοῦ ἑορτάς, ἐν αἷς εἴθισται, καί ἐν ἄλλαις ἐκτάκτοις περιστάσεσι,

γ) διά τῆς οἰκειοτέρας συσχετίσεως τῶν ἑκασταχοῦ εὑρισκομένων ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν,

δ) διά τῆς ἐπικοινωνίας τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν καί τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Θεολογικῆς Ἐπιστήμης καί διά τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν ἐν ἑκάστη Ἐκκλησία ἐκδιδομένων θεολογικῶν καί ἐκκλησιαστικῶν περιοδικῶν καί συγγραμμάτων,

ε) διά ἀποστολῆς νέων χάριν σπουδῶν ἀπό τῆς μιᾶς εἰς τάς σχολάς τῆς ἄλλης Ἐκκλησίας,

στ) διά τῆς συγκροτήσεως παγχριστιανικῶν συνεδρίων πρός ἐξέτασιν ζητημάτων κοινοῦ πάσαις ταῖς Ἐκκλησίαις ἐνδιαφέροντος,

ζ) διά τῆς ἀπαθοῦς καί ἐπί τό ἱστορικώτερον ἐξετάσεως τῶν δογματικῶν διαφορῶν ἀπό τῆς ἕδρας καί ἐν ταῖς συγγραφαῖς,

η) διά τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ τῶν κρατούντων ἐν ταῖς διαφόροις Ἐκκλησίαις ἠθῶν καί ἐθίμων,

θ) διά τῆς παροχῆς ἀμοιβαίως εὐκτηρίων οἴκων καί κοιμητηρίων διά τάς κηδείας καί τήν ταφήν τῶν ἐν τῇ ξένῃ ἀποθνησκόντων ὀπαδῶν τῶν ἑτέρων ὁμολογιῶν,

ι) διά τοῦ διακανονισμοῦ μεταξύ τῶν διαφόρων ὁμολογιῶν τοῦ ζητήματος τῶν μικτῶν γάμων,

ια) διά τῆς πρόφρονος τέλος ἀμοιβαίας ὑποστηρίξεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τοῖς ἔργοις τῆς Θρησκευτικῆς ἐπιρρώσεως, τῆς φιλανθρωπίας καί τοῖς παραπλησίοις.

Ἔσται δέ ἡ ἀνύποπτος καί ζωηροτέρα αὕτη τῶν Ἐκκλησιῶν πρός ἀλλήλας συνάφεια και ἄλλως ὑπέρ τοῦ ὅλου τῆς Ἐκκλησίας σώματος χρήσιμος καί ὠφέλιμος, ὅτι παντοῖοι κίνδυνοι οὐχί ἤδη ταύτη ἤ ἐκείνη τῶν ἐπί μέρους Ἐκκλησιῶν, ἀλλά τῇ ὁλότητι αὐτῶν ἐπαπειλοῦσιν, ὡς αὐταῖς ταῖς βάσεσι τῆς χριστιανικῆς πίστεως καί αὐτῇ τῇ συστάσει τῆς κατά Χριστόν ζωῆς καί κοινωνίας ἀντιφερόμενοι. Ὁ γάρ ἄρτι λήξας φοβερός παγκόσμιος πόλεμος, ὡς ἐτεκμηρίωσε πλεῖστα τά ἐν τῷ βίῳ τῶν χριστιανικῶν λαῶν νοσηρά καί ἀπεκάλυψε μεγάλην πολλάκις ἔλλειψιν σεβασμοῦ καί πρός αὐτά ἔτι τά στοιχεῖα τοῦ δικαίου καί τῆς φιλανθρωπίας, οὕτως ἐδείνωσε μέν τάς ὑπαρχούσας, ἠνέωξε δέ καί ἄλλας νέας πληγάς πρακτικωτέρας, ὡς εἰπεῖν, φύσεως, καθ' ὧν πολλή εἰκότως ἀπαιτεῖται προσοχή καί μέριμνα ἀπό μέρους πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν. Ὁ δέ ὁσημέραι εὐρυτέρας διαστάσεις λαμβάνων ἀλκοολισμός, ἡ ὑπό τήν σημαίαν τῆς ἐξωραΐσεως τοῦ βίου καί τῆς ἀπολαύσεως τῆς ζωῆς θριαμβεύουσα περιττή πολυτέλεια, ἡ ὑπό τό κάλυμμα τῆς ἐλευθερίας καί χειραφετήσεως τῆς σαρκός μόλις συγκαλυπτομένη φιληδονία καί ἡδυπάθεια, ἡ ὑπό τό εὔσημον ὄνομα τῆς ἀναπτύξεως τῆς φιλοκαλίας καί τῆς καλλιεργείας τῶν ὡραίων τεχνῶν ἀκολασταίνουσα

ἀσχημοσύνη ἐν τῇ φιλολογίᾳ, τῇ ζωγραφικῇ, τῷ θεάτρῳ ἤ καί τῇ μουσικῇ, ἡ θεοποίησις τοῦ πλούτου καί ἡ περιφρόνησις τῶν ὑψηλοτέρων Ἰδεωδῶν, ταῦτα καί τά τοιαῦτα, ἐπιφόβους καί ταῦτα δημιουργοῦντα κινδύνους τῇ συστάσει τῶν χριστιανικῶν κοινωνιῶν, εὔκαιρα ἀποτελοῦσι ζητήματα δεικτικά καί χρήζοντα τῆς ἀπό κοινοῦ μελέτης καί συνεργασίας τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν.

Οὐδέ ὀφείλουσι τέλος αἱ τῷ ἁγίῳ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ κομῶσαι Ἐκκλησίαι Αὐτοῦ ἀμνημονεῖν καί ἀμελεῖν ἐπί πλέον τῆς περί ἀγάπης μεγάλης καί καινῆς ἐντολῆς Αὐτοῦ καί ὑστερῆσαι σήμερον θλιβερῶς τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν, αἵτινες τό πνεῦμα ἀκριβῶς τοῦ Εὐαγγελίου καί τῆς διδασκαλίας ἐφαρμόζουσαι τοῦ Χριστοῦ, συνέπηξαν ἤδη ἐπ᾽ αἰσίοις τήν Κοινωνίαν λεγομένην τῶν Ἐθνῶν πρός ὑπεράσπισιν τοῦ δικαίου καί καλλιέργειαν τῆς ἀγάπης καί συμπνοίας μεταξύ τῶν ἐθνῶν.

Διά ταῦτα πάντα, ἡμεῖς τε ποθοῦντες καί τάς ἄλλας Ἐκκλησίας συμμεριζομένας νομίζοντες τήν σκέψιν καί γνώμην ἡμῶν κατά τά ἀνωτέρω, περί τῆς ἀνάγκης τῆς συμπήξεως τοιαύτης τινός τοὐλάχιστον τό κατ᾽ ἀρχάς συναφείας καί κοινωνίας μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν, παρακαλοῦμεν ὅπως προφρόνως δηλωθῇ ἡμῖν ἀπαντητικῶς ὑφ᾽ ἑκάστης ἡ κρίσις καί γνώμη αὐτῆς, ἵνα οὕτω, καθοριζομένου ἀπό κοινῆς συγκαταθέσεως καί ἀποφάσεως τοῦ πράγματος, χωρήσωμεν ἀπό κοινοῦ ἀσφαλῶς εἰς τήν ἐκτέλεσιν, καί οὕτως «ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ αὐξήσωμεν εἰς αὐτόν τά πάντα. Ὅς

ἐστιν ἡ κεφαλή, ὁ Χριστός, ἐξ οὗ πᾶν τό σῶμα συναρμολογούμενον καί συμβιβαζόμενον διά πάσης ἀφῆς τῆς ἐπιχορηγίας, κατ' ἐνέργειαν ἐν μέτρω ἑνός ἑκάστου μέρους, τήν αὔξησιν τοῦ σώματος ποιεῖται εἰς οἰκοδομήν αὐτοῦ ἐν ἀγάπῃ». (Εφεσ. 4, 15).

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Κωνσταντινουπόλεως, κατά μῆνα Ἰανουάριον τοῦ χιλιοστοῦ ἐννεακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ σωτήριου ἔτους.

Ὁ τοποτηρητής τοῦ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Κωνσταντινουπόλεως

† Μητροπολίτης Προύσης Δωρόθεος

† Μητροπολίτης Καισαρείας Νικόλαος

† Μητροπολίτης Κυζίκου Κωνσταντῖνος

† Μητροπολίτης Ἀμασείας Γερμανός

† Μητροπολίτης Πισσιδείας Γεράσιμος

† Μητροπολίτης Ἀγκύρας Γερβάσιος

† Μητροπολίτης Αἴνου Ἰωακείμ

† Μητροπολίτης Βιζύης Ἄνθιμος

† Μητροπολίτης Σηλυβρίας Εὐγένιος

† Μητροπολίτης Σαράντα Ἐκκλησιῶν Ἀγαθάγγελος

† Μητροπολίτης Τυρολόης καί Σερεντίου Χρυσόστομος

† Μητροπολίτης Δαρδανελλίων καί Λαμψάκου Εἰρηναῖος

*****

ΕΙΚΟΝΙΖΕΤΑΙ Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ;

«Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς...»

ΤΡΙΑΣ ΜΟΝΑΣ, ὁ εἷς ἀληθινός Θεός ἤ «ΤΡΕΙΣ ΘΕΟΙ» (σύγχρονοι);

Ἡ λέξις ΤΡΙΑΣ, εἰς ἑνικόν ἀριθμόν, ἀναφέρεται ἀποκλειστικῶς ἐν ὅλῃ τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ, εἰς τόν ἕνα ἀληθινόν καί Ποιητήν τοῦ κόσμου Θεόν. Οὗτος ὡς ζῶν Θεός εἶναι τρισυπόστατος. Εἶναι ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός καί τό Ἅγιον Πνεῦμα. Εἶναι μέν τρεῖς ξεχωρισταί, ἀλλά καί, ἕνεκα τῆς ὁμοουσιότητος, ἀχώριστοι ὑπάρξεις. Εἶναι καί τά τρία Θεός καί τῆς αὐτῆς οὐσίας. Διά τοῦτο εἰς τάς ἀκολουθίας ψάλλομεν: «Φῶς ἱλαρόν... ὑμνοῦμεν Πατέρα, Υἱόν καί ἅγιον Πνεῦμα Θεόν...» καί εἰς τήν Θείαν Λειτουργίαν: «Ὑμνοῦμεν Πατέρα Υἱόν καί ἅγιον Πνεῦμα, Τριάδα ὁμοούσιον καί ἀχώριστον». Δέν ὑπάρχει οὐδεμία διαφορά μεταξύ των, παρά μόνον ὁ τρόπος τῆς ἑκάστου ὑπάρξεως. Ὁ Πατήρ γεννᾶ τόν Υἱόν, ὁ Υἱός γεννᾶται ἐκ τοῦ Πατρός καί τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐκ τοῦ Πατρός ἐκπορεύεται.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος εἰς τό ἴδιον ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ διδάσκει:

ΣΥΜΒΟΛΟΝ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΑΣ

*****

Ὅστις βούλεται σωθῆναι, πρό πάντων, χρή αὐτῷ τήν καθολικήν κρατῆσαι πίστιν, ἥν εἰ μή τις σώαν καί ἄμωμον τηρήσειεν, ἄνευ δισταγμοῦ, εἰς τόν αἰῶνα ἀπολεῖται. Πίστις δέ καθολική αὕτη ἐστίν, ἵνα ἕνα Θεόν ἐν Τριάδι καί Τριάδα ἐν μονάδι σεβώμεθα, μήτε συγχέοντες τάς ὑποστάσεις, μήτε τήν οὐσίαν μερίζοντες· ἄλλη γάρ ἐστιν ἡ τοῦ Πατρός ὑπόστασις, ἄλλη τοῦ Υἱοῦ, καί ἄλλη τοῦ ἁγίου Πνεύματος· ἀλλά Πατρός καί Υἱοῦ καί Ἁγίου Πνεύματος μία ἐστί Θεότης, ἴση δόξα, συναΐδιος ἡ μεγαλειότης. Οἷος ὁ Πατήρ, τοιοῦτος καί ὁ Υἱός, τοιοῦτο καί τό Πνεῦμα τό ἅγιον. Ἄκτιστος ὁ Πατήρ, ἄκτιστος ὁ Υἱός, ἄκτιστον καί τό ἅγιον Πνεῦμα. Ἀκατάληπτος ὁ Πατήρ, ἀκατάληπτος ὁ Υἱός, ἀκατάληπτον καί τό Πνεῦμα τό ἅγιον. Αἰώνιος ὁ Πατήρ, αἰώνιος ὁ Υἱός, αἰώνιον καί τό ἅγιον Πνεῦμα· πλήν οὐ τρεῖς αἰώνιοι, ἀλλ' εἷς αἰώνιος· ὥσπερ οὐδέ τρεῖς ἄκτιστοι, οὐδέ τρεῖς ἀκατάληπτοι, ἀλλ' εἷς ἄκτιστος, καί εἷς ἀκατάληπτος. Ὁμοίως παντοκράτωρ ὁ Πατήρ, παντοκράτωρ ὁ Υἱός, παντοκράτωρ τό Πνεῦμα τό ἅγιον· πλήν οὐ τρεῖς παντοκράτορες, ἀλλ' εἷς παντοκράτωρ. Οὕτω, Θεός ὁ Πατήρ, Θεός ὁ Υἱός, Θεός καί τό Πνεῦμα τό ἅγιον· πλήν οὐ τρεῖς Θεοί, ἀλλ' εἷς Θεός. Ὡσαύτως, Κύριος ὁ Πατήρ, Κύριος ὁ Υἱός, Κύριον καί τό Πνεῦμα τό ἅγιον· πλήν οὐ τρεῖς Κύριοι,

ἀλλ' εἷς ἐστί Κύριος· ὅτι, ὥσπερ μοναδικῶς ἑκάστην ὑπόστασιν Θεόν καί Κύριον ὁμολογεῖν χριστιανικῇ ἀληθείᾳ ἀναγκαζόμεθα, οὕτω τρεῖς Θεούς, ἤ τρεῖς Κυρίους λέγειν καθολικῇ εὐσεβείᾳ κωλυόμεθα. Ὁ Πατήρ ἀπ' οὐδενός ἐστι πεποιημένος, οὔτε δεδημιουργημένος, οὔτε γεγεννημένος· ὁ Υἱός ἀπό μόνου τοῦ Πατρός ἐστιν, οὐ πεποιημένος, οὐδε δεδημιουργημένος, ἀλλά γεγεννημένος [ἐκ τοῦ Πατρός·] τό Πνεῦμα τό ἅγιον ἀπό τοῦ Πατρός, οὐ πεποιημένον, οὔτε δεδημιουργημένον, οὔτε γεγεννημένον, ἀλλ' ἐκπορευτόν. Εἷς οὖν ἐστι Πατήρ, οὐ τρεῖς Πατέρες· εἷς Υἱός, οὐ τρεῖς Υἱοί· ἕν Πνεῦμα ἅγιον, οὐ τρία Πνεύματα ἅγια· καί ἐν αὐτῇ τῇ Τριάδι, οὐδέν πρῶτον, ἤ ὕστερον, οὐδέν μεῖζον, ἤ ἔλαττον, ἀλλ' ὅλαι αἱ τρεῖς ὑποστάσεις συνδιαιωνίζουσαι ἑαυταῖς εἰσί καί ἴσαι· ὥστε κατά πάντα, ὡς εἴρηται, καί Τριάς ἐν μονάδι καί μονάς ἐν Τριάδι λατρεύεται. Ὁ θέλων οὖν σωθῆναι οὕτω περί τῆς ἁγίας Τριάδος φρονείτω· πλήν ἀναγκαῖον ἔτι ἐστί, πρός αἰώνιον σωτηρίαν, ὅπως καί τήν ἐναθρώπησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὀρθῶς πιστεύῃ. Ἔστιν οὖν πίστις ὀρθή, ἵνα πιστεύωμεν καί ὁμολογῶμεν ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ὁ τοῦ Θεοῦ Υἱός, καί Θεός καί ἄνθρωπός ἐστι. Θεός ἐστιν ἐκ τῇ οὐσίας τοῦ Πατρός, πρό αἰώνων γεννηθείς, [καί ἄνθρωπός ἐστιν ἐκ τῆς οὐσίας τῆς Μητρός, ἐν χρόνῳ γεννηθείς.] Τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος, ἐκ ψυχῆς λογικῆς καί ἀνθρωπίνης σαρκός ὑποστάς· ἴσος τῷ Πατρί κατά τήν θεότητα· ἐλάττων τοῦ Πατρός κατά τήν ἀνθρωπότητα· ὅς, εἰ καί Θεός ὑπάρχει καί

ἄνθρωπος, ὅμως οὐ δύο, ἀλλ' εἷς ἐστι Χριστός. Εἷς δέ, οὐ τροπῇ θεότητος εἰς σάρκα, ἀλλά προσλήψει ἀνθρωπότητος εἰς θεότητα· εἷς πάντως, οὐ συγχύσει φύσεων, ἀλλ' ἑνώσει ὑποστάσεων· ὥσπερ γάρ ψυχή λογική καί σάρξ εἷς ἐστιν ἄνθρωπος, οὕτω Θεός καί ἄνθρωπος εἷς ἐστι Χριστός, ὁ παθών διά τήν ἡμετέραν σωτηρίαν καί κατελθών εἰς τόν ἅδην, καί τῇ τρίτῃ ἡμέρα ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, καί ἀνελθών εἰς τούς οὐρανούς καί καθήμενος ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ καί Πατρός τοῦ παντοκράτορος· ὅθεν ἐλεύσεται κρῖναι ζῶντας καί νεκρούς· οὗ τῇ παρουσίᾳ πάντες ἄνθρωποι ἀναστήσονται σύν τοῖς ἑαυτῶν σώμασιν, ἀποδώσοντες περί τῶν ἰδίων ἔργων λόγον· καί οἱ μέν τά ἀγαθά πράξαντες πορεύσονται εἰς ζωήν αἰώνιον· οἱ δέ τά φαῦλα εἰς τό πῦρ τό αἰώνιον. Αὕτη ἐστίν ἡ καθολική πίστις, ἥν εἰ μή τις πιστῶς τε καί βεβαίως πιστεύσῃ σωθῆναι οὐ δυνήσεται.

Εἰς τό ἀνωτέρω Σύμβολον τονίζει ὁ ἅγιος ὅτι «Οὕτω Θεός ὁ Πατήρ, Θεός ὁ Υἱός, Θεός καί τό Πνεῦμα τό ἅγιον· πλήν οὐ τρεῖς Θεοί, ἀλλ' εἷς Θεός...» κ.λπ. Καί «ὥσπερ μοναδικῶς ἑκάστην ὑπόστασιν, Θεόν καί Κύριον ὁμολογεῖν χριστιανικῇ ἀληθείᾳ ἀναγκαζόμεθα, οὕτω τρεῖς Θεούς, ἤ τρεῖς Κυρίους λέγειν καθολικῇ εὐσεβείᾳ κωλυόμεθα...» καί «ἀναγκαῖον ἔτι ἐστί, πρός αἰώνιον σωτηρίαν, ὅπως καί τήν ἐνανθρώπησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὀρθῶς πιστεύῃ· ἔστιν οὖν πίστις ὀρθή ἵνα πιστεύωμεν καί ὁμολογῶμεν ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός ὁ τοῦ Θεοῦ Υἱός, καί Θεός καί ἄνθρωπος

ἐστί. Θεός ἐστίν ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ Πατρός πρό αἰώνων γεννηθείς. (Καί Ἄνθρωπος ἐστιν ἐκ τῆς οὐσίας τῆς Μητρός, ἐν χρόνω γεννηθείς). Τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος, ἐκ ψυχῆς λογικῆς καί ἀνθρωπίνης σαρκός ὑποστάς· ἴσος τῷ Πατρί κατά τήν θεότητα· ἐλάττων τοῦ Πατρός κατά τήν ἀνθρωπότητα» κ.λπ.

Ὁ δέ Μέγας Γρηγόριος, ὁ Θεολόγος, διά νά ἀποδείξη περίπου πῶς εἶναι καί λειτουργοῦν τά τρία Θεῖα Πρόσωπα, χρησιμοποιεῖ παραδείγματα ἀπό τήν φύσιν διά νά γίνουν τά Θεῖα Πρόσωπα μερικῶς κατανοητά:

Ἀναφέρει ὡς παράδειγμα τόν ἥλιον πού εἶναι εἷς καί φωτίζει καί θερμαίνει καί ζωογονεῖ ὅλον τόν κόσμον. Ἀποτελεῖται ὅμως ἀπό τόν δίσκον, τό φῶς καί τήν διά τῶν ἀκτίνων θερμότητα. Ταῦτα τά τρία χαρακτηριστικά τοῦ ἡλίου εἶναι διακριτά τρία, ἀλλά καί ἕν. Οὐδέποτε χωρίζουν ἀλλά καί οὐδείς ἐτόλμησε νά τά χωρίση, νά τοποθετήση τόν δίσκον εἰς ἕν μέρος, τό φῶς εἰς ἕτερον καί τάς ἀκτίνας εἰς ἄλλον, καί νά εἰπῇ ὅτι αὐτά τά χωρισμένα εἶναι ὁ εἷς ἥλιος. Πρᾶγμα ἀδύνατον ἀλλά καί ἄκρας ἀνοίας ἴδιον.

Ἐκεῖνο ὅμως τό ὁποῖον οὐδείς ἐτόλμησε νά διαπράξη εἰς τό κτίσμα τοῦ Θεοῦ, τόν ἥλιον, τό διέπραξαν οἱ ἄθεοι Δυτικοί εἰς τόν κτίστην καί δημιουργόν τοῦ ἡλίου καί πάσης τῆς κτίσεως! Ἐτόλμησαν νά χωρίσουν τήν Ὁμοούσιον καί Ἀχώριστον τρισυπόστατον Θεότητα, εἰς τρεῖς διαφόρους ἀνίσους, ἑτερουσίους καί παρά φύσιν ὑπάρξεις, ὡς θά εἴδωμεν κατωτέρω.

Ἕτερον παράδειγμα, κατά τόν Ἅγιον Γρηγόριον, ἀποτελεῖ ὁ ποταμός μέ τήν πηγήν, τό ὕδωρ, καί τήν προχοήν, (τό αὐλάκι). Καί τά τρία, πηγή, ὕδωρ καί προχοή θεωροῦνται ἕν, ὁ ποταμός, καί εἰς ὅποιον ἐκ τούτων ἀναφερθῇς ἐννοεῖς καί τά τρία.

Ἕτερον παράδειγμα θέτει τό ρόδον. Καί τοῦτο ἀποτελεῖται ἀπό τρία: τό χόρτον, τό ἄνθος καί τήν εὐωδίαν. Τά τρία μέρη τοῦ ρόδου εἶναι ἡνωμένα καί ἀχώριστα μεταξύ των. Ἕν εἶναι τό ρόδον, ἀλλ' ὡς ἀνωτέρω, τά τρία μέρη του ἡνωμένα καί ἀδιαίρετα.

Εἷς εἶναι ὁ Θεός ἐν τρισίν Προσώποις δοξαζόμενος, τόν Πατέρα, τόν Υἱόν καί τό Ἅγιον Πνεῦμα. Τά τρία Θεῖα Πρόσωπα εἶναι ἀεί ἡνωμένα καί ἀχώριστα, ἀλλά καί ὁμότιμα καί ἰσότιμα καί ὁμοούσια, δηλαδή καί τά τρία εἶναι ὁ παντοδύναμος Θεός. Ἀποτελεῖ δέ τήν μοναδικήν περίπτωσιν περί τῆς ὁποίας ἰσχύει ἡ ἐξίσωσις 1+1+1=1. Ὅστις δέ, ἀνοίας ἀλλά καί βλασφημίας πλήρης, τολμήση νά χωρίση τά ἀχώριστα καί ὁμοούσια τρία Θεῖα Πρόσωπα, ἀνατρέπει τήν ἐξίσωσιν καί προκύπτει 1+1+1=3, διαλύων οὕτω καί καταργῶν τήν μοναδικήν Παναγίαν Τριάδα, καί εἰσάγων τριθεΐαν.

Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις ἐδίδαξεν ὅτι εἶναι Θεός καί ὅτι ἔχει ἐντός του τόν Θεόν Πατέρα καί τό ἅγιον Πνεῦμα. Λέγει δέ ὅτι «ἐγώ καί ὁ Πατήρ ἕν ἐσμέν...», καί «ἐγώ ἐν τῷ Πατρί καί ὁ Πατήρ ἐν ἐμοί ἐστί», καί «ὁ ἑωρακώς ἐμέ ἑώρακε τόν Πατέρα». Ἑπομένως εἰκών τοῦ Θεοῦ ἤ εἰκών

τῆς Ἁγίας Τριάδος κατά τήν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον εἶναι «ἡ εἰκών τῆς Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως», τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Μόνον αὐτοῦ ἡ εἰκών ἔχει πρωτότυπον, τήν ἀνθρωπίνην φύσιν μέ τήν ὁποίαν ἐγεννήθη ὡς Θεάνθρωπος, ἐσταυρώθη, ἐτάφη, ἀνέστη καί ἀνελήφθη εἰς τούς οὐρανούς καί ἐκάθησεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός.

Ὁ προφήτης Μωϋσῆς, ὁμιλῶν μετά τοῦ Θεοῦ, ἐζήτησε νά τόν ἴδη καί ἔλαβεν τήν ἀπάντησιν ὅτι εἶναι ἀδύνατον, ἄνθρωπος νά ἴδη τό Πρόσωπον τοῦ Θεοῦ καί νά ζήση! Ἔδωκεν ὅμως ὁ Θεός εἰς τόν Μωϋσῆν τήν ὑπόσχεσιν νά τόν ἴδη «ἐπ' ἐσχάτων», νά ἴδη τά «ὀπίσω τοῦ Θεοῦ», (Ἐξ. ΛΓ', 23) δηλαδή τά μέλλοντα ἔσεσθαι! Τοῦτο δέ ἐπραγματοποιήθη ὅταν ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐνηνθρώπησεν καί κατά τήν Θείαν του Μεταμόρφωσιν, παρίστατο καί ὁ προφήτης Μωϋσῆς μετά τοῦ προφήτου Ἠλιοῦ καί τῶν τριῶν προκρίτων μαθητῶν, Πέτρου, Ἰακώβου καί Ἰωάννου!

Εἰς τήν Θείαν Μεταμόρφωσιν, ὁ Χριστός ἀπεκάλυψε μερικῶς, «καθώς οἱ μαθηταί ἠδύναντο», τήν Θείαν Του φύσιν καί τό «Πρόσωπόν Του ἔλαμψεν ὡς ὁ ἥλιος» τά δέ «ἱμάτιά του ἐγένετο λευκά ὡς τό φῶς»! Οἱ δέ μαθηταί ἔπεσον πρηνεῖς μή φέροντες ὁρᾶν τό ἀπρόσιτον ἐκεῖνο ΦΩΣ!

Ἰδού δέ τί διδάσκουν καί μερικά ἐκ τῶν θαυμασίων καί μελωδικῶν τροπαρίων τῆς ὀρθοδόξου ὑμνολογίας.:

«Μονάδος ἀρχικῆς ἀσύγχυτα, τρία πρόσωπα ἀνυμνοῦμεν ὡς εἰδικῶς ἔχοντα καί μεριστῶς τάς ὑποστάσεις· ἀλλ' οὖν

ἡνωμένα, καί ἀμέριστα, ἔν τε βουλῇ καί δόξῃ, καί Θεότητι». (ἦχος β', Κυριακή πρωΐ, μεσονυκτικόν, ᾠδή δ')

«Στέλεχος διττόν, ἐκ Πατρός ὡς ἐκ ρίζης ἐβλάστησεν, ὁ Υἱός, καί Πνεῦμα τό εὐθές, οἱ συμφυεῖς βλαστοί καί θεόφυτοι, καί ἄνθη συνάναρχα, ὡς τρία εἶναι φῶτα τῆς Θεότητος». (ἦχος γ', Κυριακή πρωΐ, μεσονυκτικόν, ᾠδή δ',)

«Ἀλλότριον τοῖς ἀνόμοις ἐστί δοξάζειν, τήν ἄναρχον Τριάδα, Πατέρα καί Υἱόν τε, καί τό Ἅγιον Πνεῦμα, τήν ἄκτιστον Παγκρατορίαν, δι' ἧς σύμπας κόσμος ἥδρασται, τῷ νεύματι τοῦ Κράτους αὐτῆς (8 Σεπτεμβρίου, ᾠδή θ').

«Σύ ἐπί τοῦ ὄρους τοῦ νομικοῦ, καί ἐν Θαβωρίῳ, καθωράθης τῷ Μωϋσῇ, ἐν γνόφῳ τό πάλαι, ἐν φωτί δέ, νῦν ἀπροσίτῳ τῆς Θεότητος.» (6 Αὐγούστου, ᾠδή α')

«Δεῦτέ μοι πείθεσθε λαοί, ἀναβάντες εἰς τό ὄρος τό ἅγιον, τό ἐπουράνιον, ἀΰλως στῶμεν ἐν πόλει ζῶντος Θεοῦ, καί ἐποπτεύσωμεν νοΐ Θεότητα ἄϋλον, Πατρός καί Πνεύματος, ἐν Υἱῷ μονογενεῖ ἀπαστράπτουσαν.» (6 Αὐγούστου, ᾠδή θ')

«Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε, φωτός Πατρός ἀγεννήτου, ἐν τῷ φανέντι φωτί σου, σήμερον ἐν Θαβωρίῳ, φῶς εἴδομεν τόν Πατέρα, φῶς καί τό Πνεῦμα, φωταγωγοῦν πᾶσαν Κτίσιν.» (6 Αὐγούστου, Ἐξαποστειλάριον)

Αὐτά διδάσκει καί ὁμολογεῖ ἡ καθ' ὅλου Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Καί αὐτά ὀφείλομεν οἱ χριστιανοί νά τηρῶμεν, νά σεβώμεθα καί οὕτω νά διδάσκωμεν τούς νεωτέρους διά νά διατρανοῦται καί θριαμβεύῃ ἡ Ὀρθόδοξος Παράδοσις καί ΟΜΟΛΟΓΙΑ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ.

Μέ τήν ἀσέβειαν ἥτις ἐπεκράτει πρό Χριστοῦ καί τό σκότος τῆς ἀγνωσίας περί Θεοῦ, ἐθεοποιεῖτο ἡ κτίσις, ἤτοι καταφαντασίαν πρόσωπα ὡς ὁ Δίας, Ἑρμῆς, Ἀθηνᾶ κ.λπ. καί ἀπό τά στοιχεῖα τῆς φύσεως, ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη κ.λπ., τούς ἐκτίζοντο ναοί μέ θυσιαστήρια, ἐλατρεύοντο ὡς Θεοί καί τούς προσεφέροντο ὡς θυσίαι ὄχι μόνον ζῶα, ἀλλα καί τά ἴδια τά τέκνα τῶν ἀνθρώπων.

Ὅταν μέ τήν ἐνανθρώπησιν τοῦ Κυρίου ἀπεκαλύφθη ὁ πραγματικός καί ἀληθινός Θεός, κατηργήθη ἡ ἀσέβεια καί ἦλθεν ἡ εὐσέβεια, ἡ ὁμόνοια καί ἡ ἀγάπη.

Ὁ μέγας ὅμως ἐχθρός τῶν χριστιανῶν διάβολος δέν ἔπαυσεν οὔτε παύει τόν πόλεμον ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καί τῆς ἑνότητος τῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν μέλη τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, μέ Κεφαλήν τόν Χριστόν. Προσεταιρίζεται συνεχῶς διαφόρους ἀνθρώπους τούς ὁποίους πλανᾶ καί ὡς ὄργανά του πλέον δημιουργοῦν αἱρέσεις καί σκάνδαλα μέ ἀποτέλεσμα τά σχίσματα.

Κατ' ἀρχάς ἐπλάνησεν τόν Ἀπόστολον Ἰούδα, ὁ ὁποῖος ἐπρόδωσε τόν Χριστόν. Μετά τόν πρεσβύτερον Ἄρειον, ὁ ὁποῖος ἐταλαιπώρησεν ὁλόκληρον τήν τότε Αὐτοκρατορίαν τοῦ κόσμου. Παρελθούσης δέ τῆς πρώτης μετά Χριστόν χιλιετίας μέ τήν ἁγίαν ζωήν τῶν Χριστιανῶν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισεν νά ψυχραίνεται ἡ ἀγάπη πρός τόν νόμον τοῦ Χριστοῦ καί νά ἐπανέρχεται ἡ ἀσέβεια, ἰδιαιτέρως μετά τό 1054 μέ τόν Πάπαν τῆς Ρώμης, ὁ ὁποῖος μέ τά ἀλάθητα καί τά πρωτεῖα του καί τάς κατά τοῦ ἁγίου Πνεύματος

βλασφημίας του, προεκάλεσεν τό πρῶτον καί μέγα σχίσμα εἰς τήν τότε παγκόσμιον ἑνότητα τῶν χριστιανῶν διαιρῶν αὐτήν εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ἀνατολικήν καί εἰς τήν αἱρετικήν Δυτικήν μέχρι σήμερον.

Ὅθεν, Χριστιανοί πλέον, οἵτινες εἶχον γνωρίσει τόν ἀληθινόν Θεόν, ὑπέπεσαν εἰς μεγαλυτέραν ἀσέβειαν, τόσον ὥστε εἰδωλοποίησαν καί τόν ἴδιον τόν Θεόν. Οἱ πρό Χριστοῦ ἐθεοποίουν τήν κτίσιν, ἐνῶ οἱ μετά Χριστόν «χριστιανοί» εἰδωλοποίησαν τόν Κτίστην τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς. Οὗτοι οἱ χριστιανοί παρήλλαξαν τήν λέξιν ΤΡΙΑΣ, τήν σημαίνουσαν τόν ἕνα καί μοναδικόν Θεόν τοῦ κόσμου, εἰς τρεῖς, πού σημαίνει τρεῖς Θεούς! Δηλαδή ἀπέβησαν ἀσεβέστεροι «χριστιανοί» καί ἀπό αὐτούς τούς ἀσεβεῖς εἰδωλολάτρας. (Περί τῆς καταστάσεως τῶν σημερινῶν χριστιανῶν ἴδε σελ. 8)

Μετά τό μέγα σχίσμα εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ὁ Πάπας βλασφημεῖ τόν Θεόν καί περιφρονεῖ τόν νόμον του. Καί πρῶτον ἀφήρεσε τό χαρακτηριστικόν γνώρισμα τοῦ δημιουργοῦ, τό γένειον καί τόν μύστακα, τά ὁποῖα ἐκόσμουν τούς πρό αὐτοῦ ἁγίους Πατέρας, κηρύττων οὕτω σαρκολατρείαν.

Ἤλλαξεν τό τετιμημένον ἀπό ὅλους ράσον καί τά ἱερά ἄμφια τῶν κληρικῶν. Ὡς δῆθεν αὐτοκράτωρ ἀπέκτησεν δύο ἐξουσίας, μίαν θρησκευτικήν τοῦ Πατριάρχου Ρώμης καί μίαν πολιτικήν ἐξουσίαν μέ τό πλουσιώτατον κράτος, τό Βατικανόν (Αὐτοκρατορίαν).

Μέ τάς συχνάς παραβάσεις τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ ἐπανῆλθε ἡ πρό Χριστοῦ ἀσέβεια, τήν ὁποίαν ὁ Χριστός ὅταν ἦλθεν είς τόν κόσμον κατήργησεν. Μέ τήν ἀσέβειαν κατηργήθη τό ἀκριβέστατον καί ἀλάνθαστον Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον, ἐπί τοῦ ὁποίου ὠκοδομήθησαν ἅπασαι αἱ χριστιανικαί ἑορταί τοῦ ἔτους, καί ἀντικατεστάθη μέ τό ψευδέστατον παπικόν Γρηγοριανόν, τό ὁποῖον διεδώθη εἰς ὅλον τόν κόσμον ὡς δῆθεν ἀληθινόν καί ἀκριβέστερον τοῦ Ἰουλιανοῦ, μέ ἀποτέλεσμα τό ἕτερον μέγα σχίσμα εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τό 1924.

Μέ τήν ἀσέβειαν κατηργήθη ἡ χριστιανική καί κατανυκτική ψαλμωδία τῆς Ἐκκλησίας καί ἀντικατεστάθη μέ τετραφωνίας κ.λπ. Ἀντικατεστάθη ἡ πνευματική καί βυζαντινή εἰκονογραφία καί διεδώθη ἡ κοσμική καί σαφῶς αἰσθησιακή τοιαύτη, ἥτις ἀπεμπολεῖ κάθε ἔννοιαν πνευματικότητος καί ἐσωτερικῆς ἀναβάσεως. Εἰκονίσθη καί ἡ ἀνεικόνιστος καί ἀπηγορευμένη ἀπό τήν ἁγίαν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον «ἁγία Τριάς». Οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐδογμάτισαν νά μήν εἰκονίζωνται παντελῶς τά θεῖα καί ἀκατάληπτα Πρόσωπα τῆς ἁγίας Τριάδος ἤτοι ὁ Θεός Πατήρ, ὁ Θεός Υἱός (ἐάν δέν ἐσαρκώθη) καί ὁ Θεός ἅγιον Πνεῦμα. Ἐπιτρέπει μόνον τήν εἰκόνισιν τοῦ Θεοῦ Υἱοῦ, διότι οὗτος ἐνηνθρώπησε, γενόμενος ἄνθρωπος ὡς καί ἡμεῖς. Ἡ σάρκωσίς Του δέ εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία κατέστησε δυνατήν τήν εἰκονογράφησιν καί περιγραφήν του. Ἐάν οὗτος δέν ἐγεννήθη ἐν σπηλαίῳ, ἐάν δέν

ἐπροσκυνήθη ὑπό τῶν Ποιμένων, ἐάν δέν δωροφορήθη ὑπό τῶν μάγων καί ὅλα τά λοιπά ἀνθρώπινα, δέν εἰκονίζεται, ἐπιτάσσει ἡ Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος, διότι εἶναι Θεός.

Οἱ αἱρετικοί ὅμως τῆς Δύσεως παρερμήνευσαν πάμπολλα ἁγιογραφικά καί ἁγιοπατερικά χωρία, διά νά ἐπιβάλουν τάς βλασφημίας των, καί τά καινοφανῆ καί αἱρετικά κατασκευάσματα προωθήθησαν τεχνηέντως εἰς τόν ἐν ἀγνοίᾳ εὑρισκόμενον χριστιανικόν κόσμον, ὁ ὁποῖος τά ἐδέχθη ὡς σωστά.

Μέ τήν ἀπηγορευμένην ἀπό τήν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον εἰκόνισιν τῶν τριῶν Θείων Προσώπων κηρύττεται: α) Τό ἄθεον δόγμα τοῦ Ἀρείου ὅτι ὁ Πατήρ Θεός εἶναι μεγαλύτερος εἰς ἡλικίαν τοῦ Υἱοῦ. β) Κηρύττεται τό ἄθεον δόγμα τῶν Παπῶν τῆς Δύσεως, ὅτι τό ἅγιον Πνεῦμα ἐκπορεύεται καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ, ὅπερ ἀποτελεῖ βλασφημίαν καί ἀσέβειαν εἰς τό Σύμβολον τῆς Πίστεως τό δογματίζον τό Ἅγιον Πνεῦμα μόνον «ἐκ τοῦ Πατρός ἐκπορευόμενον». γ) Κηρύττεται τριθεΐα, ἀνισότης ἀντί ἰσότητος εἰς τά τρία πρόσωπα, ἑτερουσιότης ἀντί ὁμοουσιότητος τῆς ἁγίας Τριάδος.

Ὅθεν κατεσκευάσθη μιά «εἰκών» κατάλληλος διά νά ἐξυπηρετῆ ὅλους τούς βλασφήμους αἱρετικούς καί πάσας τάς αἱρέσεις ὑποστηριζομένη μέ πολύν φανατισμόν καί ἀπό πλανωμένους «παλαιοημερολογίτας», οἱ ὁποῖοι διατηροῦν καί μέχρι σήμερον μέγα σχίσμα μεταξύ των.

Ὑπῆρξαν δηλαδή κατ' ἐπίφασιν «χριστιανοί», οἱ ὁποῖοι περιεφρόνησαν τήν Παλαιάν καί Καινήν Διαθήκην, τούς ἁγίους Ἀποστόλους καί ἁγίους Πατέρας ὅλων τῶν ἁγίων Συνόδων καί ἐχώρισαν τά ἀχώριστα καί ἡνωμένα Θεῖα Πρόσωπα, τόν ΕΝΑ ΘΕΟΝ!

Ταῦτα δέ τά θεῖα καί ἀνερμήνευτα καί ἀκατάληπτα πρόσωπα, τά ἀπηγορευμένα ἀπό τήν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον νά εἰκονίζωνται, τά ἐτοποθέτησαν εἰς μίαν εἰκόνα, τόν γέροντα Πατέρα τόν ἐκάθισαν εἰς ἕναν βασιλικόν θρόνον, ὁμοίως καί τόν νεώτερον εἰς ἄλλον θρόνον, καί εὐλογοῦντας. Τήν δέ περιστεράν τήν ἔθεσαν ἐπάνω εἰς τάς κεφαλάς τῶν δύο, διά νά ἔχῃ ἴσως τό ἐλεύθερον νά πετᾶ καί νά εὑρίσκεται «πανταχοῦ παροῦσα καί τά πάντα πληροῦσα». Διερωτώμεθα: Εἶναι δυνατόν τό ὑπέρλαμπρον ἐκεῖνο Φῶς τῆς Θείας Μεταμορφώσεως νά ἀποδοθῇ ἐν εἰκόνι μέ τήν μορφήν γέροντος, νεωτέρου καί περιστερᾶς, ὑφ' οἱουδήποτε ζωγράφου; Ἀσφαλέστατα ΟΧΙ! Μέ τάς συνεχεῖς παραβάσεις τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ, ἐπαναλαμβάνομεν, ἐπανῆλθε ἡ ἀσέβεια τήν ὁποίαν ὁ Χριστός κατήργησε καί οὕτω οἱ μετά Χριστόν, ταῦτα ποιοῦντες «χριστιανοί» ξεπέρασαν κατά πολύ τούς παλαιούς εἰδωλολάτρας, διότι ἐκεῖνοι μέν δέν ἐγνώριζον τί ἐποίουν, ἐνῶ οὗτοι μέ τήν ἐνανθρώπησιν τοῦ Θεοῦ Λόγου γνωρίζουν τήν ἀλήθειαν, ἀπό τάς ἁγίας Γραφάς καί ἀπό ὅλους τούς Ἁγίους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας.

Πρέπει δέ ἐπί πλέον νά γνωρίζωμεν ὅτι ἡ εἰκών, διά νά λέγεται εἰκών πρέπει νά ἔχη ἀρχέτυπον - πρωτότυπον. Διότι ἡ λέξις εἰκών παράγεται ἐκ τοῦ ρήματος ἔοικα, πού σημαίνει ὁμοιάζω, εἶμαι ὅμοιος μέ κάποιον. Εἰκών πού δέν ἔχει πρωτότυπον, εἶναι εἰδωλική ποίησις, εἶναι εἴδωλον, διότι γίνεται κατά φαντασίαν τοῦ ζωγράφου. Ποῖον εἶναι τό πρωτότυπον τοῦ Θεοῦ Πατρός; Τοῦτο εἶναι ἄγνωστον διότι «Θεόν οὐδείς πώποτε τεθέαται». Ποῖον εἶναι τό πρωτότυπον τοῦ Θεοῦ Υἱοῦ καί Λόγου; Καί τοῦτο εἶναι ἄγνωστον, διότι «Θεόν οὐδείς πώποτε τεθέαται». Καί ποῖον εἶναι τό πρωτότυπον τοῦ Θεοῦ ἁγίου Πνεύματος; Καί τοῦτο εἶναι ἄγνωστον, διότι «Θεόν οὐδείς πώποτε τεθέαται. Καί ἐφ' ὅσον δέν ὑπάρχει πρωτότυπον τῶν τριῶν Θείων Προσώπων, ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΟΥΤΕ ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ. Εἰκών τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι μόνον ἡ εἰκών τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, διότι αὐτός ἔχει πρωτότυπον, τόν γεννηθέντα ὡς ἄνθρωπον ἐν τῷ Σπηλαίῳ.

Ἡ προσκύνησις τῶν ἁγίων εἰκόνων κατά τόν Μέγαν Βασίλειον ἀλλά καί κατά τήν πλειονότητα τῶν ἁγίων Πατέρων, ἰδιαιτέρως τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀναβαίνει ἀπό τούς προσκυνοῦντας αὐτάς εἰς τό πρωτότυπον. Παράδειγμα: Ὁ προσκυνῶν τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ προσκυνᾶ τόν Χριστόν, ὁ προσκυνῶν τόν Χριστόν, προσκυνᾶ τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, τόν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν, ὁ προσκυνῶν τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ προσκυνᾶ τόν Πατέρα καί τό

ἅγιον Πνεῦμα οἵτινες εἶναι ἡνωμένοι μέ τόν ἐνανθρωπήσαντα Υἱόν, καθώς ἐλέχθη καί ἀνωτέρω. Ἐπομένως εἰκών τῆς ἁγίας Τριάδος εἶναι μόνον ἡ εἰκών τοῦ Θεανθρώπου, καί ἑορταί τῆς ἁγίας Τριάδος εἶναι ὅλαι αἱ δεσποτικαί ἑορταί, δηλαδή Γέννησις, Θεοφάνεια, Πάσχα, Μεταμόρφωσις κ.λπ. Πᾶσα δέ ἑτεροδιδασκαλία δικαιολογοῦσα τήν εἰκόνισιν τῶν Τριῶν Θείων Προσώπων προκύπτει ἀπό τήν παρερμηνείαν τῆς ἁγίας Γραφῆς, Παλαιᾶς καί Καινῆς, καί τήν παραχάραξιν ὅλων τῶν ἁγιοπατερικῶν κειμένων καί κυρίως τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Μέ αὐτά τά ἔργα τῶν σημερινῶν ἀθέων «χριστιανῶν» ἑτοιμάζεται τό ἔδαφος διά τήν προσκύνησιν τοῦ Ἀντιχρίστου. Διότι διά νά προσκυνηθῇ ὁ διάβολος ὡς Θεός πρέπει νά σβήση ἡ εὐσέβεια, νά σταματήση τό σωτήριον ἔργον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, νά παύση νά ὑπάρχη χριστιανός μέ καθαράν ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΠΙΣΤΕΩΣ καί νά ἐκλείψουν καί τά καλά ἔργα πού μᾶς ἐδίδαξεν ὁ Θεός, οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καί ὅλοι οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας νά πράττωμεν, μέ τά ὁποῖα δοξάζεται ὁ Θεός. Νά μήν ἀκούεται πλέον ἡ φωνή: «Οὕτω λαμψάτω τό φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τά καλά ἔργα καί δοξάσωσι τόν Πατέρα ὑμῶν τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς», (Ματθ. Ε', 16). Οὔτε νά ἀναγινώσκεται πλέον ἡ ἁγία Γραφή καί οἱ πνευματοφόροι ἡμῶν Πατέρες. Νά μήν ἀκούεται πνευματικός λόγος, ἀλλ' ὅσα μεταδίδονται ἀπό τά

ἠλεκτρονικά μέσα, δια-δίκτυα τοῦ διαβόλου. Ἰδού ὅτι ἔπαυσαν καί ἐσίγησαν ὅλα τά καλά καί ἀκούονται ὅσα διαλαλοῦν τά σύνεργα τοῦ Ναβουχοδονόσορος ὅπως προσκυνήσουσι τόν Βάαλ καί τό χρυσόν ἄγαλμά του. Ἐπιμελοῦνται πάντες μετά διαβολικοῦ οἴστρου νά μήν ὑπάρξη οὐδείς ποιῶν τό θέλημα τοῦ Κυρίου, πόσῳ δέ μᾶλλον ὁμολογητής τῆς ἀληθείας, ἐμφορούμενος ὑπό θείου ζήλου, ὡς ἐκεῖνοι οἱ τρεῖς παῖδες, πού δέν τούς ἔβλαψεν τότε καθόλου τό πῦρ τῆς καμίνου, ἀλλά μᾶλλον τούς «ἐδρόσιζε».

Ὅθεν ἄς μᾶς ἐπιτραπῆ νά ἐπιστήσωμεν τήν προσοχήν πάντων τῶν ἀποδεχομένων καί κηρυττόντων βλασφημίας καί ἑτεροδιδασκαλίας, αἱ ὁποῖαι ἐπηρεάζουν ψυχάς ἁπλῶν καί ἐν ἀγνοίᾳ εὑρισκομένων Χριστιανῶν. Μέγα τό κρίμα τούτων, τῶν φανατικῶς τοιαῦτα κηρυττόντων, μέ ἀποτέλεσμα τάς διαιρέσεις καί τά σχίσματα! Ἄς μήν λησμονοῦν τούς λόγους τοῦ Κυρίου: «Ὅς ἐάν οὖν λύση μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων καί διδάξη οὕτω τούς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν». (Ματθ. Ε', 19).

*****